

JUST4KIDS
HIGH SCHOOL
cu nivel preșcolar, primar, gimnazial și liceal

Revista cadrelor
didactice

ABC-UL JUST 4 KIDS

SEPTEMBRIE 2025

ISSN 2668-0459
ISSN-L 2668-0459

Cuprins nivel preșcolar

- 1. Prof. înv. preșcolar Magadan Ana**
Rolul familiei în dezvoltarea socială a copilului
- 2. Prof. înv. preșcolar Aida Sadaka**
De ce este jocul liber esențial pentru învățare
- 3. Prof. înv. preșcolar Apostol Andreea**
Strategii de management al grupei în educația timpurie
- 4. Prof. înv. preșcolar Caval Denisa**
Motricitatea fină, coordonarea mâini-ochi și atenția copiilor în activitățile preșcolare
- 5. Prof. înv. preșcolar Gîrbea Ana**
Magia jocului în parc-mai mult decât o joacă
- 6. Prof. înv. preșcolar Manolache Denisa**
Acomodarea copiilor cu somnul la grădiniță
- 7. Prof. înv. preșcolar Pantazi Cătălina**
Culorile din jurul nostru- o aventură veselă și plină de învățăminte
- 8. Prof. înv. preșcolar Băluță Alexandrina**
Explozia stelară- metodă didactică în activitatea preșcolară

Cuprins nivel preșcolar

9. Prof. învă. preșcolar Floroiu Mădălina

Beneficiile lecturii zilnice cu copii

10. Educatoare Stan Mihaela

Prima zi de grădiniță

11. Educatoare Cenușă Corina

Managementul problemelor comportamentale la copii

12. Psiholog școlar Drugă Mădălina

Strategii de gestionare a conflictelor în grupa de preșcolari: abordări practice și pedagogice

13. Prof. învă. preșcolar Dobrescu Andreea

Învățarea prin descoperire: cum stimulăm curiozitatea preșcolarului

14. Prof. învă. preșcolar Mitu Amelia

Magia poveștilor în educația timpurie

15. Prof. învă. preșcolar Stoica Simona

Reîntoarcerea copiilor în colectivitate: Emoții și soluții

16. Prof. învă. preșcolar Burduja Petruța

Acomodarea copilului la o nouă grădiniță: pași spre echilibru emoțional și integrare socială

JUST4KIDS
HIGH SCHOOL
cu nivel preșcolar, primar, gimnazial și liceal

Rolul familiei în dezvoltarea socială a copilului

Prof. înv. preșcolar Magadan Ana

Familia reprezintă primul univers al copilului și locul unde acesta își formează primele deprinderi, primele valori și primele modele de comportament. Este mediul în care copilul învață ce înseamnă dragostea, respectul, grija pentru ceilalți și cooperarea.

De la primii pași, copilul descoperă că nu este singur pe lume, ci că face parte dintr-o comunitate mică – familia – în care fiecare are un rol important. Părinții, prin modul lor de a comunica, de a rezolva probleme și de a-și exprima emoțiile, devin exemple vii pe care copilul le urmează. Bunicii, prin răbdare și experiență, îi transmit copilului tradiții și valori. Frații și surorile, prin joc și interacțiune, îl ajută să învețe împărțirea, cooperarea și respectarea regulilor.

În primii ani, copilul învață în special prin **imitare**. Cuvintele, gesturile și atitudinile celor din jur devin repere pentru comportamentul său. De aceea, climatul familial este esențial: un copil crescut într-un mediu armonios va fi mai încrezător, mai comunicativ și mai deschis către relațiile sociale.

Un alt rol fundamental al familiei este de a oferi **siguranță emoțională**. Atunci când copilul se simte iubit și acceptat, capătă curajul să exploreze lumea, să își exprime gândurile și să își facă prieteni. La grădiniță, această încredere se reflectă în modul în care se integrează în grup, în dorința de a colabora și în capacitatea de a respecta reguli comune.

De asemenea, familia contribuie la formarea **valorilor morale**. Respectul, bunătatea, politețea sau responsabilitatea se deprind, în primul rând, acasă. Un simplu „mulțumesc”, învățat de la părinți, poate deveni începutul unei bune relaționări cu ceilalți.

Pe măsură ce copilul crește, rolul familiei rămâne la fel de important, dar se schimbă forma de sprijin. Dacă la început este nevoie de afecțiune și îngrijire, mai târziu familia trebuie să ofere îndrumare, să încurajeze independența și să susțină copilul în descoperirea propriilor pasiuni și talente.

Familia și grădinița / școala sunt parteneri în educația copilului. Grădinița continuă munca începută acasă, dar fără implicarea familiei, eforturile educative nu au aceeași forță. Împreună, familia și cadrele didactice formează echipa care îl ajută pe copil să devină un adult echilibrat, responsabil și pregătit pentru viață.

În concluzie, familia nu este doar primul mediu de viață al copilului, ci și fundamentul pe care se clădește întreaga sa dezvoltare socială. Dragostea, siguranța, modelele de comportament și valorile primite acasă îl vor însoți întreaga viață, ajutându-l să devină un om bun și un membru activ al societății.

De ce este jocul liber esențial pentru învățare

Prof. învă. preșcolar Aida Sadaka

Joaca nu înseamnă doar distracție – este și învățare. Când micuțul tău recită o rimă pentru copii, își dezvoltă abilitățile de dezvoltare lingvistică. Îi place copilului tău să arunce o minge în aer și să o prindă în timp ce coboară? Își dezvoltă abilități importante de motricitate grosieră și coordonare mână-ochi.

De ce este joaca atât de benefică pentru copii?

Joaca este în centrul dezvoltării copilului. Copiii experimentează și învață despre lumea lor prin joc: își explorează mediul fizic, își exprimă emoțiile și își dezvoltă vocabularul prin momente de joacă. Joaca este foarte naturală pentru copiii din întreaga lume. Este un instrument cu adevărat important pentru dezvoltarea cognitivă, fizică, socială și emoțională a copiilor, precum și pentru imaginația și creativitatea lor.

- Ce este jocul liber?

Jocul liber este atunci când copiii au libertate deplină de a se juca în orice mod doresc. Pot alege totul – au libertatea de a-și selecta materialele de joacă, domeniul de interes și chiar intriga. În timpul jocului liber, copiii se pot exprima în modul pe care îl aleg, în funcție de ziua, ora și situația în care se află. Aceste tipuri de oportunități sunt foarte importante pentru copii.

Fiecare copil este unic și are un mod diferit de a se exprima. Poate că aveți un copil care vrea să deseneze, dar un alt copil va dori să se joace singur cu un puzzle. Fiecare copil are un mod diferit de a-și exprima creativitatea.

- Cum este jocul liber benefic pentru copii?

Uneori este bine pentru copii să se joace singuri sau independent, deoarece pot fi mai creativi atunci când se joacă singuri. Când un copil se joacă singur, se implică, își folosește imaginația și încă din fragedă copilărie este independent. Dezvoltarea independenței la o vârstă fragedă este benefică mai târziu în viață.

Jocul liber este important și pentru învățarea abilităților de rezolvare a problemelor. Pot încerca să rezolve o problemă sau să găsească o soluție singuri în timp ce se joacă.

Trebuie să-și exprime propriul mod de gândire. Aceste abilități se dezvoltă atunci când un copil se joacă independent.

- De la ce vârstă ar trebui părinții să introducă jocul liber copiilor lor?

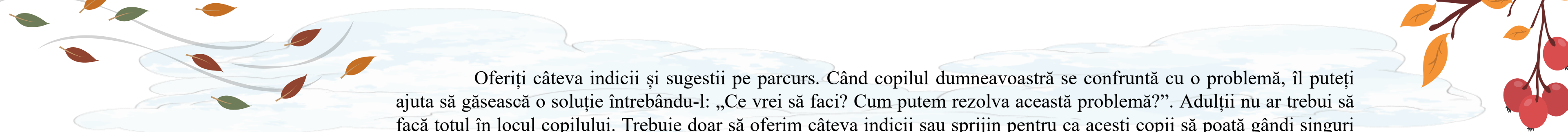
Jocul liber creează o oportunitate pentru copii de a-și explora lumea în felul lor și ajută la dezvoltarea creativității și a utilizării imaginației, așa că recomandăm începerea de la o vârstă fragedă. Părinții ar trebui să încurajeze copiii mici și preșcolarii să se implice în jocul liber în mod regulat, dar cu supraveghere continuă, acesta poate fi introdus chiar și bebelușilor de 6 luni.

- Cum pot părinții să încurajeze jocul liber acasă?

Deși jocul liber se bazează pe independență, părinții își pot sprijini și încuraja copiii să aibă o experiență de învățare distractivă și jucăușă.

Asigură-te că copilul tău are un spațiu sigur în care să se joace. Atunci când se joacă liber, copiii ar trebui să aibă șansa de a explora și de a face majoritatea lucrurilor singuri pentru a-și dezvolta încrederea și independența. Cu toate acestea, este important să te asiguri că copilul tău are un mediu sigur în care să facă acest lucru. Curățează zonele de joacă de orice pericole potențiale și verifică-le pe parcursul timpului de joacă pentru a te asigura că micuțul tău se joacă în siguranță.

Ascultați-vă copilul. Întrebați-l: „Ce vrei să faci astăzi?”. În funcție de modul în care răspunde, creați un mediu în care își poate explora interesele. De exemplu, dacă vrea să construiască o casă, îi puteți oferi sprijin oferindu-i materiale și un spațiu sigur pentru a lucra. Gândiți-vă la materialele de care ar avea nevoie copilul dumneavoastră și apoi uitați-vă în jurul casei pentru a vedea ce este disponibil. Nu vă fie teamă să fiți creativi! De exemplu, dacă copilul dumneavoastră vrea să facă un puzzle și nu aveți unul acasă, folosiți o imagine sau un calendar și tăiați-l în bucăți pentru ca el să le assembleze.

Oferiți câteva indicii și sugestii pe parcurs. Când copilul dumneavoastră se confruntă cu o problemă, îl puteți ajuta să găsească o soluție întrebându-l: „Ce vrei să faci? Cum putem rezolva această problemă?”. Adulții nu ar trebui să facă totul în locul copilului. Trebuie doar să oferim câteva indicii sau sprijin pentru ca acești copii să poată gândi singuri și să facă lucruri singuri.

Transformă-o într-o activitate de conectare. Doar pentru că copilul tău se joacă singur nu înseamnă că nu poți fi implicat! Dacă copilul tău vrea să se joace cu tine în timp ce tu ești ocupat cu lucrul, încearcă să vorbești cu el despre ceva ce poate face singur, iar apoi, când a terminat, puteți revedea împreună. Știu că încă nu scrie cum trebuie, dar orice ar scrie este în regulă. Apoi mi-o va citi cu voce tare.” Adoptând această abordare, poți ajuta copilul tău să se implice în diferite activități în care se poate juca Independent.

În concluzie, jocul liber nu este doar o formă de divertisment – este un pilon esențial în dezvoltarea armonioasă a copiilor. Prin explorare spontană, imaginație și interacțiune cu ceilalți, cei mici își dezvoltă gândirea critică, creativitatea, abilitățile sociale și emoționale. Atunci când le oferim copiilor spațiu și timp pentru a se juca liber, investim de fapt în viitorul lor. Ca educatori și părinți, este important să recunoaștem valoarea profundă a jocului și să îl integrăm, cu încredere, în procesul de învățare zilnică.

Strategii de management al grupei în educația timpurie

Prof. înv. preșcolar Apostol Andreea

Managementul grupei reprezintă ansamblul de metode și tehnici prin care cadrul didactic organizează, coordonează și reglează activitățile copiilor, astfel încât procesul educațional să se desfășoare într-un climat pozitiv și eficient. În educația timpurie, managementul grupei are un rol deosebit, deoarece copiii mici învață abia să respecte reguli, să colaboreze și să-și exprime emoțiile în mod adecvat.

Din punct de vedere teoretic, un management eficient al grupei presupune: stabilirea unor reguli clare și consecvente, organizarea spațiului educațional într-un mod stimulat, utilizarea metodelor interactive și crearea unui climat de siguranță emoțională. Educatoarea are rolul de facilitator, sprijinind atât dezvoltarea individuală, cât și pe cea a grupului.

La nivel practic, există numeroase strategii care pot fi aplicate:

Stabilirea rutinei zilnice – copiii se simt în siguranță atunci când știu ce urmează, iar activitățile se desfășoară mai fluent.

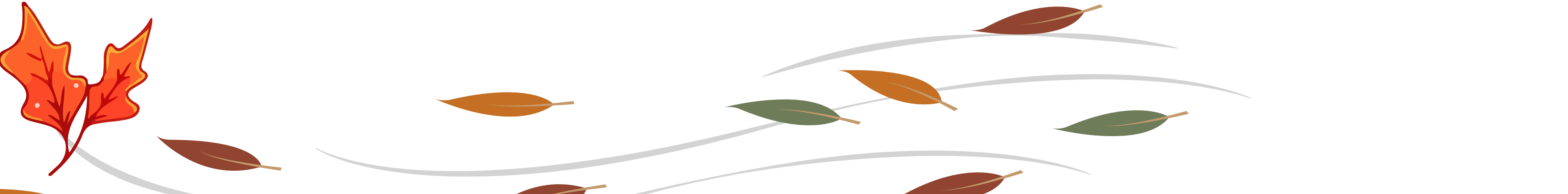
Alegerea și formularea regulilor împreună cu copiii, într-un mod simplu și vizual (de exemplu, afișarea lor prin imagini).

Recompensarea comportamentului pozitiv – prin laude, stickere sau mici responsabilități, pentru a întări motivația intrinsecă.

Tehnici de redirectionare – atunci când apar comportamente indezirabile, educatorul propune alternative constructive, evitând pedepsele dure.

Organizarea spațiului clasei pe centre de interes – colț de lectură, colț de construcții, spațiu pentru activități artistice – ceea ce stimulează autonomia și reduce conflictele.

În concluzie, managementul grupei în educația timpurie combină cunoștințele teoretice cu soluțiile practice, având ca obiectiv crearea unui mediu armonios, în care fiecare copil să se simtă valorizat și să își poată dezvolta potențialul. Un cadru didactic care aplică strategii eficiente de management contribuie nu doar la buna desfășurare a activităților, ci și la formarea deprinderilor sociale și emoționale necesare în viața de școlar și, mai târziu, de adult.

Motricitatea fină, coordonarea mâini-ochi și atenția copiilor în activitățile preșcolare

Prof. înv. preșcolar Caval Denisa

Perioada preșcolară este una dintre cele mai importante etape în dezvoltarea copilului. În această perioadă, jocul și activitățile educative devin principalele mijloace prin care cei mici învață, își dezvoltă abilitățile și își pregătesc treptat adaptarea la cerințele școlii. Printre aspectele urmărite cu atenție în educația timpurie se află **motricitatea fină**, **coordonarea mână–ochi** și **atenția**, trei elemente esențiale care se completează și se influențează reciproc.

Motricitatea fină reprezintă capacitatea de a realiza mișcări precise cu degetele și mâinile. Activități precum desenul, decupajul, modelajul sau înșirarea de mărgelile contribuie. Prin aceste exerciții, copilul învață să controleze mai bine mișcările, își dezvoltă răbdarea și își pregătește mâna pentru scris.

În strânsă legătură cu aceasta se află **coordonarea mână–ochi**, adică abilitatea de a sincroniza ceea ce vede cu acțiunea mâinilor. Copilul folosește această coordonare atunci când colorează într-un contur, construiește un turn din cuburi, prinde o minge sau lipește elemente într-un colaj. Prin astfel de activități, mișcările devin mai sigure, mai bine dozate și mai precise, iar copilul își dezvoltă încrederea în sine și dorința de a reuși.

Pentru ca aceste deprinderi să fie duse la bun sfârșit, este necesară și **atenția**. La vârsta preșcolară, atenția este de scurtă durată și se poate întrerupe ușor, însă prin jocuri atractive și sarcini variate poate fi antrenată. Activitățile de observare („Ce lipsește din imagine?”), sortarea obiectelor după criterii, ascultarea unor povești sau jocurile de memorie sunt modalități prin care copiii își exersează concentrarea. Astfel, ei reușesc să rămână implicați într-o activitate, să urmeze instrucțiuni și să ducă la bun sfârșit ceea ce au început.

Motricitatea fină, coordonarea mână–ochi și atenția nu se dezvoltă singure, ci sunt strâns legate între ele. Atunci când un copil colorează o imagine, el are nevoie de motricitate fină pentru a ține creionul, de coordonare mână–ochi pentru a urmări liniile și de atenție pentru a finaliza sarcina. Fiecare activitate desfășurată la grădiniță este o ocazie de a exersa aceste abilități într-un mod plăcut și natural, prin joc și experimentare.

După cum subliniază Gabriela Petrut Barbu în *cartea Copilul și motricitatea. Program de educație neuromotorie*, „Motricitatea reprezintă unul dintre principalii factori ai dezvoltării copilului, fiind strâns legată de maturizarea neuro-psihică. Formele de manifestare ale motricității, de la mișcările grosiere la cele fine, se constituie în achiziții fundamentale pentru adaptarea și integrarea copilului în activitățile cotidiene și școlare.”

În concluzie, perioada preșcolară reprezintă momentul ideal pentru a stimula aceste trei componente esențiale ale dezvoltării copilului. Prin activități variate, creative și adaptate vârstei, cadrele didactice și părinții îi pot sprijini pe cei mici să își formeze deprinderi fundamentale pentru viitoarea etapă școlară și pentru viața de zi cu zi.

Bibliografie

Gabriela Petrut Barbu în *cartea Copilul și motricitatea. Program de educație neuromotorie*

Magia jocului în parc-mai mult decât o joacă

Prof. înv. preșcolar Gîrbea Ana

Pentru un copil de grădiniță, joaca în parc nu este doar o activitate recreativă – este o adevărată lecție de viață în aer liber. Dincolo de râsete, alergări și nisip în pantofi, parcul devine un spațiu de învățare complex, unde cei mici își dezvoltă corpul, mintea și sufletul.

1. Dezvoltarea fizică naturală

Când copiii aleargă, se cațără, sar sau se dau în leagăne, își întăresc musculatura, coordonarea și echilibrul. Toate acestea sunt esențiale pentru o dezvoltare fizică armonioasă. În parc, mișcarea vine firesc – nu este impusă, ci aleasă de copil, ceea ce o face cu atât mai valoroasă.

2. Socializare și cooperare

Joaca în aer liber îi pune pe copii în contexte reale de interacțiune: așteaptă rândul la tobogan, împart o gălețușă la groapa cu nisip sau colaborează la construirea unui „castel”. Aici învață răbdarea, ascultarea, negocierea și empatia – abilități sociale care le vor folosi toată viața.

3. Stimulare senzorială și emoțională

Vântul care adie, mirosul de iarbă proaspăt tăiată, texturile lemnului sau ale pietrelor – toate acestea sunt experiențe senzoriale esențiale pentru dezvoltarea emoțională a copilului. Parcul este o sursă naturală de echilibru și liniște interioară, oferind un respiro sănătos față de mediile tehnologizate sau închise.

4. Explorare și creativitate

Fiecare colțișor de parc poate deveni o scenă de poveste. Un copac poate fi o navă spațială, o groapă cu nisip – o plajă exotică, iar o bancă – casa unui urs imaginar. Creativitatea copilului se manifestă liber în aer liber, unde regulile sunt mai puține, iar imaginația are spațiu să zboare.

5. Legătura cu natura și mediul înconjurător

Copiii care petrec timp în aer liber dezvoltă o relație mai apropiată cu natura și învață să o respecte. Văzând cum frunzele se schimbă odată cu anotimpurile sau urmărind o furnică în drumul ei, copiii devin mai curioși și mai conectați cu lumea vie din jurul lor.

Ca educatoare, observ zi de zi cât de mult bine le face copiilor timpul petrecut în parc. Este un spațiu în care învățarea vine de la sine, prin joc, zâmbete și descoperire. De aceea, susțin cu drag și convingere ideea ca fiecare copil să aibă parte de joacă în aer liber, cât mai des posibil.

Joaca în parc nu este doar o pauză – este o parte importantă din copilărie. Iar copilăria nu se întoarce.

Acomodarea copiilor cu somnul la grădiniță

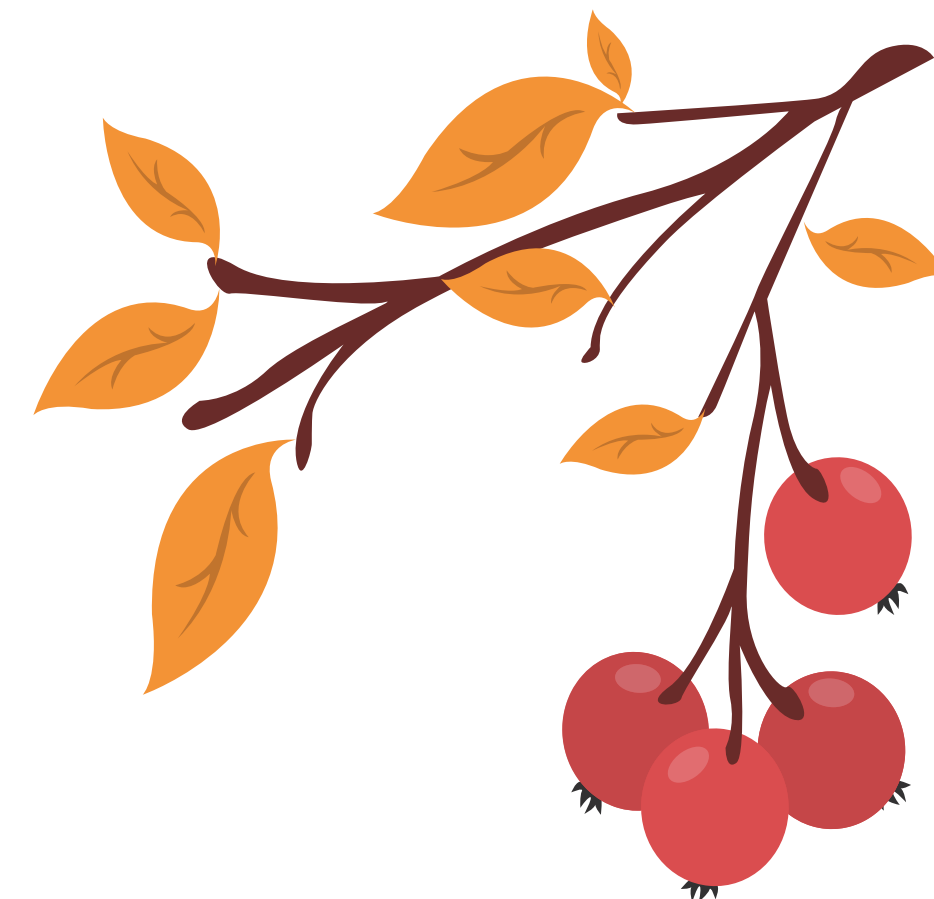
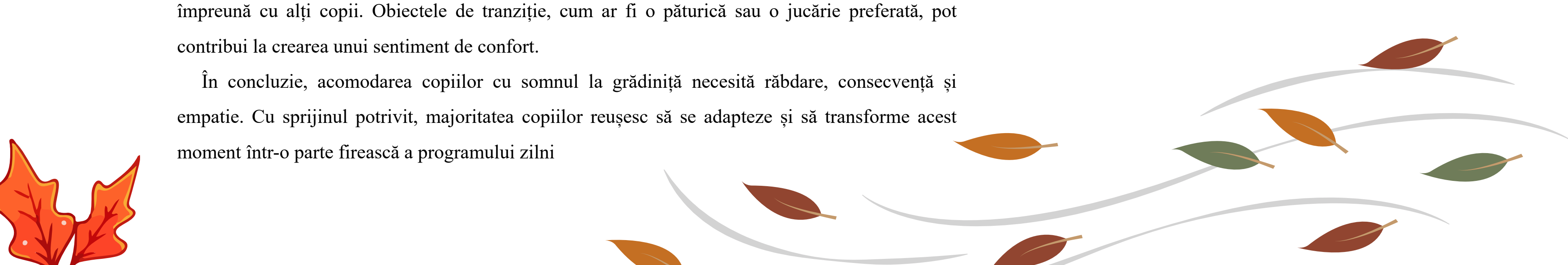
Prof. înv. preșcolar Manolache Denisa

Acomodarea copiilor cu somnul la grădiniță este un proces esențial pentru dezvoltarea lor armonioasă și pentru buna desfășurare a activităților educaționale. Trecerea de la rutina de acasă la cea de la grădiniță poate fi dificilă pentru unii copii, mai ales în primele săptămâni, când se confruntă cu un mediu nou, reguli diferite și lipsa părinților. Somnul de prânz, deși benefic, poate deveni o provocare, mai ales pentru copiii care nu erau obișnuiți să doarmă la acea oră sau care dormeau doar acasă, în prezența unui adult apropiat.

Unul dintre cele mai importante aspecte în procesul de acomodare este crearea unui mediu calm și sigur, în care copilul să se simtă protejat. Educatoarele au un rol esențial, oferind sprijin emoțional, blândețe și încurajare. De asemenea, rutina este foarte importantă: o succesiune clară de activități înainte de somn (spălat pe mâini, poveste, muzică liniștitoare) ajută copilul să anticipeze momentul și să se relaxeze.

Colaborarea cu părinții este, de asemenea, esențială. Este recomandat ca părinții să pregătească copilul din timp, vorbindu-i despre cum va fi la grădiniță și despre faptul că va dormi acolo împreună cu alți copii. Obiectele de tranziție, cum ar fi o păturică sau o jucărie preferată, pot contribui la crearea unui sentiment de confort.

În concluzie, acomodarea copiilor cu somnul la grădiniță necesită răbdare, consecvență și empatie. Cu sprijinul potrivit, majoritatea copiilor reușesc să se adapteze și să transforme acest moment într-o parte firească a programului zilnic.

Culorile din jurul nostru- o aventură veselă și plină de învățăminte

Prof. învă. preșcolar Pantazi Cătălina

Lumea întreagă este o mare paletă de culori. De la verdele frunzelor până la albastrul cerului, fiecare nuanță are o poveste aparte. Pentru copiii de vârstă preșcolară, culorile nu sunt doar frumoase: ele sunt o cale de a descoperi, a numi și a înțelege lumea.

De ce sunt importante culorile

- Observare și recunoaștere: Când un copil învață să distingă roșul de albastru, el exersează atenția și memoria.
- Siguranță: Semnele rutiere, semafoarele sau etichetele de avertizare folosesc culori pentru a transmite mesaje rapide. Copiii care recunosc culorile pot înțelege mai ușor aceste semnale.
- Emoții și expresivitate: Culorile ne influențează starea de spirit. Galbenul aduce veselie, albastrul liniște, iar roșul energie.

Cum pot învăța copiii culorile

Învățarea culorilor devine mai eficientă când este integrată în joacă:

1. Jocul „Vânătoarea de culori” – Alegeți o culoare („astăzi căutăm verde”) și lăsați copiii să găsească obiecte de acea nuanță în clasă, în curte sau în parc.
2. Pictura cu degetele – Lăsați-i să amestece culorile primare (roșu, galben, albastru) și să observe ce culori secundare apar (de exemplu, galben + albastru = verde).
3. Cântece și povești – Melodiile sau basmele în care apar culori ajută copiii să le rețină mai repede.
4. Gusturi colorate – Fructele și legumele pot fi prezentate ca „curcubeul sănătos”: morcov portocaliu, măr roșu, afine albastre.

Rolul părinților și al educatorilor

Copiii învață cel mai bine atunci când adulții le numesc culorile în situații de zi cu zi:

- „Vrei tricoul roșu sau pe cel galben?”
- „Privește norii albi de pe cerul albastru!”

Această repetare naturală, fără presiune, dezvoltă limbajul și încrederea în sine.

Activități pentru acasă sau la grădiniță

- Curcubeul din clasă: lipiți pe perete un curcubeu mare din carton. Copiii adaugă zilnic obiecte sau desene care se potrivesc cu fiecare culoare.
- Cutia surpriză: puneți înăuntru jucării colorate. Copilul le scoate pe rând și spune ce culoare vede.
- Ziua unei culori: dedicați o zi unei singure culori – toată lumea se îmbracă, pictează și mănâncă gustări în acea nuanță.

Beneficii pe termen lung

Învățarea culorilor nu înseamnă doar a memora nume. Ea:

- Îmbunătățește coordonarea ochi-mână, mai ales prin activități artistice.
- Stimulează gândirea științifică, când copiii observă schimbările (cum se formează verdele).
- Contribuie la dezvoltarea vocabularului, pregătind copiii pentru lectură și scriere.

Bibliografie orientativă

1. Ghiță, M. (2021). Jocuri senzoriale pentru copii de grădiniță. Editura Didactică.
2. Ministerul Educației (2023). Ghid pentru activități educative la preșcolar. București: MEC.
3. Piaget, J. (2015). Psihologia copilului mic. Editura Trei.
4. American Academy of Pediatrics (2022). “Learning Through Play.” Disponibil la: <https://www.aap.org>
5. National Association for the Education of Young Children (NAEYC) (2022). “Color Recognition Activities for Preschoolers.”

Explozia stelară- metodă didactică în activitatea preșcolară

Prof. înv . preșcolar Băluță Alexandrina

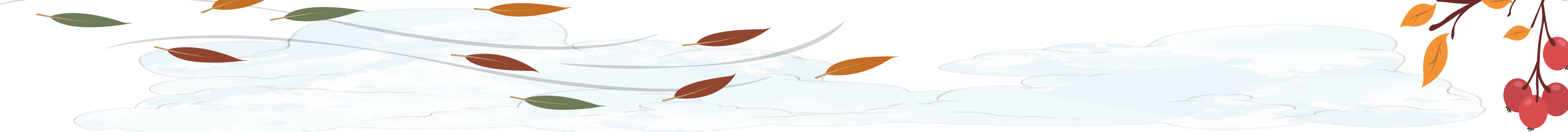
Educația timpurie joacă un rol esențial în dezvoltarea cognitivă și socio-emoțională a copilului. În activitățile didactice din învățământul preșcolar, cadrele didactice folosesc mereu metode interactive și creative care să stimuleze gândirea, imaginația și exprimarea liberă a copiilor. Una dintre aceste metode moderne este Metoda Explozia Stelară, o tehnică eficientă în dezvoltarea gândirii creative și a exprimării ideilor proprii.

Tehnica Explozia stelară este o metodă didactică interactivă de grup ce stimulează creativitatea și rezolvarea de probleme la grădiniță, prin formularea de întrebări. Copiii, organizați în mici grupuri, lucrează pe baza unei probleme centrale, elaborând întrebări despre aceasta. Ulterior, întrebările sunt comunicate grupei sau sunt folosite pentru alte activități, implicând exprimarea liberă, spontaneitatea și interacțiunea în grup.

Această tehnică este des întâlnită în activitățile de cunoaștere a mediului și activităților de limbă și comunicare, fiind o metodă interactivă și relaxantă, reușind să răspundă la întrebări frecvent întâlnite în rândul preșcolarilor: CE?, CINE?, UNDE? ,DE CE?, CÂND?

Cum funcționează:

1. **Propunerea problemei:** Educatoarea prezintă o problemă centrală, o temă sau o situație pe care copiii o abordează.
2. **Organizarea în grupuri:** Copiii sunt așezați în semicerc, iar "ideea centrală" este scrisă sau desenată pe o stea mare. Pe alte cinci stelute sunt scrise întrebări fundamentale: CE? CINE? UNDE? DE CE? CÂND?.
3. **Formarea echipelor:** Copiii sunt organizați în grupuri mici, fiecare grup extrăgând câte o întrebare.
4. **Elaborarea întrebărilor:** Grupurile lucrează pentru a elabora întrebări suplimentare legate de problema centrală și de întrebarea pe care au extras-o.
5. **Prezentarea:** Grupurile revin în semicerc și prezintă întrebările pe care le-au elaborat, stimulând astfel discuția și conexiunile între idei.

Obiective:

- ⌚ Dezvoltarea vocabularului;
- ⌚ Stimularea exprimării verbal;
- ⌚ Stimularea și dezvoltarea creativității individuale și de grup;
- ⌚ Dezvoltarea abilităților de a formula întrebări;
- ⌚ Încurajarea exprimării libere, spontaneității și interacțiunii;
- ⌚ Facilitarea descoperirii de noi conexiuni între idei;
- ⌚ Favorizează exprimarea verbală în grup;
- ⌚ Creează un cadru prietenos și interactiv pentru învățare;

Bibliografie:

- ⌚ Cerghit, I. (2002). Metode de învățământ. Editura Didactică și Pedagogică
 - ⌚ Căpraru, M. (2006). Metode interactive de predare-învățare. Editura Aramis.
 - ⌚ Bocoș, M., 2003, Cercetarea Pedagogică, Editura Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca;
-

Concluzii:

Metoda Explozia Stelară este o unealtă didactică eficientă, accesibilă și atractivă pentru copiii de vârstă preșcolară., aceasta crește implicarea activă a copiilor în activitate. Aplicată corect, această metodă contribuie la dezvoltarea gândirii logice și imaginative, oferindu-le copiilor oportunitatea de a-și exprima ideile într-un mod personal și original. Este recomandată în activitățile interdisciplinare și în demersurile didactice centrate pe copil.

Beneficiile lecturii zilnice cu copiii

Prof. învăț. preșcolar Floroiu Mădălina

Lectura zilnică alături de copii reprezintă una dintre cele mai simple și eficiente modalități de a contribui la dezvoltarea lor armonioasă. Fie că vorbim despre citirea unei povești înainte de culcare, răsfoirea unei cărți cu imagini sau explorarea unor basme clasice, acest obicei construiește o legătură emoțională puternică între copil și părinte, dar aduce și numeroase beneficii cognitive, emoționale și sociale.

1. Dezvoltarea limbajului și a vocabularului

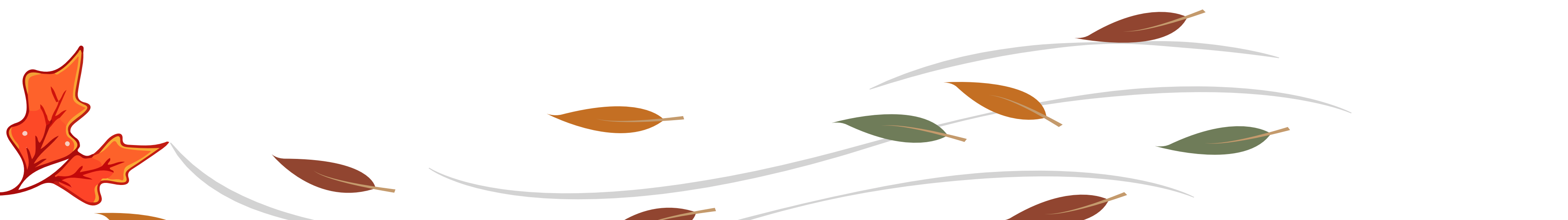
Cititul zilnic îi expune pe copii la o varietate de cuvinte și expresii, multe dintre ele nefiind folosite în conversațiile de zi cu zi. Astfel, vocabularul lor se îmbogățește în mod natural, iar abilitatea de a exprima idei și emoții se dezvoltă mai repede. De asemenea, copiii care sunt familiarizați de mici cu sunetele și structurile limbii au șanse mai mari să devină cititori încrezători.

2. Stimularea imaginației și a creativității

Poveștile deschid uși către lumi fantastice, personaje diverse și situații neașteptate. Prin lectură, copiii își dezvoltă imaginația și capacitatea de a gândi creativ, de a găsi soluții și de a se transpune în rolul personajelor. Această abilitate contribuie nu doar la jocurile lor de zi cu zi, ci și la modul în care vor aborda provocările vieții.

3. Crearea unei rutine liniștitoare

Cititul înainte de culcare poate deveni un moment de relaxare și siguranță pentru copil. Această rutină îl ajută să își regleze emoțiile, să adoarmă mai ușor și să asocieze cartea cu un timp de liniște și apropiere de familie. Astfel, lectura nu este doar un exercițiu educativ, ci și o experiență afectivă valoroasă.

4. Dezvoltarea empatiei și a valorilor

Prin povești, copiii au ocazia să descopere diverse culturi, tradiții, situații și trăiri. Ei învață să recunoască emoțiile personajelor și să se pună în locul lor, ceea ce favorizează dezvoltarea empatiei. Totodată, basmele și istorioarele transmise prin lectură transmit valori morale – prietenie, curaj, bunătate – care devin repere importante în educația celor mici.

5. Susținerea succesului școlar

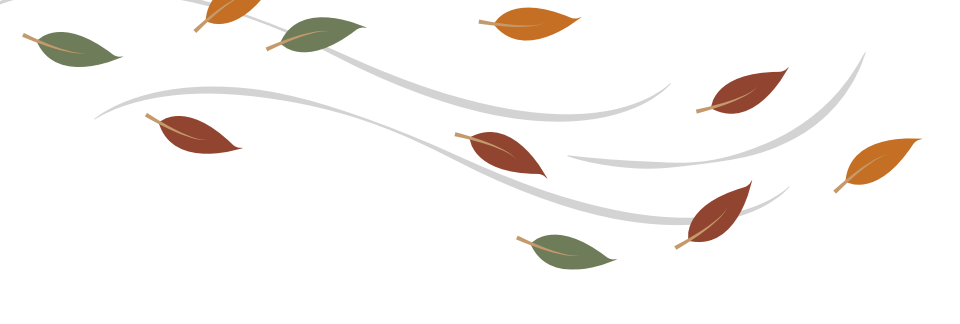
Copiii care sunt obișnuiți cu lectura zilnică au o mai mare capacitate de concentrare, atenție și gândire critică. Ei sunt mai bine pregătiți pentru învățare, având o bază solidă de vocabular și înțelegere a textului. Numeroase studii arată că lectura de acasă are un impact direct asupra performanțelor școlare viitoare.

În concluzie, beneficiile lecturii zilnice cu copiii se reflectă nu doar în dezvoltarea lor intelectuală, ci și în cea emoțională și socială. Cititul nu ar trebui privit ca o activitate obligatorie, ci ca un dar oferit copilului – o poartă către cunoaștere, imaginație și apropiere sufletească. Prin doar câteva minute de lectură în fiecare zi, părinții pun bazele unei pasiuni de durată și îi ajută pe cei mici să descopere frumusețea lumii cărților.

Bibliografie:

1. Manoloache L. (2018), Lectura în copilăria timpurie – pași spre succes școlar, editura Didactica Publishing House.
2. Cerghit I. (2008), Metode de învățământ, editura Polirom

Prima zi de grădiniță

Educatoare Stan Mihaela

Prima zi de grădiniță reprezintă un moment unic și cu mare încărcătură emoțională atât pentru copil, cât și pentru familie și cadrele didactice. Este începutul unei noi etape de dezvoltare, în care copilul trece din spațiul securizant al familiei într-un mediu educațional organizat. Această tranziție aduce cu sine curiozitate, dar și teamă, bucurie, dar și incertitudine. În pedagogie și psihologie, prima zi de grădiniță este considerată un punct de cotitură în procesul de socializare, deoarece marchează desprinderea treptată a copilului de dependența afectivă exclusivă față de părinți și integrarea lui într-un colectiv.

Emoțiile copilului în prima zi de grădiniță

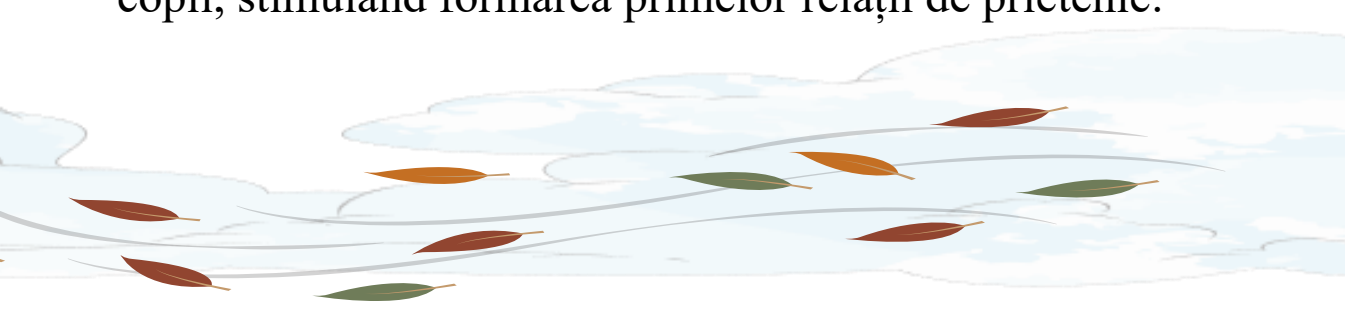
Din perspectiva copilului, prima zi este plină de necunoscut. El descoperă un spațiu nou, colegi necunoscuți și o figură adultă care îi va deveni reper educațional: educatorul. Copilul poate manifesta reacții diverse: entuziasm, curiozitate, dar și anxietate, plâns sau opoziție. Aceste reacții sunt firești, având în vedere că la vârste fragede legătura de atașament cu părintele este încă foarte puternică. Conform teoriei atașamentului a lui Bowlby, separarea temporară de figurile de atașament poate genera neliniște, însă treptat copilul își dezvoltă mecanisme de adaptare și învață să aibă încredere în adultul de la grădiniță.

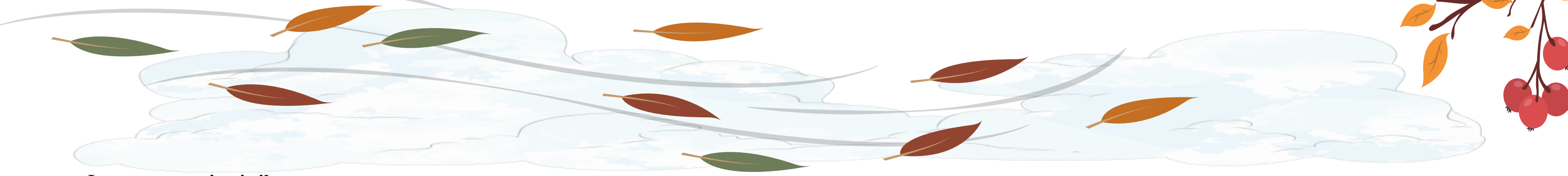
Rolul familiei

Familia are o responsabilitate majoră în pregătirea copilului pentru prima zi de grădiniță. Părinții pot discuta din timp cu cel mic despre ceea ce urmează să se întâmple, pot vizita împreună clasa înainte de începerea anului școlar și pot introduce rutine similare cu cele de la grădiniță. Atitudinea părinților este esențială: un părinte calm și încrezător transmite copilului siguranță, în timp ce anxietatea părintelui poate amplifica teama copilului. De asemenea, părinții trebuie să accepte ideea că procesul de adaptare necesită timp și să colaboreze deschis cu educatorii.

Rolul educatorului

Educatorul are misiunea de a transforma prima zi într-o experiență pozitivă. În acest scop, cadrul didactic trebuie să creeze un climat prietenos, să întâmpine fiecare copil cu zâmbet și să stabilească primele rutine într-o manieră blândă. Activitățile din prima zi trebuie să fie simple, atractive și să favorizeze integrarea prin joc: cântece, activități de mișcare, desen liber sau prezentarea jucăriilor. Empatia și răbdarea educatorului sunt decisive în reducerea anxietății copilului. Totodată, educatorul trebuie să încurajeze interacțiunea dintre copii, stimulând formarea primelor relații de prietenie.

Importanța primei zile

Prima zi de grădiniță are o valoare simbolică și practică în același timp. Ea reprezintă prima experiență oficială de socializare și educație formală a copilului. Modul în care decurge această zi influențează atitudinea copilului față de grădiniță și, implicit, față de procesul educațional. O primă zi reușită poate stimula dorința copilului de a reveni, îi poate crea un sentiment de apartenență și îi poate oferi siguranța necesară pentru a explora și învăța. În schimb, o experiență negativă poate genera rezistență și dificultăți de adaptare pe termen lung.

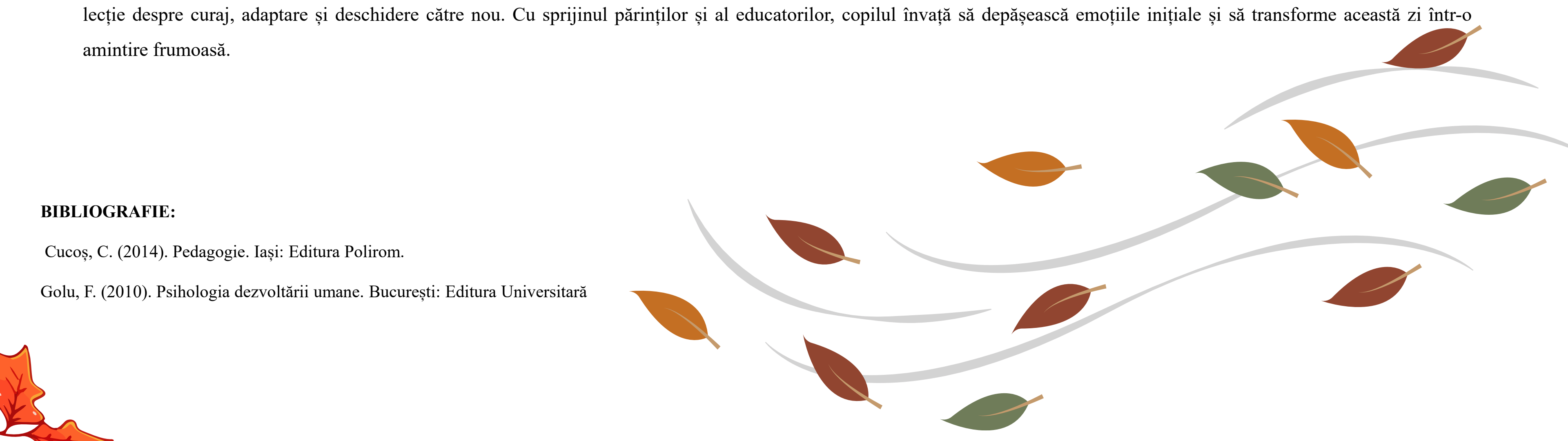
Concluzie

Prima zi de grădiniță nu este doar începutul unei etape școlare, ci și un moment de creștere personală, atât pentru copil, cât și pentru familie. Această experiență devine o lecție despre curaj, adaptare și deschidere către nou. Cu sprijinul părinților și al educatorilor, copilul învață să depășească emoțiile inițiale și să transforme această zi într-o amintire frumoasă.

BIBLIOGRAFIE:

Cucoș, C. (2014). Pedagogie. Iași: Editura Polirom.

Golu, F. (2010). Psihologia dezvoltării umane. București: Editura Universitară

Managementul problemelor comportamentale la copii

Educatoare Cenușă Corina

Problemele comportamentale la copii reprezintă o preocupare centrală atât pentru părinți, cât și pentru cadrele didactice și specialiștii în psihologia copilului. Ele pot lua forme variate, de la opoziționism, agresivitate și neascultare, până la retragere socială sau tulburări de atenție. Din perspectiva educațională, gestionarea acestor comportamente are un impact major asupra climatului școlar, a performanțelor academice și a dezvoltării armonioase a copilului. Managementul problemelor comportamentale presupune un set de strategii și tehnici menite să prevină, să corecteze și să modeleze manifestările indezirabile, promovând totodată comportamente prosociale și adaptative.

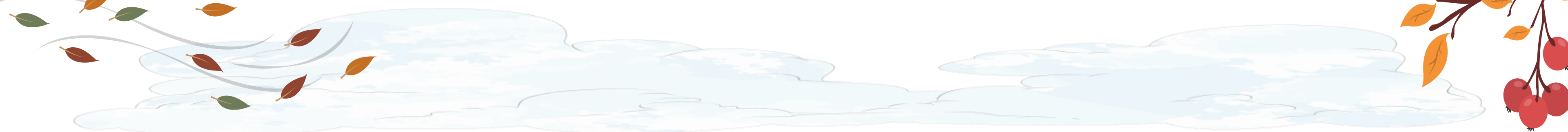
Cauze și tipuri de probleme comportamentale

Problemele comportamentale pot fi determinate de o multitudine de factori. Literatura de specialitate le împarte adesea în două mari categorii: factori interni (biologici, cognitivi, emoționali) și factori externi (familiali, școlari, socio-culturali).

Factori interni – Copiii cu tulburări de deficit de atenție și hiperactivitate (ADHD) sau cu tulburări de opoziție-sfidare (ODD) prezintă dificultăți de autocontrol și impulsivitate, ceea ce generează comportamente disruptive. De asemenea, trăsăturile de personalitate și nivelul de dezvoltare emoțională pot influența modul în care copilul reacționează la reguli și autoritate.

Factori externi – Mediul familial joacă un rol decisiv. Lipsa unei discipline consecvente, absența comunicării și conflictele familiale pot amplifica problemele de comportament. Totodată, influența grupului de egali contribuie la modelarea comportamentelor, uneori în sens negativ.

Tipurile de probleme comportamentale pot fi clasificate în:

Comportamente agresive (fizice sau verbale);

Comportamente de opoziție și sfidare (refuzul de a respecta regulile, provocări la adresa autorității);

Comportamente de retragere (izolare socială, lipsă de implicare);

Comportamente de neatenție și hiperactivitate.

Strategii de management al problemelor comportamentale

Gestionarea comportamentelor indezirabile implică o abordare complexă, bazată pe colaborare între familie și specialiști.

Managementul problemelor comportamentale la copii nu presupune doar aplicarea unor tehnici disciplinare, ci o abordare holistică, centrată pe dezvoltarea emoțională și socială a copilului. Prevenția, consecvența și colaborarea sunt elemente-cheie.

BIBLIOGRAFIE:

Muntean, A. (2018). Psihologia copilului și a adolescentului. Editura Polirom

Stan, E. (2016). Managementul clasei de elevi. Editura Didactică și Pedagogică

Strategii de gestionare a conflictelor în grupa de preșcolari: abordări practice și pedagogice

Psiholog școlar Drugă Mădălina

Conflictul este o manifestare naturală în dezvoltarea socială a preșcolarilor, reflectând nevoia acestora de a explora limitele sociale. În această etapă, copiii încep să-și exprime dorințele, să împartă jucării sau materiale și să interacționeze în contexte sociale complexe, însă lipsa abilităților sociale poate conduce la tensiuni și manifestări agresive. Gestionarea eficientă a conflictelor nu se limitează la reducerea comportamentelor negative, ci implică și crearea oportunităților de învățare care favorizează dezvoltarea competențelor socio-emoționale, precum empatia, cooperarea și autoreglarea emoțională.

Pentru a identifica și descrie strategii eficiente de gestionare a conflictelor putem observa modul în care educatorii structurează rutina zilnică, implementează reguli vizibile, folosesc jocuri de rol și activități de echipă, precum și tehnicile de mediere și comunicare asertivă. Gestionarea conflictelor în grupa de preșcolari reprezintă o provocare pentru educatori, având în vedere dezvoltarea rapidă a abilităților sociale și emoționale a copiilor cu vârste între 3 și 6 ani. La această vârstă, copiii încep să-și exprime dorințele și frustrările, să exploreze limitele și să înțeleagă conceptul de “alții”. De aceea, conflictele apar frecvent, însă ele pot deveni oportunități de învățare dacă sunt gestionate corect.

Conflictele la preșcolari au adesea cauze simple: dorința de a deține un obiect, neînțelegerea regulilor sau competiția pentru atenția educatorului. Copiii de această vârstă nu au încă abilități mature de comunicare sau control al impulsurilor, ceea ce face inevitabile dispute precum împingerea, țipetele sau refuzul de a împărți jucăriile. Recunoașterea acestor cauze este esențială pentru aplicarea unor strategii adecvate de rezolvare a conflictelor.

Strategii eficiente de gestionare:

- **Stabilirea unor reguli clare și consecvente**

Copiii mici au nevoie de repere clare. Educatorul trebuie să stabilească reguli simple și ușor de înțeles, cum ar fi: „Împărțim jucăriile”, „Vorbitul pe rând”, etc. Reamintirea constantă a acestor reguli ajută la prevenirea multor conflicte înainte ca acestea să apară.

- **Modelarea comportamentului pozitiv**

Preșcolarii învață foarte mult prin imitare. Dacă educatorul arată răbdare, respect și empatie în relațiile cu ceilalți, copiii vor fi mai predispuși să adopte aceste comportamente. De exemplu, un educator care își exprimă calm dezacordul sau rezolvă disputele verbal și respectuos oferă un model de gestionare a conflictelor.

- **Intervenția imediată, dar calmă**

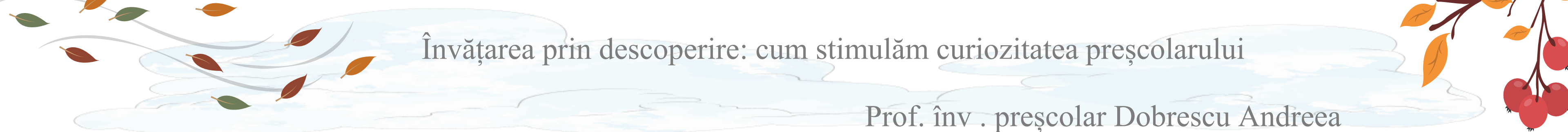
Atunci când conflictul escaladează, intervenția rapidă și calmă este esențială. Educatorul trebuie să despartă copiii fizic dacă este necesar și să le ofere sprijin pentru exprimarea emoțiilor. Este important să se evite pedeapsa fizică sau verbală, deoarece aceasta poate agrava conflictul sau poate induce teamă.

- **Utilizarea tehnicilor de rezolvare pas cu pas**

În funcție de vârsta și dezvoltarea copiilor, se pot folosi tehnici simple de rezolvare a problemelor, cum ar fi: identificarea problemei, gândirea la soluții posibile, alegerea unei soluții și verificarea rezultatului. Acestea nu doar rezolvă conflictul imediat, dar dezvoltă abilități sociale pe termen lung.

- **Promovarea colaborării și a jocului de echipă**

Activitățile care implică cooperare și lucru în echipă ajută copiii să învețe să împartă, să negocieze și să colaboreze. Jocurile pe echipe, proiectele de grup și sarcinile comune contribuie la reducerea tensiunilor și la crearea unui mediu armonios.

Învățarea prin descoperire: cum stimulăm curiozitatea preșcolarului

Prof. învă. preșcolar Dobrescu Andreea

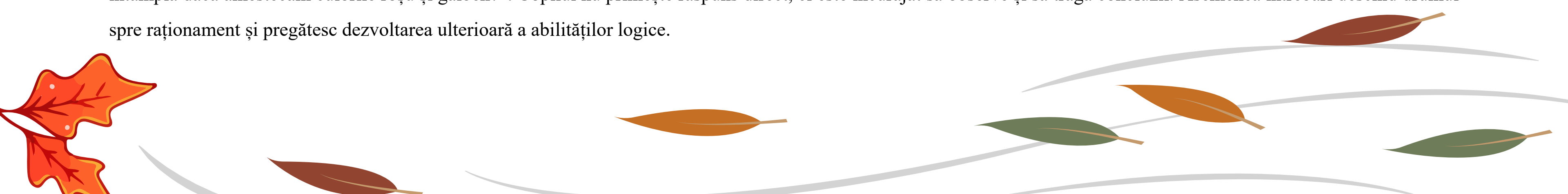
Învățarea prin descoperire este un proces natural prin care copilul mic explorează lumea din jur și transformă experiențele zilnice în cunoștințe durabile. Educația timpurie are rolul de a valorifica această tendință firească de explorare și de a crea contexte pedagogice care să susțină curiozitatea copiilor în fiecare moment al activității la grădiniță.

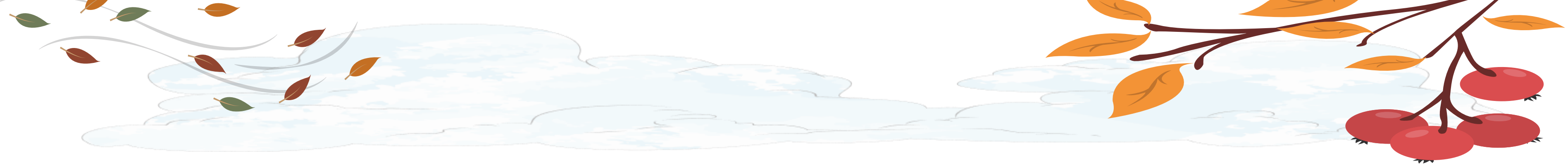
Curiozitatea este motorul învățării, iar la vârsta preșcolară se manifestă prin întrebări continue, prin nevoia de a atinge, de a manipula, de a combina obiecte și materiale. Rolul cadrului didactic nu este de a oferi răspunsuri imediate, ci de a orienta copilul către căutare și reflecție. Prin oferirea unor situații problematice adaptate nivelului de dezvoltare, copilul este încurajat să găsească soluții proprii și să construiască sensuri personale.

Metodologia învățării prin descoperire presupune folosirea unor materiale variate și flexibile, care stimulează simțurile și imaginația. Un exemplu este colțul de știință, unde copiii pot observa semințe, apă, nisip, lupă și oglinzi. Un alt exemplu este activitatea de explorare a sunetelor prin instrumente muzicale improvizate din obiecte casnice. Fiecare experiență devine astfel o oportunitate de învățare autentică, iar copilul este motivat să revină cu întrebări și interpretări noi.

Educația prin descoperire favorizează autonomia și încrederea în sine. Copilul devine autor al propriei învățări și înțelege că greșeala nu este un eșec, ci un pas spre reușită. Educatoarea creează cadrul necesar pentru a susține această abordare prin reguli clare, dar flexibile, prin atitudine deschisă și prin valorificarea fiecărei încercări individuale.

Un alt aspect esențial este stimularea gândirii critice prin întrebări deschise. De exemplu: „Ce crezi că se întâmplă dacă punem cubul de gheață la soare?” sau „Ce se întâmplă dacă amestecăm culorile roșu și galben?”. Copilul nu primește răspuns direct, ci este încurajat să observe și să tragă concluzii. Asemenea întrebări deschid drumul spre raționament și pregătesc dezvoltarea ulterioară a abilităților logice.

Activitățile de descoperire trebuie să fie integrate în toate domeniile de învățare. La activitățile de matematică se pot folosi jocuri cu sortare, clasare și măsurare. La activitățile de limbaj, copilul poate descoperi sunete, rime și structuri noi prin jocuri de cuvinte. La educația pentru știință, copilul observă schimbări ale fenomenelor naturale. La educația artistică, el explorează combinații de culori, texturi și materiale. Toate acestea contribuie la formarea unei înțelegeri unitare a lumii.

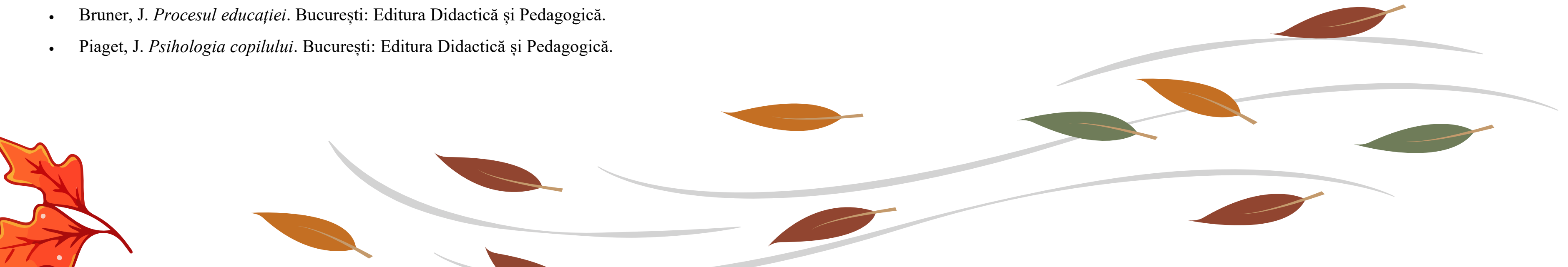
Învățarea prin descoperire presupune și colaborarea în grup. Copiii lucrează împreună, împărtășesc idei și ajung la soluții comune. Cooperarea stimulează comunicarea, respectul reciproc și capacitatea de a asculta puncte de vedere diferite. Aceste competențe sociale sunt fundamentale pentru dezvoltarea personalității copilului.

Un rol deosebit îl are și mediul educațional, care trebuie să fie organizat în așa fel încât să favorizeze explorarea. Materialele să fie accesibile, să existe spații de observare, spații de experimentare și spații de reflecție. Educatoarea devine ghid și partener în învățare, iar copilul devine actor activ în proces.

Rezultatele acestei abordări se observă prin creșterea implicării spontane, prin întrebările numeroase formulate de copii și prin dorința lor de a repeta experiențele. În acest fel, procesul educativ nu mai este transmis de sus în jos, ci se construiește împreună cu copiii, într-o atmosferă de respect și bucurie.

Bibliografie

- Bruner, J. *Procesul educației*. București: Editura Didactică și Pedagogică.
- Piaget, J. *Psihologia copilului*. București: Editura Didactică și Pedagogică.

Magia poveștilor în educația timpurie

• Prof. înv . preșcolar Mitu Amelia

Într-o lume în care ecranele par să fi cucerit atenția copiilor, poveștile rămân o comoară vie, caldă și profundă în inima și mintea lor. În grădiniță, ele nu sunt doar lecturi, ci adevărate porți către sufletul copilului. Printr-o poveste bine spusă, cu glas blând și priviri care știu să asculte, se clădește mai mult decât vocabular: se clădește încredere, empatie, curiozitate, și poate chiar o parte din viitorul adult.

Copiii mici trăiesc în poveste. Pentru ei, nu există limite între realitate și imaginație. Un dragon poate locui în dulapul cu creioane, o broscuță poate fi cel mai bun prieten, iar o pădure fermecată poate apărea din câteva frunze uscate adunate de afară. Iar când o poveste le vorbește pe limba lor, încep să se descopere. Prin eroi și prin eroine, prin probe și prin finaluri fericite, copiii învață despre viață fără să fie obligați să treacă prin toate greutățile ei.

La grădiniță, poveștile devin mai mult decât simple momente de liniște. Ele sunt instrumente pedagogice, dar și punți afective între educatoare și copii. În spatele unui “A fost odată ca niciodată”, se ascunde o lume întreagă de sensuri. Povestea spusă în cercul de dimineață aduce grupul împreună. Ne face să fim mai răbdători, mai curioși, mai dispuși să ascultăm. Și, mai ales, ne face să visăm. Este suficientă o carte deschisă pentru ca, dintr-o clasă obișnuită, să se nască o corabie de pirați, o pădure cu zâne sau o școală pentru ursuleți năzdrăvani. Copiii nu doar ascultă poveștile, ei le trăiesc. Le completează, le întreabă, le contrazic. Se identifică cu personajele și își exersează astfel capacitatea de a înțelege emoțiile celorlalți, de a simți empatie, de a distinge binele de rău, nu pentru că li se predă, ci pentru că li se povestește.

Sunt copii care, ascultând o poveste, își dau voie să plângă. Alții își găsesc curajul să vorbească despre temerile lor. Alții încep să întrebe, să-și imagineze, să viseze. Iar acesta este cel mai mare dar pe care o poveste îl poate oferi: libertatea de a simți, fără judecată. Poveștile sunt și punți între școală și familie. Se transformă adesea în ritualuri de seară, în acele zece minute în care copilul, înainte de somn, cere încă o dată povestea cu vulpea care a păcălit ursul sau cu broscuța care a învățat să înoate singură. Nu o cere pentru că a uitat-o. O cere pentru că în acea poveste se simte în siguranță. O cere pentru că vocea părintelui devine, în acele clipe, cel mai bun leagăn de lume.

În educația timpurie, nimic nu este întâmplător. Totul se construiește cu răbdare, cu blândețe și cu multă, multă repetiție. Iar poveștile nu fac excepție. Când sunt alese cu grijă și spuse cu suflet, ele devin rădăcini. Rădăcini ale limbajului, ale gândirii, ale imaginației. Dar și rădăcini ale inimii.

Într-un fel, fiecare copil are povestea lui. Noi, cei mari, părinți, educatori, bunici avem privilegiul de a fi parte din ea. Avem misiunea de a-i hrăni lumea interioară cu vorbe frumoase, cu sensuri calde, cu finaluri senine, dar și cu întrebări care deschid gânduri. Iar dacă învățăm să facem asta din timp, dacă punem poveștile în mijlocul copilăriei, e foarte posibil ca, într-o zi, să creștem oameni mari care încă mai cred în bine, în curaj și în puterea cuvintelor.

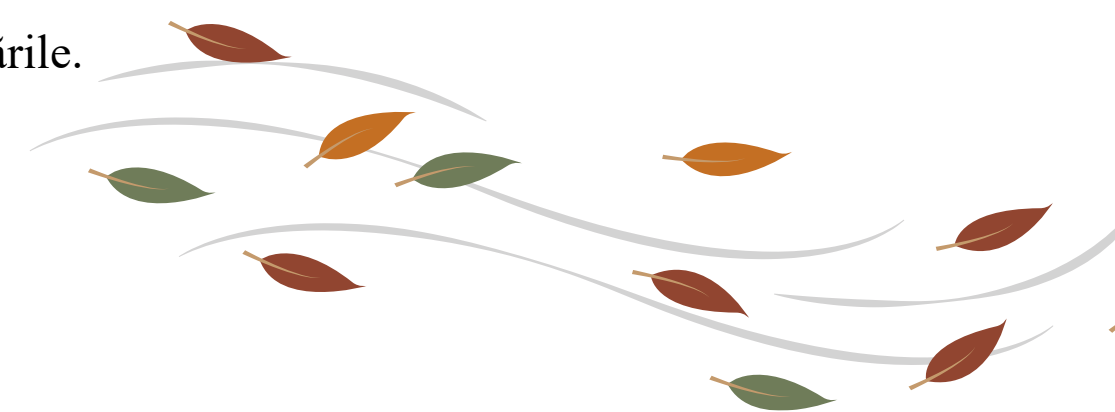
Reîntoarcerea copiilor în colectivitate: Emoții și soluții

Prof. înv . preșcolar Stoica Simona

Întoarcerea copiilor într-un mediu colectiv, după o perioadă de pauză, poate fi o experiență încărcată de emoții diverse. Această schimbare poate provoca sentimentul de anxietate, teamă, dar și de entuziasm, în funcție de personalitatea fiecărui copil. Adaptarea la ritmul activităților de grup, reluarea relațiilor sociale și reintegrarea în viața școlară sau de grădiniță sunt pași care necesită susținere. Jocurile de spart gheața și activitățile practice pot reprezenta mijloace eficiente de a facilita această tranziție, sprijinind copiii să își regăsească încrederea și să se simtă mai confortabili într-un colectiv.

Emoțiile copiilor la întoarcerea în colectivitate

- 1. Anxietatea** - Mulți copii pot simți o stare de neliniște și incertitudine atunci când se întorc într-un mediu social după o perioadă în care au fost în mare parte izolați sau au avut un contact redus cu alți copii. Această anxietate poate fi cauzată de teama de a se adapta la schimbările de rutină, de a relaționa cu colegii după o pauză mai lungă sau chiar de a face față cerințelor școlare și activităților de grup.
 - 2. Teama de a nu fi acceptați** - Copiii pot simți teama că vor fi excluși din grupuri sau că nu vor reuși să își reconstruiască relațiile sociale de dinainte. Această teamă este frecvent întâlnită în cazul celor mai timizi sau în cazul celor care nu au reușit să își întărească legăturile cu ceilalți înainte de pauză.
 - 3. Entuziasmul** - Pe de altă parte, există și copii care se simt extrem de încântați să revină în colectiv, să își revadă colegii și să participe la activitățile școlare sau de grădiniță. Acest sentiment de entuziasm poate contribui la o tranziție mai ușoară și la o reîntoarcere mai rapidă la ritmul normal.
 - 4. Confuzia și dezorientarea** - După o perioadă lungă de pauză, copiii pot întâmpina dificultăți în a se reintegra în programul zilnic sau în a înțelege cum se desfășoară din nou activitățile. Aceste sentimente de confuzie pot fi mai pregnante în cazul celor mici, care încă învață să gestioneze schimbările.
-

Rolul jocurilor de spart gheața și al activităților practice

Pentru a sprijini copiii în această perioadă de adaptare, educatori, profesori și părinți pot utiliza diverse strategii, dintre care cele mai eficiente sunt jocurile de spart gheața și activitățile practice. Acestea au rolul de a crea un mediu mai relaxat și de a încuraja copiii să interacționeze între ei, să se simtă mai confortabili și să-și exprime emoțiile.

1. Jocurile de spart gheața – Aceste jocuri sunt activități interactive, menite să ajute copiii să depășească timidele și să se cunoască mai bine într-un context relaxat. Printre cele mai populare jocuri se numără „Întrebări amuzante” (unde copiii își pun întrebări din diverse domenii), „Cine sunt eu?” (un joc în care copiii ghicesc un personaj sau un obiect descris de ceilalți) sau „Cercul de prieteni” (unde copiii se țin de mână și spun câte ceva despre ei, astfel încât ceilalți să îi cunoască mai bine).

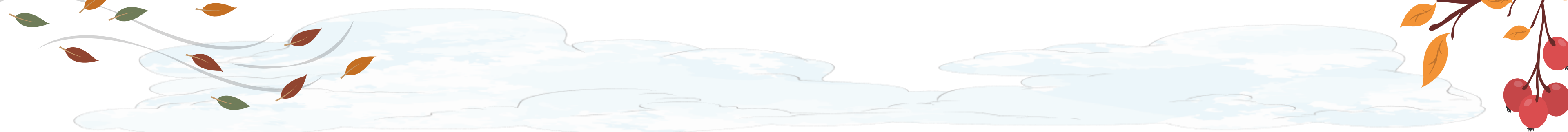
Aceste activități sunt excelente pentru a înlătura tensiunile și a stimula comunicarea. De asemenea, ajută copiii să își exprime emoțiile și să se elibereze de anxietățile legate de reîntoarcerea în colectivitate.

Importanța sprijinului emoțional și al încurajărilor

Pe lângă jocurile și activitățile menționate, este esențial ca educatorii și părinții să ofere sprijin emoțional constant copiilor. Este important să le permită să își exprime sentimentele, să le valideze emoțiile și să le ofere încurajări. Reîntoarcerea într-un colectiv poate fi o provocare, dar dacă li se oferă un mediu sigur și susținător, copiii pot învăța să facă față schimbărilor cu încredere.

2. Activitățile practice – Copiii învață mai bine prin experiență și prin implicarea activă în diverse activități care implică mișcare, creativitate sau rezolvarea de probleme. Activitățile practice, cum ar fi jocurile de construcție, pictura, jocurile de rol sau activitățile în aer liber (sporturi de echipă, alergări sau jocuri cu mingea), contribuie la dezvoltarea abilităților sociale și emoționale ale copiilor. Prin intermediul acestor activități, copiii învață să coopereze, să își exprime sentimentele într-un mod sănătos și să își dezvolte empatia față de ceilalți.

De exemplu, jocurile de echipă cum ar fi „Vânătoarea de comori” sau „Pasărea și viermele” încurajează colaborarea și ajută copiii să învețe să lucreze împreună pentru a atinge un scop comun. Astfel de activități au rolul de a înlătura anxietatea și de a transforma întoarcerea în colectivitate într-o experiență pozitivă.

În concluzie, perioada de întoarcere a copiilor în colectivitate este o oportunitate valoroasă de a cultiva abilități emoționale și sociale esențiale. Este important ca această tranziție să nu fie privită doar ca un simplu proces de adaptare, ci ca o etapă de învățare continuă, în care copiii pot înțelege mai bine cum să gestioneze propriile emoții și cum să construiască relații sănătoase cu cei din jur. În acest context, educatori, părinți și toți cei implicați în educația copiilor joacă un rol esențial în crearea unui mediu sigur, încurajator și flexibil, care să răspundă nevoilor lor emoționale și sociale.

Mai mult decât atât, jocurile de spart gheața și activitățile practice nu doar că ajută la integrarea copiilor în colectivitate, dar le permit acestora să dezvolte încredere în ei înșiși și să învețe cum să coopereze într-un mod pozitiv. Aceste experiențe contribuie la dezvoltarea unei atmosfere de respect și înțelegere reciprocă, esențială pentru o coexistență armonioasă în colectivitate.

Astfel, cu ajutorul unor activități adecvate și a unei atitudini sprijinitoare, copiii pot învăța să își gestioneze emoțiile, să depășească fricile și să aprecieze diversitatea relațiilor sociale. Prin urmare, întoarcerea în colectivitate devine nu doar un moment de adaptare, ci și o oportunitate de dezvoltare emoțională și personală.

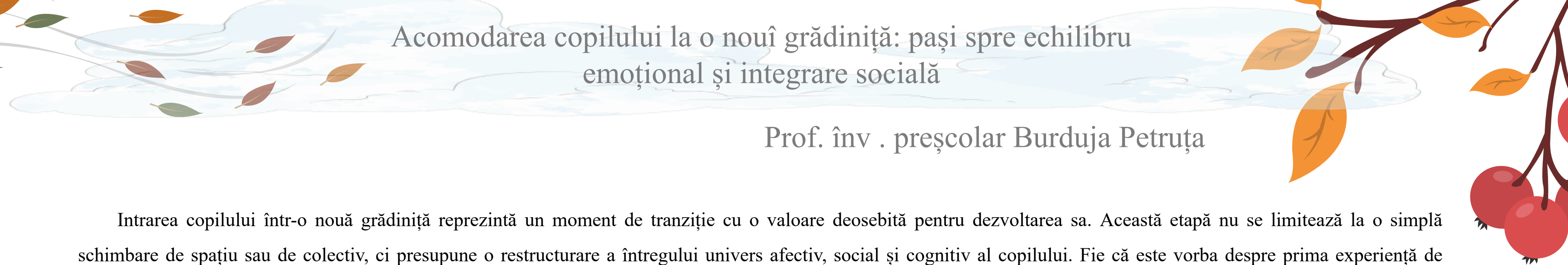
Bibliografie:

Berk, L. E. (2013). *Dezvoltarea pe tot parcursul vieții*. Editura Polirom.

Piaget, J. (2003). *Psihologia educației*. Editura Didactică și Pedagogică.

Thompson, **R. A.** (2014). *Reglarea emoțională: Un concept în căutarea unei definiții. Perspectiva dezvoltării copilului*, 8(4), 287-290.

Acomodarea copilului la o nouă grădiniță: pași spre echilibru emoțional și integrare socială

Prof. înv . preșcolar Burduja Petruța

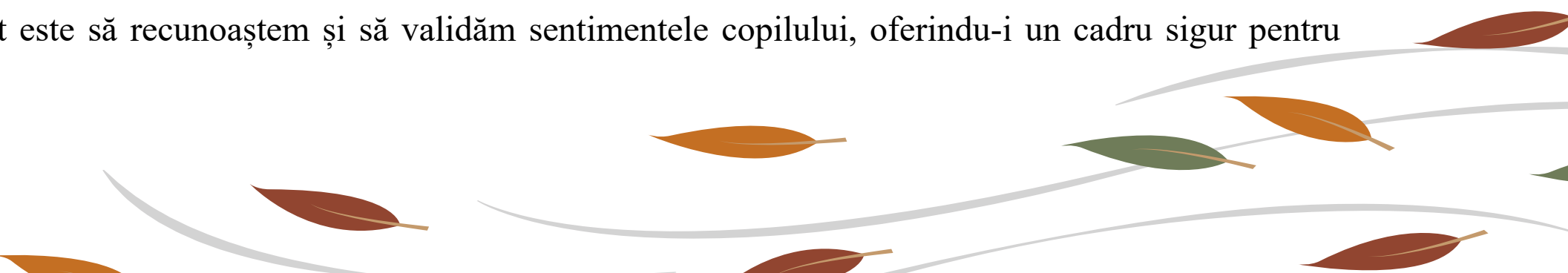
Intrarea copilului într-o nouă grădiniță reprezintă un moment de tranziție cu o valoare deosebită pentru dezvoltarea sa. Această etapă nu se limitează la o simplă schimbare de spațiu sau de colectiv, ci presupune o restructurare a întregului univers afectiv, social și cognitiv al copilului. Fie că este vorba despre prima experiență de integrare într-un mediu educațional organizat, fie despre transferul dintr-o instituție deja familiară într-o alta, procesul de acomodare aduce o gamă largă de provocări și oportunități.

Copilul este chemat să se raporteze la un mediu necunoscut, să își construiască relații noi, să învețe reguli diferite și să accepte rutine care pot fi inițial percepute ca străine. Această tranziție activează un spectru variat de emoții (de la entuziasm și curiozitate, până la nesiguranță, teamă și rezistență). În spatele fiecărui comportament manifestat se află un proces interior complex, prin care copilul caută să-și regăsească sentimentul de siguranță și să își refacă echilibrul emoțional.

Din perspectivă psihopedagogică, acomodarea nu poate fi privită ca un eveniment punctual, ci ca un proces gradual, care necesită timp, sprijin și o abordare atentă din partea adulților. Este un drum interior pe care copilul îl parcurge treptat, ghidat de nevoia de atașament, de dorința de explorare și de necesitatea de a se simți acceptat și valorizat în noul colectiv.

Astfel, fiecare început la grădiniță, oricât de dificil ar putea părea, reprezintă și o oportunitate: aceea de a dezvolta reziliența copilului, de a-i cultiva autonomia și de a-l ajuta să-și construiască bazele viitoarelor competențe sociale și emoționale.

Din perspectiva psihopedagogiei timpurii, copilul trăiește fiecare schimbare de mediu cu intensitate sporită. Separarea de familiar – educatori, colegi, spații, rutine – poate genera nesiguranță, teamă, anxietate de separare sau chiar refuz temporar. În același timp, noua experiență aduce curiozitate, oportunități de explorare și șansa de a construi noi relații. Această dublă polaritate emoțională arată cât de important este să recunoaștem și să validăm sentimentele copilului, oferindu-i un cadru sigur pentru exprimarea lor.

Rolul educatorului în susținerea adaptării

Cadrul didactic joacă un rol central în procesul de acomodare. El nu este doar ghid al activităților, ci și persoana care conferă copilului siguranță afectivă. Din punct de vedere metodic, educatorul poate sprijini acomodarea prin:

- introducerea treptată a copilului în activități de grup, pornind de la sarcini simple;
- crearea unui climat bazat pe acceptare, respect și încurajare;
- oferirea de experiențe de succes, care să-i întărească stima de sine;
- cultivarea empatiei în grup, astfel încât copilul nou venit să fie inclus și sprijinit de colegi.

Strategii pentru facilitarea acomodării

Printre cele mai eficiente practici se numără:

- activități de cunoaștere și jocuri de integrare, pentru a crea conexiuni între copii;
- amenajarea unui colț personalizat în sala de grupă, cu obiecte familiare copilului;
- adaptarea treptată a programului, atunci când este posibil, pentru a evita supraîncărcarea;
- organizarea de întâlniri premergătoare între copil, părinți și educatori, înainte de debutul oficial;
- colaborarea cu psihologul școlar, în situațiile în care adaptarea este dificilă și prelungită.

Acomodarea copilului la o nouă grădiniță nu este doar o provocare, ci și o oportunitate de dezvoltare socio-emoțională. Cu răbdare, înțelegere și sprijin constant din partea familiei și a educatorilor, copilul reușește să-și regăsească echilibrul interior, să-și dezvolte autonomia și să construiască relații semnificative. Integrarea socială nu se rezumă doar la apartenența la un grup, ci înseamnă acceptare, prietenie și sentimentul că este valorizat. Astfel, fiecare pas făcut cu blândețe și responsabilitate de către adulți îl apropie pe copil de o experiență educațională pozitivă și armonioasă.

Familia – punctul de sprijin emoțional

Niciun proces de acomodare nu poate fi complet fără implicarea familiei. Părinții sunt primele figuri de atașament și rămân reperul copilului chiar și atunci când acesta pășește într-un nou colectiv. Atitudinea lor față de schimbare influențează direct felul în care copilul o percepe. Un discurs pozitiv, menținerea unor rutine stabile acasă și încrederea acordată cadrelor didactice devin factori protectivi pentru reducerea anxietății. De asemenea, o colaborare deschisă între familie și educatori permite identificarea rapidă a nevoilor copilului și găsirea celor mai potrivite soluții.

Cuprins nivel primar

1. Prof. înv. primar Alexandru Oana
Educația civică-materie nouă în clasa a III-a

2. Prof. înv. primar Bălan Georgiana
Scrierea de mână la clasa I

3. Prof. înv. primar Bănică Daniela
Formarea empatiei la elevii de clasa a II-a prin activități de lectură și joc de rol

4. Consilier școlar Benghia Iuliana
Elevul supradotat-aspecte generale, consilierea psihopedagogică și însoțirea în școală

5. Prof. înv. primar Cernea Corina
Jurnalul creativ-metodă de evaluare interactivă în ciclul primar

6. Prof. înv. primar Cioplea Roxana
Prima zi de școală în Germania

7. Prof. înv. primar Crețu Cătălina
Continuitatea grădiniță-școală

8. Prof. înv. primar Cuțar Cătălina
Valoarea formativă a rezolvării și compunerii de probleme la elevii din ciclul gimnazial

JUST4KIDS
HIGH SCHOOL
cu nivel preșcolar, primar, gimnazial și liceal

Cuprins nivel primar

9. Prof. înv . primar Dobrescu Silvia

Jocul-instrument fundamental al învățării la clasele primare

10. Prof. engleză Florea Ruxandra

To Use or Not to Use AI in Education?

11. Prof. înv. primar Jianu Corina

Metoda proiectelor utilizată la clasa a III-a

12. Prof. înv. primar Massier Alina

Cum se construiește succesul școlar-regulile și rutinele clasei pregătitoare

13. Prof. înv. primar Miu Amelia

Geografia-învățământul primar

14. Prof. în . primar Olaru Andreea

Echilibrul temelor în raport cu predarea la disciplina matematică în clasa a IV-a

15. Prof. înv. primar Papuc Bianca

Calificativele și emoțiile elevilor

16. Prof. înv. primar Prodan Adriana

Dezvoltarea activităților creative ale copilului în clasele primare

JUST4KIDS
HIGH SCHOOL
cu nivel preșcolar, primar, gimnazial și liceal

Cuprins nivel primar

17. Prof. înv. primar Protopopescu Florența
Adaptarea școlarului mic la clasa pregătitoare

18. Prof. înv. primar Radu Ellery
Învățarea prin proiecte- cum se pot implica elevii activ în lecții

19. Prof. înv. primar Radu Mirela
Tranziții și rutine

20. Prof. în. primar Mădălina Cristea
Metode de prevenire și reducere a anxietății școlare la copii

21. Prof. engleză Mara Barbatei
The Magic of Reading Aloud: Why Your Voice Matters More Than You Think

Educația civică-materie nouă în clasa a III-a

Prof. înv. primar Alexandru Oana

Educația civică este o disciplină nouă și importantă introdusă în programa școlară în clasa a III-a. Această materie are rolul de a-i ajuta pe elevi să înțeleagă mai bine lumea în care trăiesc, să-și cunoască drepturile și responsabilitățile, și să devină cetățeni activi și responsabili în societate.

În primii ani de școală, copiii învață noțiuni de bază din matematică, limba română sau științe. Odată cu clasa a III-a, ei sunt suficient de maturi pentru a începe să înțeleagă și concepte legate de viața în comunitate, reguli, legi, respectul față de ceilalți și implicarea în societate. Astfel, educația civică vine ca un pas firesc în dezvoltarea lor personală și socială.

Prin lecțiile de educație civică, elevii învață:

- Ce înseamnă să faci parte dintr-o comunitate: familia, școala, localitatea.
- Ce sunt regulile și de ce este important să le respectăm.
- Cum să se comporte în mod respectuos față de colegi, profesori, părinți și alți membri ai comunității.
- Ce înseamnă drepturile copilului și ale omului.
- Ce responsabilități au în viața de zi cu zi, acasă sau la școală.
- Cum să își exprime ideile în mod pașnic și civilizat.
- Cum să colaboreze cu ceilalți și să rezolve conflictele într-un mod pozitiv.

Toate aceste lucruri sunt predate prin activități interactive, jocuri de rol, povești, discuții și proiecte de grup, pentru ca elevii să înțeleagă mai ușor conceptele prezentate.

Scrierea de mână la clasa I

Prof. înv. primar Bălan Georgiana

Scrierea de mână reprezintă una dintre cele mai importante achiziții ale copilului în perioada de debut a școlarității, fiind un instrument fundamental al comunicării și al procesului de învățare. În clasa I, copilul se află la intersecția dintre dezvoltarea motricității fine și formarea competențelor cognitive esențiale pentru alfabetizare. În acest context, alfabetizarea funcțională include nu doar recunoașterea și înțelegerea literelor, ci și capacitatea de a le reproduce corect și fluent prin scriere. Acest proces presupune un efort coordonat între dezvoltarea fizică, psihică și pedagogică a copilului, însoțit de o abordare metodologică adecvată.

Calitatea scrierii de mână este influențată semnificativ de dezvoltarea neuromotorie a copilului. Controlul musculaturii fine a mâinii, împreună cu o bună coordonare ochi-mână, se dezvoltă progresiv și trebuie susținute prin activități specifice încă din perioada preșcolară. Potrivit cercetărilor lui Verza (2000), dezvoltarea psihomotrică armonioasă este o premisă esențială pentru o învățare eficientă a scrisului. În absența acestei dezvoltări, pot apărea dificultăți în reproducerea formelor grafice, ceea ce poate duce la frustrare, scăderea motivației pentru învățare și chiar la tulburări specifice de scris.

Procesul de predare a scrisului în clasa I presupune o abordare graduală, care pornește de la exersarea unor elemente grafice simple, urmată de formarea literelor izolate și, ulterior, de scrierea cuvintelor și a propozițiilor. Manualele și caietele speciale pentru această etapă sunt structurate astfel încât să ghideze elevul în acest demers complex. În activitatea de zi cu zi, învățătorii recurg la exerciții variate de trasare, completare și conturare, menite să faciliteze deprinderea formelor corecte. Cucoș (2008) subliniază că eficiența acestui proces depinde de calitatea actului educațional, de tipul de feedback oferit elevului și de implicarea sa afectivă în învățare.

Există numeroase dificultăți pe care elevii le pot întâmpina în învățarea **scrierii de mână**, de la o motricitate deficitară până la tulburări de tip disgrafie. Aceste dificultăți pot avea cauze variate, incluzând factori cognitivi, emoționali sau chiar contextuali. Intervenția timpurie și adaptată fiecărui elev este esențială pentru prevenirea unor probleme de durată. Lupu (2010) recomandă evaluarea periodică a scrierii, însoțită de planuri de intervenție personalizate care să țină cont de ritmul de dezvoltare al fiecărui copil și de stilul său de învățare. Această abordare contribuie la reducerea decalajelor și la menținerea unei stări de echilibru emoțional în rândul elevilor. Succesul în învățarea scrierii de mână depinde în mare măsură de colaborarea dintre școală și familie. Cadrele didactice trebuie să manifeste deschidere și empatie, adaptându-și metodele la nevoile individuale ale elevilor. De asemenea, familia are un rol activ în susținerea acestui proces, oferind un cadru de exersare și încurajare continuă. Stan (2014) evidențiază faptul că suportul emoțional constant din partea familiei determină o atitudine pozitivă față de școală și învățare, ceea ce influențează în mod direct calitatea scrisului și progresul general al copilului.

Scrierea de mână continuă să fie o competență esențială în formarea elevului, în ciuda avansului tehnologic. Ea nu doar că facilitează exprimarea în scris, dar contribuie la dezvoltarea gândirii structurate, a atenției și a răbdării. Din această perspectivă, procesul de învățare a scrierii trebuie abordat ca un act complex, care implică mai mult decât reproducerea mecanică a literelor. Este necesar ca formarea inițială și continuă a cadrelor didactice să includă dimensiuni practice și teoretice legate de didactica scrisului, pentru a putea face față nevoilor diverse ale elevilor și pentru a asigura o alfabetizare autentică și durabilă.

Bibliografie:

1. Cucoș, C., *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2008
 2. Lupu, D., *Tulburările de învățare: Ghid practic pentru profesori și părinți*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2010
 3. Stan, E., *Strategii de formare a competențelor în învățământul primar*, Editura Aramis, București, 2014
 4. Verza, E., *Psihopedagogia handicapului mintal*, Editura Pro Humanitate, București, 2000
-
-

Formarea empatiei la elevii de clasa a II-a prin activități de lectură și joc de rol

Prof. înv. primar Bănică Daniela

Empatia, înțeleasă ca abilitatea de a înțelege și de a simți emoțiile celorlalți, este una dintre cele mai importante dimensiuni ale inteligenței emoționale, esențială în dezvoltarea relațiilor sociale echilibrate și în consolidarea climatului pozitiv în mediul școlar. În clasa a II-a, când elevii se află într-un stadiu incipient, dar dinamic, de formare a personalității și a comportamentului social, cultivarea empatiei devine nu doar posibilă, ci și necesară. Activitățile de lectură și jocul de rol oferă contextul ideal pentru dezvoltarea acestei competențe într-un mod integrat, adaptat vârstei și nivelului de înțelegere al copiilor.

Lectura de povești, basme, poezii și texte narative cu un conținut emoțional bogat contribuie, în mod semnificativ, la stimularea empatiei. Personajele literare, cu trăirile lor diverse, cu încercările prin care trec și deciziile pe care le iau, funcționează ca oglinzi în care elevii își pot reflecta propriile emoții sau pot învăța să recunoască trăiri diferite de ale lor. Lectura nu este doar un exercițiu cognitiv, ci și unul afectiv – elevii reacționează la evenimentele narate, simt milă pentru cel nedreptățit, bucurie pentru cel ajutat, neliniște pentru cel în pericol. Învățătorul are aici un rol esențial în a ghida această trăire prin întrebări deschise: „Cum crezi că s-a simțit personajul?”, „Tu ce ai fi făcut în locul lui?”, „Cum ar fi putut ceilalți să-l ajute?”. Aceste reflecții permit interiorizarea unor răspunsuri emoționale autentice și încurajează construirea unor răspunsuri empaticе și în viața reală.

Jocul de rol vine ca o continuare naturală a lecturii, aducând în planul acțiunii ceea ce lectura a generat în planul gândirii și al afectului. Copiii interpretează personaje, recrează situații conflictuale sau emoționante, improvizează dialoguri și caută soluții prin interacțiune directă. Această formă de învățare activă îi plasează în pielea celuilalt, îi provoacă să simtă și să reacționeze în contexte simulate, dar relevante. Spre deosebire de simplele exerciții de comunicare, jocul de rol implică dimensiuni profunde ale empatiei – mimica, intonația, postura, alegerea cuvintelor – totul contribuie la o experiență complexă, prin care copilul învață să-și regleze propriul comportament în raport cu ceilalți.

Este important ca aceste activități să fie desfășurate într-un cadru sigur, lipsit de judecată și presiune, unde copiii se simt liberi să experimenteze, să greșească și să reflecteze. Învățătorul are datoria de a menține acest climat prin valorizarea fiecărei intervenții, prin sprijinirea exprimării emoțiilor și prin modelarea constantă a unei atitudini empatice în interacțiunile cotidiene. De altfel, empatia nu se învață doar din cărți sau jocuri, ci și prin observarea comportamentului adultului semnificativ din viața școlară. Modul în care cadrul didactic răspunde la nevoile elevilor, ascultă, încurajează sau gestionează conflictele devine un exemplu viu, repetat și interiorizat de către copii.

Într-o lume din ce în ce mai grăbită, în care exprimarea individuală tinde să domine spiritul comunitar, formarea empatiei de la vârste mici nu este doar o alegere pedagogică inspirată, ci o necesitate socială. Activitățile de lectură și jocul de rol pot deveni, în mâinile unui învățător dedicat, adevărate instrumente de construcție sufletească. În aceste clipe de învățare, copilul nu doar că descoperă ce simte un personaj sau un coleg, ci învață să simtă cu și pentru ceilalți. Astfel, pas cu pas, sala de clasă se transformă într-un spațiu al solidarității, înțelegerii și deschiderii sufletești, iar copilul învață, poate fără să știe, cum să fie om.

Elevul supradotat-aspecte generale, consilierea psihopedagogică și însoțirea în școală

Consilier școlar Benghia Iuliana

Supradotarea reprezintă un fenomen mult mai complex în zilele noastre, ce nu poate fi rezumat doar la coeficientul de inteligență (IQ) mai mare de 130. Cercetările în domeniu scot în relief acele persoane, copii sau adulți, care dețin aptitudini sau prezintă performanțe/realizări în domenii precum: capacitate intelectuală generală; aptitudini academice specifice; gândire creativă; leadership extraordinar; talent pentru domeniul artelor sau abilități psihomotrice. Persoanele supradotate, inclusiv copiii, au următoarele caracteristici (apud Benito, 2003, pp.61-66): *sensibilitate crescută față de lumea exterioară și preocupări legate de moralitate și justiție socială; spirit investigativ; capacitate creativă înaltă, generând idei inovative, precum și capacitate crescută de învățare; idealism și perfecționism; un simț al umorului foarte bine dezvoltat; manifestă independență în gândire și în acțiune și evaluează realitatea în mod diferit și se adaptează altfel cerințelor ei*. Chiar dacă aceste trăsături sunt adesea vizibile pentru cei din jur și pentru cadrele didactice, este necesar să se realizeze o evaluare psihologică a abilităților și a inteligenței generale, care să ateste supradotarea și astfel, se sugerează adoptarea unor decizii cu privire la modalitatea de școlarizare a copilului și alte intervenții particulare, care să răspundă nevoilor sale academice și socioemoționale.

În ciuda paradoxului, în context școlar, copiii și adolescenții supradotați au nevoie de consiliere psihopedagogică, deoarece aceștia manifestă adesea dificultăți de adaptare, probleme de relaționare cu ceilalți și inclusiv de gestionare a propriilor capacități și abilități, sub presiunea mediului standardizat și impregnat de reguli. Leta Hollingworth (apud Stănescu, 2002, p.134) afirmă: "mediul școlar nu satisface nevoile sociale și emoționale ale acestora, provocându-le, dimpotrivă, oboseală și apatie." Obiectivul fundamental al consilierii îl reprezintă suportul și îndrumarea acestora pentru valorificarea propriului potențial și dezvoltarea optimă a personalității lor. Studiile au identificat o serie de problematici cu care se confruntă elevii dotați și supradotați și care se pot transforma în obiective de lucru ale consilierii în școală: - **conceptul de sine** (elevul se consideră superior, mai capabil, mai bun, mai talentat, etc.).

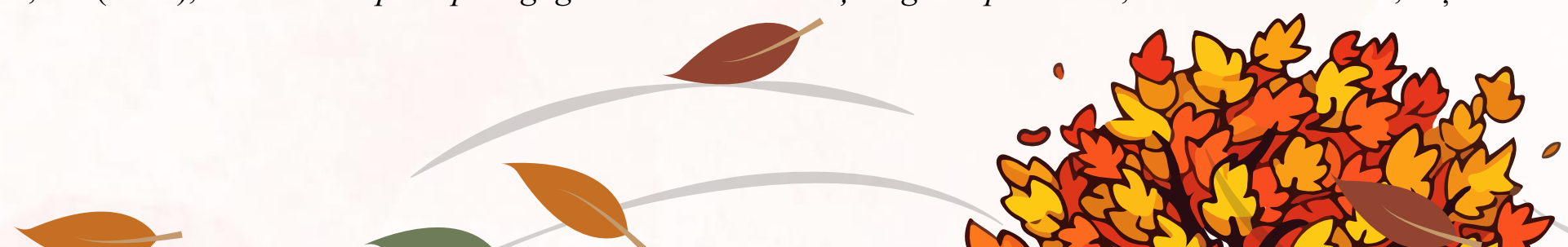
Supradotații au un self-concept academic dezvoltat, în contrast cu partea emoțională și socială subdezvoltată; - **supraexcitabilitatea psihică**: consum mare de energie psihică, o sensibilitate ridicată și o intensitate crescută a trăirilor emoționale; - **dezvoltarea emoțională și adaptarea**: excitabilitate emoțională, empatie și înțelegere, preocupări de ordin etic, receptivitate la stimuli cu semnificație personală; cu toate acestea, există o discrepanță între potențialul cognitiv înalt și dezvoltarea afectivă; - **perfecționismul sau ”povara supradotării”**, elevul supradotat urmărind să își formeze o imagine de sine corespunzătoare potențialului intelectual disponibil și să dovedească măsura capacităților lui intelectuale. Capacitatea și ritmul alert de învățare face ca supradotatul să efectueze rapid sarcinile de lucru, să se plictisească și să trăiască un sentiment de frustrare, cauzat de substimulare.

În ceea ce privește însoțirea elevilor supradotați în școală de către cadrul didactic, aceasta se bazează pe o serie de attribute ale profesorului/învățătorului, și anume: empatie și toleranță, deschidere spre nou, interese diverse, aspirația către realizări de excepție, spiritul democratic, a fi alert cognitiv, informat și dornic de cunoaștere, a da dovadă de inovație, entuziasm, o inteligență vie și valorizarea diversității, unicității, creșterii și autoactualizării. Astfel, profesorul elevilor supradotați este primul facilitator al instruirii și formării academice și umane a acestora. Competențele sale didactice, precum și calitățile lui personale susțin eficiența activității educaționale a elevilor supradotați.

În final, se poate concluziona faptul că aspecte precum o diagnoză corectă și în timp util a supradotării elevilor, cumulată cu pregătirea pedagogică solidă și actualizată a cadrelor didactice implicate în proces, asigură dezvoltarea și valorificarea potențialului înnăscut al elevului cu IQ foarte ridicat. La acestea se adaugă, de asemenea, contribuția familiei și comunitatea, ca predictorii ai succesului viitor al copilului/adolescentului supradotat în societate și în viața personală.

Bibliografie:

Dumitru, Ion, Al. (2008), ”*Consiliere psihopedagogică: baze teoretice și sugestii practice*”, Ed. a 2-a revizuită, Iași: Polirom.

Jurnalul creativ-metodă de evaluare interactivă în ciclul primar

Prof. înv. primar Cernea Corina

„Jurnalul creativ” este o metodă de evaluare interactivă utilizată în ciclul primar, având rolul de a implica elevii într-un proces de reflecție asupra învățării. Această metodă îmbină scrierea creativă cu autoevaluarea și feedback-ul formativ, oferind profesorilor o perspectivă asupra progresului elevilor.

Această tehnică presupune realizarea unui jurnal creativ care cuprinde:

- Foaia albă conține informații generale – diverse surse;
- Foaia galbenă conține curiozități – cercetare, descoperire;
- Foaia roșie conține opinii personale – perspectivă emoțională pozitivă, constructivă;
- Foaia albastră conține aplicații practice/atelier de creație - aplicabilitate;
- Foaia verde conține soluții – idei noi, gândire creativă.

Caracteristici ale jurnalului creativ:

1. **Personalizare** – Elevii își exprimă gândurile, emoțiile și ideile într-un mod liber și original.
2. **Reflecție asupra învățării** – Îi ajută pe elevi să conștientizeze ce au învățat, ce dificultăți au întâmpinat și cum le-au depășit.
3. **Interactivitate** – Profesorul oferă feedback constructiv, iar elevii pot răspunde la sugestii și întrebări.
4. **Creativitate** – Pe lângă text, elevii pot include desene, colaje sau simboluri care reflectă înțelegerea temei.

Moduri de utilizare în evaluare:

- **Jurnal de reflecție** – Elevii scriu despre ce au învățat și cum se simt în legătură cu noile cunoștințe.
- **Jurnal de imaginație** – Se încurajează exprimarea creativă prin povești sau desene inspirate de lecții.
- **Jurnal de întrebări** – Elevii notează întrebări despre subiecte pe care vor să le aprofundeze.

Beneficii:

- Încurajează autonomia și gândirea critică.
- Dezvoltă abilități de scriere și autoevaluare.
- Creează o legătură mai strânsă între profesor și elev.
- Permite o evaluare formativă și continuă.

Exemplu de evaluare interactivă: Disciplina - Limba și Literatura Română; Clasa a III-a; Unitatea Tematică - „Despre invenții”; Subiectul - Inventatori și invențiile lor. După ce elevii au terminat de studiat unitatea tematică mai sus menționată au avut de realizat un PPT cu un inventator și invenția sa, la alegere.

Instrucțiunile au fost următoarele:

1. Foaia albă- informații generale:
 - veți căuta informații despre inventatorul ales și le veți așeza într-un text însoțit de una sau mai multe fotografii.
2. Foaia galbenă- curiozități:
 - veți căuta informații despre necesitatea invenției (De ce trebuia inventat obiectul respectiv?).
3. Foaia roșie- opinii personale:
 - vă veți exprima părerea despre invenția inventatorului ales.
4. Foaia albastră- aplicații practice:
 - vă veți distra realizând un atelier de invenții, o invenție sau mai multe. Veți face o fotografie sau mai multe pe care le veți lipi pe foaia albastră.
5. Foaia verde- soluții:
 - veți realiza o scurtă compunere cu titlul: „Inventator pentru o zi”.

Lucrările au fost prezentate în fața colegilor, fiecare elev având la dispoziție 7 – 10 minute.

Această metodă este eficientă în special în clasele primare, unde învățarea trebuie să fie atractivă și adaptată nevoilor fiecărui copil.

Prima zi de școală în Germania

Prof. înv. primar Cioplea Roxana

În prima zi de școală copiii nemți primesc de la părinți și bunici un con școlar mare și colorat umplut cu dulciuri, rechizite școlare și mici cadouri pentru a îndulci tranziția la școală.

Obiceiul conului școlar (Schultüte) datează încă din secolele al XVIII-lea și al XIX-lea în Saxonia și Turingia, iar rolul său este de a-i determina pe copii să ia în serios viața școlară și totodată să le îndulcească începutul vieții școlare, potrivit Institutului pentru Cercetare Media Aplicată pentru Copii.

Cornetul școlar, cunoscut și sub numele de cornet de zahăr în unele părți ale Germaniei, simbolizează tranziția de la grădiniță la școală și arată că învățarea poate fi și distractivă.

Pe lângă dulciuri pot fi incluse o jucărie de pluș și mici rechizite școlare, cum ar fi: pixuri, o radieră, o riglă, o ascuțitoare și o carte.

Tot în prima zi de școală bobocii își țin în brațe cornețele și fac fotografii pentru a le păstra ca amintire a acestei zile importante.

În funcție de land, copiii sunt școlarizați la vârsta de 6 ani sau după împlinirea acesteia. Data exactă de înscriere la școală depinde de termenele limită ale statului federal respectiv, deoarece fiecare stat are propriile reguli privind începerea școlarizării obligatorii.

La festivitatea de deschidere a noului an școlar participă elevi, părinți și bunici. De asemenea, preotul ține slujba religioasă prin care îi binecuvântează pe elevi la început de drum școlar. Se ține cont și de copiii musulmani, așa că aceștia au parte uneori de ceremonii interreligioase.

După urarea de „bun venit”, fiecare boboc primește un elev dintr-o clasă mai mare, care îl ajută la început să se adapteze în noul mediu școlar.

Un alt obicei în prima zi este turul școlii, astfel elevii descoperă cu entuziasm și curiozitate sălile de clasă în care vor învăța.

După festivitatea de deschidere a noului an școlar, multe familii sărbătoresc acasă cu prăjituri și cafea.

Bibliografie:

Hans-Günter Löwe: Schulanfang. Ein Beitrag zur Geschichte der Schultüte. Edition Freiberg, Dresden 2014

www.ifak-kindermedien.de

Sursa foto: www.lottiklein.de

Continuitatea grădiniță-școală

Prof. învăț. priar Crețu Cătălina

Trecerea copilului de la grădiniță la școală reprezintă unul dintre cele mai importante momente din viața lui. Este o etapă de tranziție complexă, care presupune nu doar schimbarea mediului educațional, ci și adaptarea la noi cerințe, ritmuri și responsabilități. Continuitatea dintre grădiniță și școală joacă un rol esențial în dezvoltarea armonioasă a copilului, asigurându-i o integrare mai ușoară și o experiență pozitivă în primii ani de școlaritate.

La grădiniță, accentul este pus pe dezvoltarea globală a copilului – motrică, cognitivă, socio-emoțională și lingvistică. Activitățile sunt predominant ludice, dar au și un caracter formativ, pregătind treptat copiii pentru cerințele școlii. De exemplu, jocurile de rol, activitățile artistice și exercițiile de comunicare contribuie la dezvoltarea limbajului, a creativității și a capacității de cooperare. Astfel, copilul dobândește abilități de bază precum ascultarea activă, respectarea regulilor, gestionarea emoțiilor și lucrul în echipă.

În școală, procesul de învățare devine mai structurat, iar cerințele cresc. Elevul trebuie să își dezvolte capacitatea de concentrare pentru perioade mai lungi de timp, să lucreze individual la sarcini complexe și să asimileze cunoștințe într-un ritm constant. Pentru ca această tranziție să fie reușită, este esențial ca între educatoarele de la grădiniță și învățătorii din ciclul primar să existe o comunicare eficientă. Schimbul de informații despre nivelul de dezvoltare al fiecărui copil, nevoile lui individuale și stilul său de învățare poate preveni apariția dificultăților de adaptare.

Realizarea unei continuități între grădiniță și școală presupune:

- Asigurarea posibilităților reale de frecvență a grădiniței pentru toți copiii între 3 și 6 ani.
- Realizarea unei unități a punctelor de vedere cu privire la conținutul activității și al metodelor de activitate din grădiniță și școală.
- Cunoașterea reciprocă a programei de învățământ individualizat încă din grădiniță.
- Preocuparea pentru pregătirea copiilor din grupa mare.

Familia are și ea un rol crucial în această continuitate. Părinții pot sprijini copilul printr-o atitudine pozitivă față de școală, prin menținerea unei rutine echilibrate și prin implicarea activă în procesul educațional. Atunci când părinții, cadrele didactice și copilul colaborează, tranziția de la grădiniță la școală devine o etapă naturală și lipsită de stres.

Pentru a sigura o integrare mai ușoară a copiilor în clasa pregătitoare se pot întreprinde diverse activități comune școală-grădiniță. Aceste activități vizează:

- Familiarizarea copiilor cu activitățile școlare;
- Modalități de a realiza o conexiune elev-cadru didactic, elev-elev;
- Experimentarea unor noi valențe ale unei prietenii (norme ale unei conviețuiri sociale).

Continuitatea grădiniță – școală nu înseamnă doar o succesiune de etape, ci o construcție unitară a procesului educațional, în care fiecare pas se bazează pe ceea ce a fost acumulat anterior. Printr-o pregătire atentă, comunicare deschisă și sprijin constant, copiii pot păși cu încredere în lumea școlii, transformând această schimbare într-o oportunitate de creștere și dezvoltare personală.

Bibliografie:

<https://edu.freepedia.ro/colaborarea-gradinita-scoala>

Valoarea formativă a rezolvării și compunerii de probleme la elevii din ciclul gimnazial

Prof. înv. primar Cuțar Cătălina

Oamenii de toate vârstele sunt puși adesea în situații noi, unele chiar dificile, situații problemă, la care trebuie să găsească diferite căi de rezolvare și soluții; nu orice rezolvări ci pe cele mai potrivite situației particulare care se naște. Din situațiile de viață oamenii învață, se experimentează. Dar pentru a ajunge până acolo, orice om este mai întâi un pui de om, pentru care orice este la început o necunoscută.

Treptat, lumea îi este prezentată de către părinți, bunici, de rude, de prieteni, de mijloacele de comunicare, mai apoi de educatoare, de învățătoare de profesori, de situațiile de viață etc. Pentru toate, cineva îl pregătește, în prealabil.

Aici ne situăm și noi, învățătorii, care clădim, cărămidă cu cărămidă, temelia solidă pe care se va construi, pe care se va așeza pregătirea științifică și practică a tinerei generații. În școală îi pregătim pe copii pentru a face față oricăror provocări ale vieții, oricăror probleme de rezolvat. Găsirea soluțiilor trebuie să fie facilă pentru orice persoană, dacă aceasta a învățat încă din copilărie, a exersat încă din școala primară, și-a creat un reflex. Și dacă soluțiile sunt și creative, generatoare de nou, de bunăstare, de confort, atingem limita de sus a reușitei.

Este foarte important să studiem cât mai mult din literatura de specialitate, să găsim cele mai potrivite metode de aplicare la clasele de elevi pe care le coordonăm, să măsurăm constant rezultatele obținute calitativ și cantitativ și să le consemnăm periodic, pentru o viziune clară asupra situațiilor de învățare de la clasă. Rezolvarea și compunerea de probleme au o valoare formativă majoră în ciclul primar, deoarece contribuie atât la dezvoltarea gândirii logico-matematice, cât și la formarea unor atitudini și comportamente utile pentru învățare și viața de zi cu zi.

Valoarea formativă a rezolvărilor de probleme de aritmetică este superioară altor demersuri matematice pentru că participarea și mobilizarea intelectuală a elevilor la o astfel de activitate este foarte intensă. Elevii sunt puși în situația de a descoperi ei înșiși modalitățile de rezolvare și soluția, să formeze ipoteze și apoi să le verifice, să facă asociații de idei și corelații inedite.

Rezolvarea problemelor de aritmetică cât și compunerea de probleme pune la încercare în cel mai înalt grad, capacitățile intelectuale ale elevilor, le solicită acestora toate disponibilitățile psihice, în special inteligența, motive pentru care și în ciclul primar programa de matematică acordă problemelor o foarte mare atenție.

În concluzie, valoarea formativă a rezolvării și compunerii de probleme constă în formarea gândirii logice, a creativității, a deprinderilor de muncă intelectuală, precum și în consolidarea legăturii dintre cunoștințele matematice și viața reală. Astfel, aceste activități devin instrumente fundamentale pentru dezvoltarea armonioasă a personalității elevului din ciclul primar.

Jocul-instrument fundamental al învățării la clasele primare

Prof. înv. primar Dobrescu Silvia

În ciclul primar, jocul nu este doar o activitate recreativă, ci un instrument esențial în procesul de învățare. Prin intermediul jocului, copiii dobândesc competențe cognitive, sociale și emoționale, iar procesul instructiv devine mai atractiv și mai eficient. Învățarea prin joc se bazează pe implicarea activă a elevului, pe curiozitate și pe explorare, transformând fiecare lecție într-o experiență motivantă.

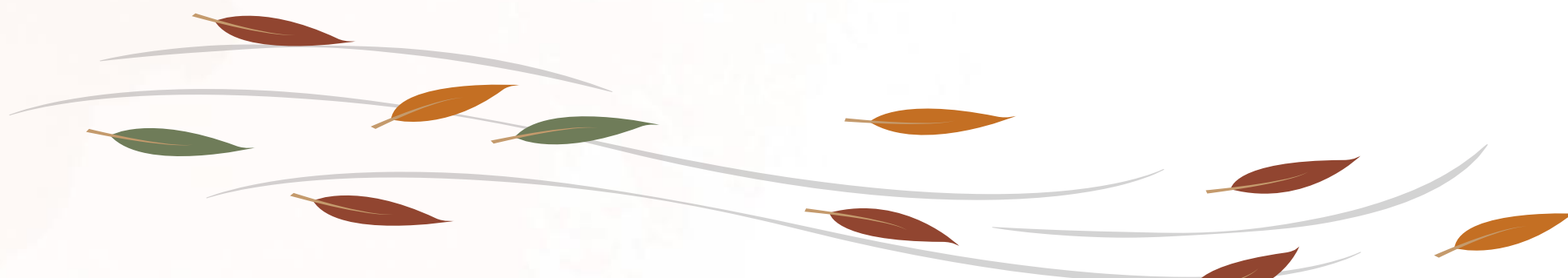
Există multiple forme de joc care pot fi integrate în activitățile școlare. Jocurile simbolice și de rol permit elevilor să experimenteze situații din viața reală, dezvoltând creativitatea și gândirea critică. Jocurile de cooperare stimulează spiritul de echipă, comunicarea și responsabilitatea, în timp ce jocurile competitive contribuie la dezvoltarea atenției și a motivației intrinseci. Jocurile logice și de strategie sprijină gândirea analitică, abilitatea de rezolvare a problemelor și planificarea acțiunilor.

Integrarea jocului în lecții permite profesorului să capteze atenția elevilor și să faciliteze consolidarea cunoștințelor. De exemplu, în cadrul lecțiilor de matematică, problemele pot fi prezentate sub formă de jocuri de tip „puzzle” sau „vânătoare de comori”, stimulând învățarea prin descoperire. În limba română, jocurile de cuvinte sau teatrul de păpuși pot ajuta la dezvoltarea competențelor de citire, scriere și comunicare. În acest mod, jocul devine mediator între cunoștințele teoretice și experiența practică.

Jocul dezvoltă gândirea creativă, memoria, atenția și capacitatea de concentrare a elevilor. Prin participarea la activități ludice, copiii își exprimă emoțiile și învață să gestioneze frustrările, să-și dezvolte empatia și să respecte reguli și limite. Astfel, jocul sprijină atât dezvoltarea cognitivă, cât și cea socio-emoțională, contribuind la formarea unui profil armonios al elevului.

Pentru ca jocul să fie eficient, profesorul trebuie să-l integreze planificat în lecții, adaptându-l obiectivelor didactice. Este important ca activitățile ludice să fie structurate și să permită evaluarea progresului elevilor. Utilizarea resurselor digitale și a jocurilor interactive poate completa metodele tradiționale, sporind atractivitatea lecțiilor și motivând elevii să participe activ.

Jocul reprezintă un instrument fundamental în educația primară, care facilitează învățarea prin implicare, explorare și cooperare. Prin includerea jocului în activitățile didactice, profesorul sprijină dezvoltarea cognitivă, emoțională și socială a elevilor, creând un mediu educațional stimulant și adaptat nevoilor diverse ale copiilor. Astfel, învățarea devine o experiență plăcută, motivantă și durabilă.

To Use or Not to Use AI in Education?

Prof. înv. primar Florea Ruxandra

Using AI in the classroom can be a valuable tool, but it also comes with many challenges that need careful consideration.

The decision to use AI in the classroom should be based on a careful evaluation of these benefits and challenges. I believe AI could have potential to enhance educational process, but it crucial to address the risks and ensure that technology is used in a way that supports or complements traditional teaching methods.

On the positive side, AI can personalize learning in ways that teachers often struggle to achieve in large classrooms. By analyzing students' strengths and weaknesses, AI tools can suggest exercises, offer instant feedback, and adapt materials to different learning speeds. This kind of individualized support can boost confidence and help students reach their full potential. Moreover, AI can reduce teachers' workload by automating routine tasks like freeing up time for more meaningful interaction with students.

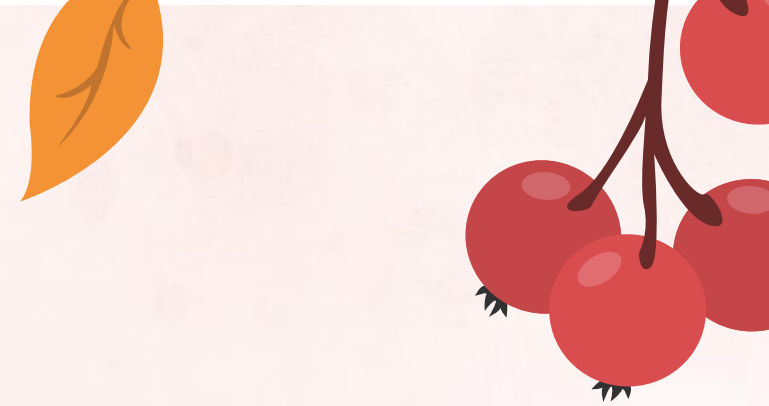
However, there are also clear challenges. Overreliance on AI may reduce face-to-face communication, which is essential for developing critical thinking, creativity, and social skills. There are also ethical concerns: data privacy, unequal access to technology, and the risk that students might use AI to avoid genuine learning. Education is not just about delivering knowledge—it is about building character, values, and the ability to work with others. These aspects cannot be replaced by machines.

Therefore, the question is not whether AI should be used in education, but how it should be used. The best approach is to combine the efficiency of AI with the empathy, guidance, and inspiration that only teachers can provide. When balanced correctly, AI has the potential to enrich education, making it more inclusive and effective while preserving the human connection at its core.

In conclusion, AI should not be seen as a replacement for teachers but as a supportive partner in the classroom. If integrated responsibly, it can help both students and educators, but the ultimate success depends on how wisely we choose to use it.

Bibliography

- Holmes, W., Bialik, M., & Fadel, C. (2019). *Artificial Intelligence in Education: Promises and Implications for Teaching and Learning*. Center for Curriculum Redesign.
- Luckin, R. (2017). *Towards Artificial Intelligence-Based Assessment Systems*. Nature Human Behaviour, 1(3), 1–3.

Metoda proiectelor utilizată la clasa a III-a

Prof. înv. primar Jianu Corina

Metoda proiectelor este o metodă activ-participativă prin care elevii, sub îndrumarea cadrului didactic, realizează o activitate practică sau teoretică având ca scop rezolvarea unei probleme concrete, apropiate de interesele lor. La clasa a III-a, metoda proiectelor are un rol important, pentru că stimulează curiozitatea, munca în echipă și autonomia elevilor.

Caracteristicile metodei proiectelor la clasa a III-a:

- Pornește de la o problemă concretă, iar subiectele trebuie să fie accesibile, atractive și legate de viața lor cotidiană (natura, familia, școala, sărbătorile, jocurile).
- Învățare se realizează prin descoperire: elevii investighează, caută informații, realizează materiale practice.
- Colaborarea și responsabilizarea determină fiecare copil să aibă o sarcină clară în cadrul proiectului.
- Integrarea disciplinelor determină combinarea cunoștințelor de la română, matematică, științe, arte, educație civică etc.
- Produs final poate fi reprezentat printr-un afiș, o machetă, o prezentare, un colaj, o scenetă, o broșură, un filmuleț etc.
- Evaluare prin rezultate și proces presupune atât produsul final, cât și implicarea copiilor.

Pentru clasa a III-a pot fi abordate următoarele teme pentru proiecte: „Prietenii naturii” (elevii observă plante și animale din jurul școlii, realizează un ierbar, fotografii sau desene, și prezintă modalități de protejare a mediului), „Cartea mea preferată” (fiecare elev creează o fișă de prezentare a unei cărți citite, iar clasa realizează împreună o „mini-bibliotecă vie”), „Obiceiuri și tradiții românești” (strâng informații de la părinți și bunici, aduc obiecte tradiționale, creează un colț etnografic în clasă), etc

Avantajele utilizării metodei proiectelor la clasa a III-a sunt numeroase. Printre acestea se pot evidenția: dezvoltarea spiritului de echipă și responsabilitatea; stimularea creativității și gândirea critică; facilitarea învățării active și aplicate; creșterea motivației și a bucuriei de a învăța.

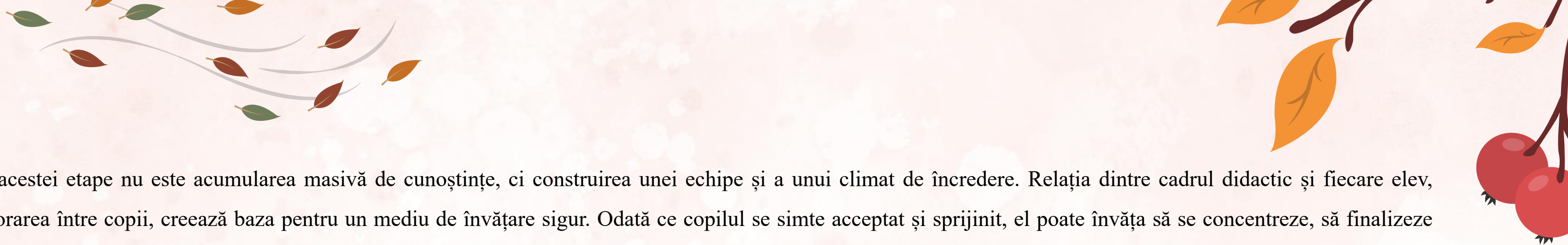
Cum se construiește succesul școlar-regulile și rutinele clasei pregătitoare

Prof. înv. primar Massier Alina

Introdusă în anul 2012, clasa pregătitoare are un specific diferit de cel al celorlalte clase primare. Aceasta nu înlocuiește clasa I, ci reprezintă o etapă de tranziție menită să faciliteze trecerea copilului de la mediul preșcolar la cel școlar. În această perioadă, accentul se mută de la grija pentru nevoile de bază – cât a dormit sau cât a mâncat – către învățare și dobândirea unor achiziții academice, conform disciplinelor din planul-cadru. Din perspectiva competențelor-cheie, clasa pregătitoare are rolul de a asigura premisele pentru dezvoltarea tuturor celor opt competențe europene, contribuind la formarea unui elev autonom și adaptat cerințelor școlii.

Dacă la grădiniță copiii erau evaluați prin prisma celor șase domenii de dezvoltare, în clasa pregătitoare evaluarea vizează competențele, luând în considerare cele trei dimensiuni esențiale: cunoștințe (ce știe elevul), abilități (ce știe să facă) și atitudini (modul în care se raportează la ceea ce știe, cum pune în aplicare și în afara școlii). Această schimbare de perspectivă presupune o abordare mai complexă a actului educațional, unde nu doar ce știe copilul contează, ci și cum aplică și cum se raportează la ceea ce învață.

Pentru ca adaptarea să fie mai ușoară, accentul principal în clasa pregătitoare se pune pe însușirea regulilor și a rutinelor școlare. Copiii au nevoie de limite clare, care le oferă siguranță și stabilitate. Un adult care trasează direcții ferme, dar flexibile, transmite copilului mesajul că are pe cineva de încredere alături. Astfel, regulile nu sunt percepute ca restricții, ci ca repere necesare pentru dezvoltarea personală și pentru buna funcționare a grupului. Primele 100 de zile de școală reprezintă un reper simbolic: marchează perioada de acomodare și adaptare a copilului la mediul școlar, dezvoltă perseverența și convingerea că învățarea se construiește pas cu pas. În această perioadă, copilul învață regulile, își formează rutine, capătă siguranță în relația cu învățătorul și colegii și își dezvoltă primele obiceiuri de muncă. Totodată, acest moment are rolul de a întări încrederea copilului în propriile forțe și de a arăta că munca și perseverența duc la rezultate vizibile. Adaptare, progres – acestea definesc esența primelor luni de școală.

Obiectivul acestei etape nu este acumularea masivă de cunoștințe, ci construirea unei echipe și a unui climat de încredere. Relația dintre cadrul didactic și fiecare elev, precum și colaborarea între copii, creează baza pentru un mediu de învățare sigur. Odată ce copilul se simte acceptat și sprijinit, el poate învăța să se concentreze, să finalizeze sarcini, să persevereze chiar și atunci când greșește și să înțeleagă importanța cooperării. Aceasta reprezintă o treaptă firească în evoluția copilului de șase ani, care se află într-o etapă a dezvoltării cognitive și socio-emoționale diferită de cea a preșcolarului mic. Dacă la doi-trei ani era necesară explicarea repetată a regulilor, la șase ani copilul are capacitatea de a înțelege și reține consecințele, putând respecta regulile și integra mai ușor comportamentele dorite.

Un rol important în această etapă îl are colaborarea dintre cadrul didactic și părinți. Aceasta trebuie să fie constantă și vizibilă pentru copil, pentru că sentimentul de sprijin din partea adulților îl ajută să se simtă în siguranță. Când observă coerență între mesajele primite acasă și la școală, copilul are încredere și poate progresa.

În concluzie, clasa pregătitoare este o etapă fundamentală în parcursul educațional, o punte necesară între jocul liber de la grădiniță și învățarea structurată de la școală. Prin reguli, rutine, colaborare și sprijin constant din partea adulților, copilul dobândește bazele care îi vor permite să facă față cerințelor viitoare și să devină un școlar echilibrat și motivat.

Bibliografie:

Verza E., Verza F., *Psihologia copilului*, Editura Trei, București 2017

Ministerul Educației, *Ghid metodologic pentru aplicarea programei școlare de Limba și literatura română din aria curriculară Limbă și comunicare – învățământ primar*, Editura Centrului Național de Politici și Evaluare în Educație, București, 2023 - <https://ghiduri.educred.ro/primar>

Ministerul Educației Naționale, *Curriculum pentru educație timpurie*, 2019

Geografia-învățământul primar

Prof. înv. primar Miu Amelia

Rolul geografiei ca știință interdisciplinară este acela de a informa și a face elevul să conștientizeze procesele și fenomenele naturale sau artificiale care se produc în mediul înconjurător, dar și de impactul relațiilor și activitățile umane asupra mediului în care acesta trăiește.

Ca orice disciplină, pentru a putea ca un copil să înțeleagă, studiul acesteia pornește din mediul cel mai apropiat de el, respectiv partea locală, către un orizont din ce în ce mai îndepărtat, regional și național. De ce? Pentru a ajunge să studieze Pământul, este necesar să dețină mai multe cunoștințe despre geografia fizică și umană pentru suprafețe reduse, ca mai apoi să poată vedea întregul ansamblu.

Geografia ciclului primar cuprinde partea introductivă, cu elemente minime, dar esențiale, moment în care se pun și bazele unui limbaj științific. În clasa a IV – a, elevul putând să facă raționamente și să înțeleagă aceste concepte, iar acestea se află în interdependență cu materia „Cunoașterea mediului”, studiată în clasele I – II, dar și cu „Științe ale naturii” din clasa a III – a, continuând cu clasa a IV – a.

Metodele și procedeele trebuie adaptate și ele sectorului primar, într-un cadru adecvat care să stimuleze atât partea rațională, cât și cea creativă a elevilor, pentru a determina participarea lor în studiul disciplinei.

Câteva metode frecvent utilizate în predarea acestei discipline sunt: povestirea, explicația, conversația, demonstrația, observarea, descrierea, descoperirea, exercițiul, lectura geografică, problematizarea, jocul didactic, modelarea, experimentarea, lucrul cu manualul, lucrul cu harta, studiul de caz, instruirea asistată de calculator, documentarea, cubul, diagrama Venn, explozia stelară, ciorchinele, floarea de lotus, diamantul, mozaicul, blazonul, etc.

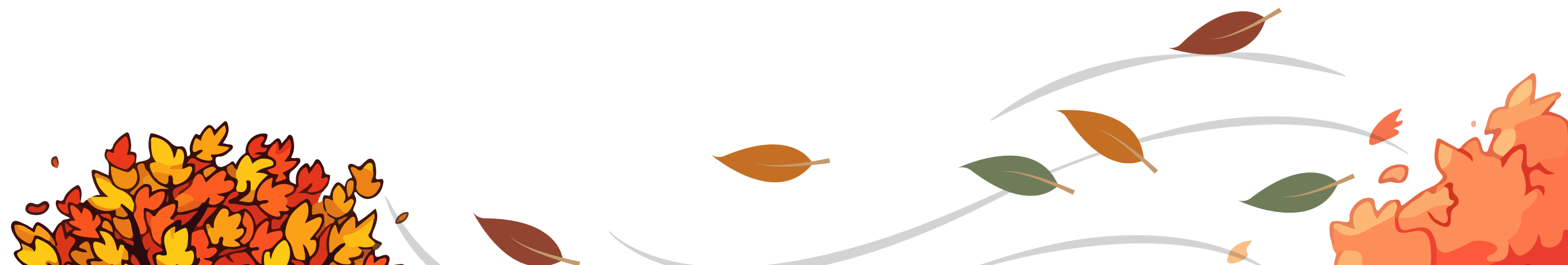
Dintre cele enumerate mai sus, cele participativ-active sunt: conversația, exercițiul, descoperirea, problematizarea, jocul didactic, modelarea, experimentarea, lucrul cu manualul, lucrul cu harta, studiul de caz, instruirea asistată de calculator, documentarea, cubul, diagrama Venn, explozia stelară, ciorchinele, floarea de lotus, diamantul, mozaicul și blazonul. Eficiența acestor metode este mult mai bună comparativ cu cele passive sau semi-participative, realizând o receptare și o însușire mai eficientă a noțiunilor.

Mijloacele de învățământ cele mai des folosite și recomandate de specialiștii din domeniu pentru acest segment de vârstă sunt: harta, atlasul geografic, atlasul ecologic, globul geografic, colecțiile de roci și minerale, busola, telescopul, modelele și machetele geografice etc. Dintre toate acestea, harta (indiferent că vorbim despre schițele de hartă din manual, hărțile din atlas sau cele murale) este cel mai important mijloc, întrucât favorizează observații și relații reciproce între elemente din mediul geografic, localizări ș.a.

Rezultă, așadar, în mod firesc să trecem de la o etapă descriptivă a geografiei, la una practic-aplicativă, pentru a valoriza cunoașterea teoretică, prin aptitudinile dobândite de elevi.

Bibliografie:

1. Ion Ovidiu Pânișoara, Mari Manolescu, Pedagogia învățământului primar și preșcolar, vol II, anul 2019
2. Link: https://www.qbebe.ro/coltul_cu_activitati/3-5_an/9_jocuri_pentru_a_invata_geografia

Echilibrul temelor în raport cu predarea la disciplina matematică în clasa a IV-a

Prof. în. primar Olaru Andreea

Tema pentru acasă constituie o extensie a activității didactice desfășurate în clasă și îndeplinește multiple funcții pedagogice: consolidare, exersare, responsabilizare și dezvoltarea gândirii independente (Cerghit, 2006). În cadrul disciplinei Matematică, specificul de formare a competențelor logico-matematice impune o proiectare atentă a temelor, în acord cu obiectivele curriculare și particularitățile de vârstă. Echilibrul dintre predare și temă devine astfel o condiție a eficienței procesului instructiv-educativ.

Funcțiile pedagogice ale temei la matematică

- Funcția de consolidare și exersare – conform lui Iucu (2001), tema are rolul de a fixa cunoștințele și deprinderile dobândite în cadrul lecției.
- Funcția formativă – contribuie la dezvoltarea gândirii logice, analitice și a capacității de rezolvare a problemelor (Neacșu, 1990).
- Funcția de responsabilizare – cultivă autonomia elevului în procesul de învățare și formarea competenței de autoevaluare.
- Funcția diagnostică – oferă cadrului didactic informații relevante despre nivelul de însușire al conținuturilor, facilitând reglarea predării (Cerghit, 2006).

Studiile pedagogice arată că supradimensionarea temelor conduce la demotivarea elevilor și la scăderea interesului pentru matematică (Cucoș, 2009). În schimb, un volum insuficient de teme determină lipsa exersării algoritmilor, consolidarea precară a deprinderilor și apariția lacunelor în învățare (Ionescu, 2001).

1. Corelarea cu obiectivele curriculare – tema trebuie să reflecte competențele generale și specifice din programa școlară.
2. Gradarea sarcinilor – exercițiile se selectează progresiv, în conformitate cu principiul didactic al accesibilității.
3. Individualizarea temelor – diferențierea sarcinilor permite adaptarea la particularitățile de ritm și stil de învățare ale elevilor (Bontaș, 2008).

4. Eficiența temporală – respectarea recomandărilor metodice privind timpul de lucru (15–20 de minute zilnic pentru matematică în clasa a IV-a).

5. Integrarea situațiilor cotidiene – formularea unor probleme aplicative contribuie la transferul cunoștințelor și la creșterea relevanței învățării.

Profesorul are rolul de a proiecta tema ca o continuare firească a lecției, evitând supraîncărcarea și mecanicismul. Monitorizarea modului de rezolvare a temelor, analiza erorilor și feedback-ul constructiv reprezintă pași indispensabili în reglarea procesului instructiv-educativ (Cerghit, 2006; Iucu, 2001).

Tema pentru acasă, în raport cu predarea la matematică în clasa a IV-a, trebuie să fie echilibrată și adaptată particularităților de vârstă și individuale. O temă bine calibrată contribuie nu doar la consolidarea competențelor matematice de bază, ci și la formarea unei atitudini pozitive față de învățare. În acest sens, responsabilitatea cadrului didactic este de a armoniza cerințele programei cu realitățile clasei, asigurând premisele reușitei școlare ulterioare.

Bibliografie

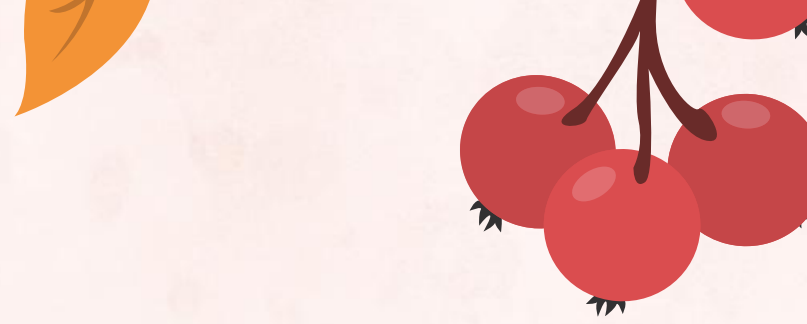
- Bontaș, I. (2008). *Pedagogie*. București: Editura All.
- Cerghit, I. (2006). *Metode de învățământ*. București: Editura Polirom.
- Cucoș, C. (2009). *Pedagogie*. Iași: Editura Polirom.
- Ionescu, M. (2001). *Instruire și învățare*. Cluj-Napoca: Presa Universitară Clujeană.
- Iucu, R. (2001). *Instruirea școlară. Perspective teoretice și aplicative*. Iași: Editura Polirom.

Calificativele și emoțiile elevilor

Prof. înv. primar Papuc Bianca

Trecerea de la clasa pregătitoare la clasa I este un moment important în viața școlară a oricărui copil. Dacă în clasa pregătitoare accentul cade pe acomodare, descoperire și joc, în clasa I apare pentru prima dată evaluarea formală sub forma calificativelor. Această schimbare aduce cu sine emoții, întrebări, dar și un proces de învățare despre sine și despre valoarea efortului depus. Calificativele nu sunt doar simple litere trecute într-un catalog, ci o experiență care marchează începutul unei noi etape educaționale.

Primul calificativ este adesea încărcat de emoții. Pentru copil, el vine ca un semn oficial al reușitei sau al dificultăților întâmpinate. În funcție de modul în care îi este prezentat și explicat, calificativul poate:

- Stimula încrederea în sine, dacă elevul primește un feedback pozitiv și încurajator.
 - Genera anxietate sau teamă, dacă accentul cade exclusiv pe rezultat și nu pe progres.
 - Construi motivația intrinsecă, atunci când copilul înțelege că munca și efortul său duc la îmbunătățirea performanței.
-
-
-

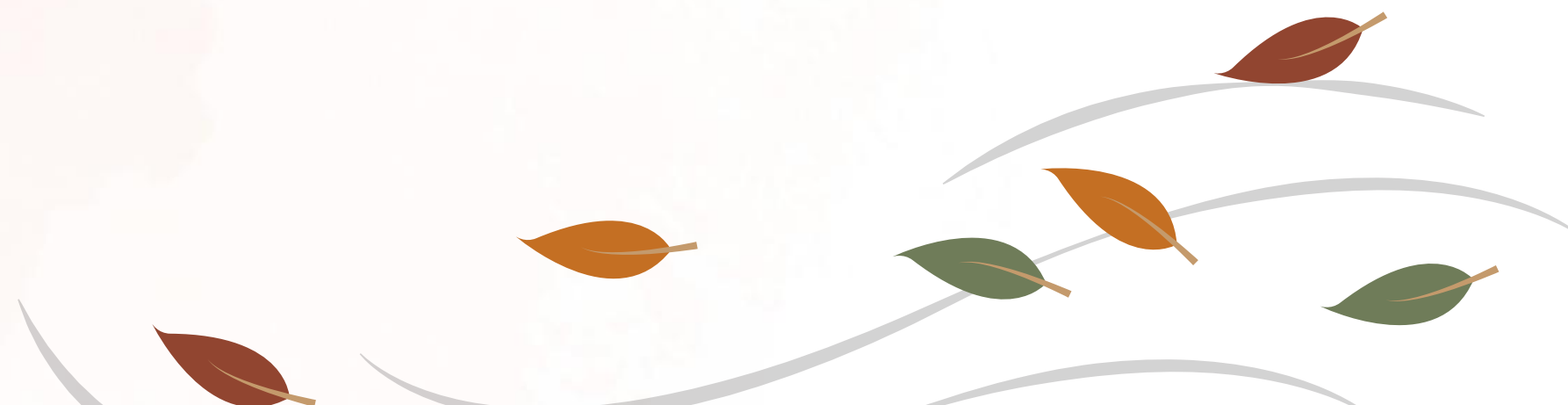
Elevii de clasa I sunt la începutul formării lor ca persoane autonome și responsabile. Este esențial ca aceștia să înțeleagă că:

- Calificativul nu definește valoarea lor personală, ci doar arată un moment punctual al parcursului de învățare.
- Greșelile fac parte din procesul de învățare și un calificativ mai puțin satisfăcător nu înseamnă eșec definitiv.
- Progresul este mai important decât comparația cu ceilalți. A se evalua pe baza propriei evoluții îi ajută să-și dezvolte gândirea critică.
- Efortul și perseverența sunt indicatorii reali ai succesului școlar, nu doar rezultatul final.

Rolul cadrului didactic este să folosească calificativele ca instrument de ghidare, nu ca etichetă și să creeze un climat pozitiv, în care elevul să vadă evaluarea ca pe o oportunitate de progres. Rolul părinților este să ajute copilul să înțeleagă că un calificativ nu îi definește valoarea personală, ci arată doar nivelul de moment. Ei trebuie să încurajeze efortul și progresul, să ofere sprijin acolo unde apar dificultăți și să evite comparațiile cu alți copii.

Primul calificativ nu este doar o literă trecută într-un catalog, ci o lecție de viață. El poate fi începutul unui drum plin de încredere și curaj sau, dimpotrivă, o sursă de anxietate, în funcție de felul în care este înțeles și valorificat.

În cele din urmă, adevărata valoare a calificativelor este mesajul pe care îl transmit: că fiecare copil poate progresa, că învățarea este un drum cu suișuri și coborâșuri și că fiecare reușită, indiferent cât de mică, merită apreciată.

Dezvoltarea activităților creative ale copilului în clasele primare

Prof. înv. primar Prodan Adriana

Creativitatea este una dintre cele mai prețioase resurse ale copilului, fiind strâns legată de modul în care acesta învață, se adaptează și se exprimă. Ea nu se reduce doar la desen sau muzică, ci înseamnă gândire flexibilă, curajul de a explora și capacitatea de a găsi soluții originale. Clasele primare constituie o etapă fundamentală pentru cultivarea acestei capacități, deoarece aici copilul își formează primele deprinderi școlare, dar și primele obiceiuri de gândire. În această perioadă, rolul cadrului didactic și al familiei devine esențial, ambele având misiunea de a stimula imaginația și de a încuraja exprimarea liberă.

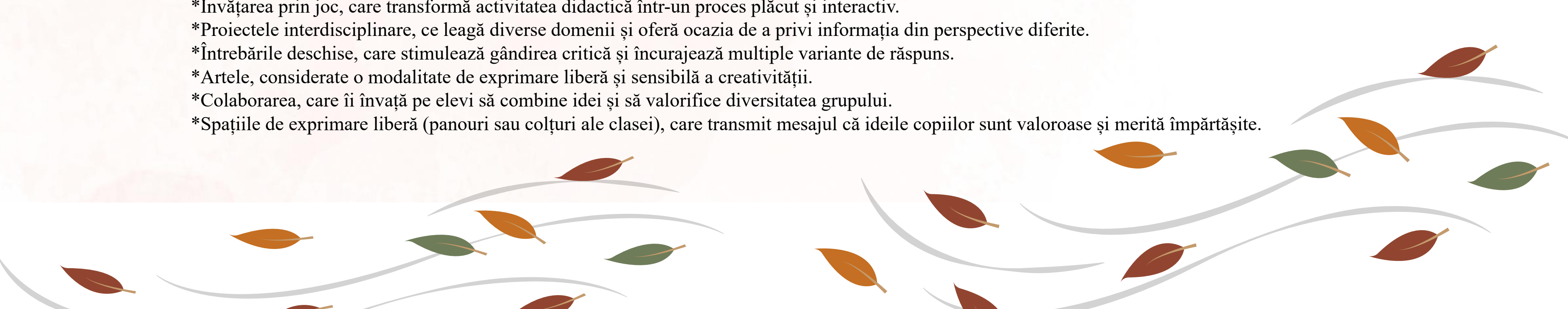
Un copil creativ este un copil curios, motivat și implicat în procesul de învățare. Creativitatea îl ajută să privească informațiile nu doar ca pe date de memorat, ci ca pe oportunități de explorare. În lipsa unor contexte stimulative, copilul riscă să devină pasiv, limitându-se la reproducerea mecanică a cunoștințelor. În schimb, atunci când imaginația este cultivată, elevul devine activ, pune întrebări, propune idei și își asumă provocările.

Mai mult, creativitatea nu este un atribut izolat, ci se leagă direct de gândirea critică și de adaptabilitate. Într-o lume în continuă schimbare, abilitatea de a găsi soluții noi devine mai valoroasă decât simpla acumulare de informații. Prin urmare, dezvoltarea creativității încă din ciclul primar pregătește copilul pentru complexitatea vieții moderne.

Învățătorul are o misiune crucială în stimularea creativității. Dincolo de transmiterea cunoștințelor de bază, acesta trebuie să creeze un climat de încredere, în care elevii să se simtă încurajați să își exprime ideile, chiar și atunci când greșesc. Atitudinea pozitivă a cadrului didactic, deschiderea față de răspunsuri originale și aprecierea efortului, nu doar a rezultatului, sunt factori decisivi.

Totodată, metodele de predare pot fi adaptate astfel încât să valorifice imaginația elevilor: jocuri de rol, povești, proiecte interdisciplinare, experimente și activități artistice. În acest fel, elevii nu doar învață conținuturi, ci și cum să gândească creativ despre ele.

Există numeroase modalități prin care creativitatea poate fi stimulată la clasele primare. Printre acestea se numără:

- *Învățarea prin joc, care transformă activitatea didactică într-un proces plăcut și interactiv.
 - *Proiectele interdisciplinare, ce leagă diverse domenii și oferă ocazia de a privi informația din perspective diferite.
 - *Întrebările deschise, care stimulează gândirea critică și încurajează multiple variante de răspuns.
 - *Artele, considerate o modalitate de exprimare liberă și sensibilă a creativității.
 - *Colaborarea, care îi învață pe elevi să combine idei și să valorifice diversitatea grupului.
 - *Spațiile de exprimare liberă (panouri sau colțuri ale clasei), care transmit mesajul că ideile copiilor sunt valoroase și merită împărtășite.
-

Școala și familia trebuie să colaboreze pentru a sprijini dezvoltarea creativității. Părinții, prin activitățile cotidiene, prin povești, jocuri sau simple discuții libere, au ocazia de a stimula curiozitatea și imaginația copilului. Este important ca aceștia să ofere libertate, să accepte greșelile și să încurajeze inițiativele personale. Un copil ascultat și valorizat în familie va fi mai curajos în a-și exprima ideile și în mediul școlar.

Cultivarea creativității are multiple efecte pozitive: dezvoltarea concentrării, creșterea încrederii în sine, capacitatea de rezolvare a problemelor și adaptabilitatea la situații noi. În plus, creativitatea se manifestă în toate domeniile: un copil creativ în matematică va găsi soluții ingenioase la exerciții, iar unul creativ în științe va propune experimente originale. Astfel, imaginația devine un motor care susține progresul intelectual și personal.

Clasele primare reprezintă perioada în care sămânța creativității este plantată și îngrijită. Dacă învățătorul și familia creează împreună un mediu favorabil, copilul nu doar că va acumula cunoștințe, ci va învăța să gândească liber și să își exprime originalitatea. Într-o societate în care schimbarea este permanentă, creativitatea nu este un element secundar, ci o competență fundamentală. A susține copilul în dezvoltarea acestei capacități înseamnă a-i oferi instrumentele necesare pentru a construi o viață împlinită și adaptată cerințelor viitorului.

Adaptarea școlarului mic la clasa pregătitoare

Prof. înv. primar Protopopescu Florența

Personalitatea școlarului mic devine din ce în ce mai aptă de independent și autodeterminare, înclină spre atitudini tot mai mature și manifestări mai controlate. Reacțiile afective devin mai controlate voluntar, iar capacitatea de simulare și empatia cresc semnificativ. De asemenea, anxietatea și mecanismele de apărare a sinelui prezintă interes.

Sarcinile de învățare influențează afectivitatea dezvoltându-se emoții și sentimente intelectuale, estetice, artistice, crescând dorința de a afla, de a cunoaște, de a face mai mult.

Intrarea în școlaritate este un pas enorm pentru cei mai mulți copii. Ca urmare a creșterii influenței profesorilor și colegilor și descreșterii influenței părinților, măsura succesului are noi raporturi și noi standarde.

Înainte de intrarea în școală, copilul se caracterizează prin instabilitate emoțională, dinamica sentimentelor fiind legată de creșterea gradelor de conștiință a propriei activități și a relației cu ceilalți. Copilul înțelege și resimte tot ceea ce se întâmplă în familie, conflicte, certuri, despărțiri. Sunt semnificative pentru copil relațiile pozitive cu părinții sau, dimpotrivă, atitudinile de renegare, de rejectare a unora din părinți. Relațiile afectuoase dintre părinte și copil, cât și relațiile dintre părinți conduc la structurarea pozitivă a personalității.

Școala și activitatea de învățare, prin cerințele specifice, determină modificări în toate planurile activității psihice a copilului.

Factorii care influențează adaptarea școlară sunt atât socio-familiali cât și individuali, copiii prezentând niveluri diferite de achiziție și dovedind niveluri diferite de adaptare.

Proaspătul școlar are de îndeplinit cel puțin două sarcini majore: să stea în bancă o perioadă lungă de timp și să își însușească anumite cunoștințe formale. Perioada în care ne aflăm adaugă, de asemenea, reguli de distanțare fizică și securitate sanitară care interferează cu rutina zilnică a școlarului. Pe lângă orarul lecțiilor, cu care acesta se acomodează începând să înțeleagă anumite constante (cum ar fi timpul și spațiul), intervin pauzele care au semnificație diferită. În pauze, elevii se relaxează, beau apă, merg la toaletă sau merg afară unde desfășoară activități recreative în aer liber. Toate aceste activități se desfășoară respectând purtarea și schimbarea măștii după fiecare masă sau după ora de educație fizică, spălatul frecvent al mâinilor, distanțarea fizică.

Pentru școlarul care tocmai a terminat grădinița constrângerile comportamentale sunt destul de mari: acesta trebuie să stea jos, să răspundă numai când este întrebat, nu își poate atinge colegii și nici obiectele altora, trebuie să se supună autorității învățătorului și regulilor pe care acesta le impune. De asemenea, familiarizarea cu sala de clasă și clădirea școlii reprezintă una dintre marile provocări ale primelor zile de școală. Adaptarea prietenoasă a acestor spații facilitează integrarea școlară a elevului. În ceea ce privește rechizitele și organizarea acestora, utilizarea unui cod al culorilor și scrierea numelor cu majuscule cultivă autonomia școlarului mic și educă simțul responsabilității acestuia. Motivația supunerii la reguli este extrinsecă, din respect pentru autoritate sau pentru impresionarea celorlalți.

Mentalitatea că doar școala trebuie să se ocupe de educația copilului – învățătorul cunoaște cel mai bine drumul care trebuie parcurs – va dispărea treptat și se va cristaliza ideea că învățătorul are nevoie de ajutor, de sprijin din partea părinților pentru creșterea calității educației, în scopul înlăturării discontinuității în tranziția de la grădiniță la școală. Un prim pas în acest parteneriat îl constituie schimbarea mentalității părinților, transmisă copiilor sub forma expresiei “Lasă că vezi tu la școală! S-a terminat joaca!”. Jocul este parte integrantă a activității copilului, în primii doi ani de școală învățarea realizându-se prin joc, această metodă fiind adaptată dezvoltării psiho-emoționale a copilului de 6-7 ani, factorul ludic reunindu-se cu cel de învățare cognitive într-o manieră agreabilă.

Despărțirea de părinte este mereu neplăcută, de aceea este important ca această desprindere să beneficieze de ceva mai multă atenție din partea părintelui. Reîntâlnirea este cea mai frumoasă recompensă după o activitate independentă, faptul că părinții sunt punctuali atunci când iau copilul de la școală oferă acestuia siguranță și stabilitate emoțională, micșorând sau disparând complet teama de abandon.

Copilul se identifică cu clasa din care face parte, cu școala sa, în această perioadă apărând comportamente de imitare a celor din jur, aceasta fiind o marcă a integrării sociale.

Rolul învățătorului este foarte important. El devine “model” pentru școlar, este cel care îl face să înțeleagă mai repede și mai bine informațiile transmise. Modul în care el apreciază școlarul (corectitudinea, lipsa favoritismului) dezvoltă la copii simțul propriei valori.

Atât părintele cât și cadrul didactic au responsabilitatea de a colabora și fiecare este important să își păstreze rolul inițial. Interferența acestor roluri afectează structura emoțională a copilului și adaptarea lui la viața școlară.

Învățarea prin proiecte- cum se pot implica elevii activ în lecții

Prof. înv. primar Radu Ellery

Școala de azi pune din ce în ce mai mult accent pe implicarea reală a elevilor în procesul de învățare. Nu mai este suficient ca un copil să fie doar „prezent” în bancă. Pentru a înțelege în profunzime, pentru a-și aminti pe termen lung și pentru a fi motivat, elevul are nevoie să fie parte activă în ceea ce se întâmplă la clasă. Una dintre metodele care facilitează acest lucru este învățarea prin proiecte. Această abordare oferă elevilor posibilitatea de a descoperi, cerceta, crea și colabora, transformând lecția într-un proces interactiv.

Ce este învățarea prin proiecte?

Învățarea prin proiecte (Project-Based Learning – PBL) este o metodă care pornește de la o temă clară, o întrebare provocatoare sau o situație de viață, pe care elevii o explorează pe parcursul mai multor lecții. Rezultatul este o prezentare, o machetă, o poveste, un afiș, o scenetă, o expoziție sau chiar un experiment. Spre deosebire de lecțiile clasice, aici elevul devine explorator, autor și comunicator, nu doar ascultător.

Cum se implică elevii activ?

Aleg subiecte care îi interesează- profesorul poate propune o temă generală (de exemplu, „Viața în alte epoci”, „Pădurea”, „Apa – sursă de viață”), iar elevii pot veni cu idei despre ce ar dori să aprofundeze. Astfel, crește motivația și se cultivă simțul inițiativei.

Lucrează în echipe, învață să colaboreze- proiectele în grup dezvoltă abilități esențiale: ascultarea celuilalt, împărțirea responsabilităților, luarea deciziilor împreună. Acestea sunt competențe valoroase nu doar pentru școală, ci și pentru viață.

Caută informații, selectează, sintetizează- fie că folosesc cărți, enciclopedii sau materiale digitale, elevii învață cum să caute informații și cum să le transforme într-un material clar și coerent. Asta dezvoltă gândirea critică și autonomia.

Își prezintă munca în fața clasei- prezentarea în fața celorlalți le oferă copiilor ocazia de a exersa exprimarea, de a primi întrebări și de a-și susține punctul de vedere.

În concluzie, elevii care participă activ la astfel de proiecte învață cu sens și plăcere, capătă încredere în propriile idei, își dezvoltă autonomia și gândirea creativă și înțeleg mai bine cum funcționează lumea din jur.

Bibliografie:

<https://ro.scribd.com/doc/242184959/Cercetarea-Pedagogica-Bocos-Musata>

<https://ro.scribd.com/doc/153112983/Ioan-Cerghit-Metode-de-Invatamant>

Tranziții și rutine

Prof. înv. primar Radu Mirela

Vârsta de 6 ani reprezintă un moment crucial în dezvoltarea copilului, fiind o perioadă de tranziție complexă pe multiple planuri: cognitiv, afectiv și social. Această etapă marchează atât finalul unui ciclu de dezvoltare anterior, cât și începutul unor noi provocări și oportunități de creștere. În acest context, procesul de adaptare la școală devine esențial pentru o experiență educațională de succes și pentru dezvoltarea armonioasă a copilului.

Tranziția de la grădiniță la școală – o etapă delicată

Primul contact al copilului cu mediul școlar trebuie să fie natural și plăcut pentru a evita dificultățile de adaptare. Introducerea clasei pregătitoare are ca scop facilitarea acestei tranziții oferindu-le copiilor oportunitatea de a se familiariza cu noul mediu, cu activitățile și cu responsabilitățile specifice. În această etapă, jocul și activitățile ludice devin instrumente principale pentru consolidarea cunoștințelor și pentru dezvoltarea abilităților sociale.

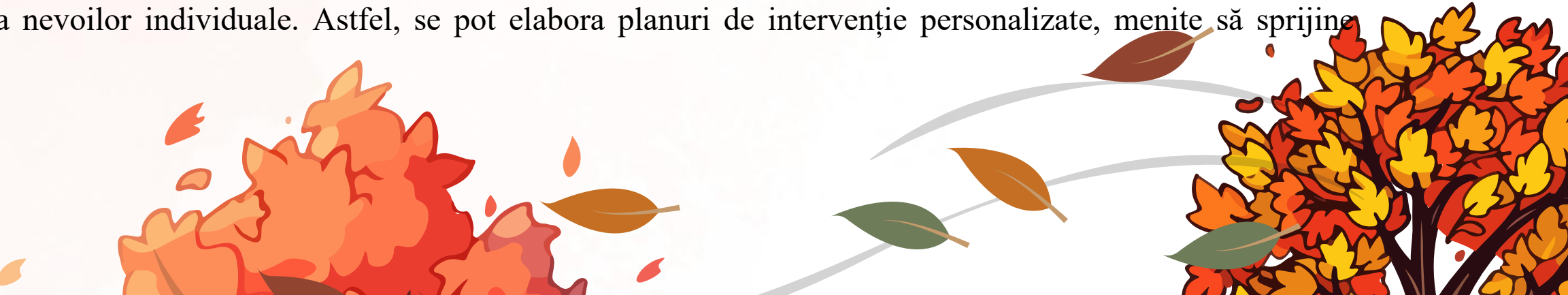
Rolul clasei pregătitoare

Clasa pregătitoare are o dublă funcție: pe de o parte, consolidarea cunoștințelor deja dobândite în mediul preșcolar, iar pe de altă parte, socializarea și adaptarea la rigorile vieții școlare. Prin activități variate, organizate într-un mod interactiv, copiii învață să fie responsabili, să colaboreze și să își gestioneze emoțiile. Acest mediu organizat le oferă posibilitatea de a-și dezvolta autonomia și de a-și construi încrederea în propriile forțe.

Astfel, clasa pregătitoare devine un spațiu magic unde fiecare elev se simte special, parte integrantă a unei povești în continuă dezvoltare.

Importanța evaluării și observării în procesul de tranziție

Pentru a asigura o adaptare eficientă, profesorii trebuie să folosească metode de evaluare continuă. Observarea atentă și sistematică a comportamentului și progresului fiecărui copil permite identificarea dificultăților de adaptare și a nevoilor individuale. Astfel, se pot elabora planuri de intervenție personalizate, menite să sprijine dezvoltarea optimă a fiecărui elev.

Rolul profesorului și importanța evaluării și observării în procesul de tranziție

Profesorul are un rol esențial în procesul de acomodare a copilului la mediul școlar. Prin cunoașterea aprofundată a particularităților fiecărui elev și prin intervenții adecvate, acesta poate transforma trecerea într-o experiență pozitivă și motivantă. În plus, crearea unor rutine zilnice contribuie la stabilitatea emoțională și la încrederea copilului în noul mediu.

Concluzie

Tranziția către clasa pregătitoare reprezintă o etapă deosebit de importantă în dezvoltarea copilului, care trebuie gestionată cu grijă și responsabilitate. O abordare centrată pe nevoile și particularitățile fiecărui elev, combinată cu o strategie de evaluare și intervenție adecvată, poate asigura o adaptare reușită și o bază solidă pentru succesul școlar ulterior. Astfel, copilul va putea să își construiască încrederea în sine, să își dezvolte abilitățile sociale și să își înceapă parcursul educațional cu entuziasm și curaj.

Imaginați-vă clasa pregătitoare ca pe o poartă către o poveste minunată, unde fiecare elev devine protagonistul propriei sale aventuri.

În fiecare zi, ei primesc o nouă piesă de puzzle, iar împreună construiesc o aventură plină de culoare și emoție care va rămâne în amintirea lor ca o aventură de neuitat.

Bibliografie:

1. Manolescu, Marin (coord.) (2013). „Ghid metodologic de evaluare a elevilor din clasa pregătitoare”. București.
2. Stanciu, Mihai (2003). „Didactica postmodernă”. Ed. Universității, Suceava.

Metode de prevenire și reducere a anxietății școlare la copii

Prof. în. primar Mădălina Cristea

Anxietatea școlară este un fenomen din ce în ce mai des întâlnit la copiii din ciclul primar. Emoțiile legate de adaptarea la un mediu nou, presiunea performanței, interacțiunile cu colegii și evaluările școlare pot genera trăiri intense, care depășesc uneori resursele emoționale ale copilului.

Dacă aceste stări persistă, ele pot afecta atât procesul de învățare, cât și dezvoltarea socio-emoțională. Prin urmare, cadrele didactice, alături de familie, au responsabilitatea de a identifica, preveni și reduce aceste manifestări.

I. Ce este anxietatea școlară?

Anxietatea școlară reprezintă un set de emoții negative (frică, nesiguranță, agitație) asociate cu situațiile școlare. Este o reacție firească în anumite contexte (de exemplu, înaintea unui test), dar devine problematică atunci când afectează activitățile zilnice și echilibrul copilului.

Exemplu: un copil care plânge zilnic înainte de a merge la școală și refuză activitățile obișnuite poate manifesta anxietate școlară.

II. Cauzele anxietății școlare:

- Presiunea academică – frica de note mici sau de comparații cu ceilalți colegi.
- Metode de predare rigide – lipsa activităților interactive, accentul pus doar pe greșeli.
- Bullying-ul și relațiile tensionate cu colegii.
- Relația distantă cu cadrul didactic – lipsa unei atmosfere prietenoase și de sprijin.
- Așteptările ridicate din partea părinților – copilul simte că nu are voie să greșească.
- Temperamentul copilului – copiii timizi sau perfecționiști sunt mai predispuși la anxietate.

III. Manifestările anxietății la copii:

- Manifestări emoționale: teamă exagerată, tristețe, iritabilitate.
- Manifestări fizice: dureri de cap, dureri abdominale, palpitații, transpirație excesivă.
- Manifestări comportamentale: refuzul de a merge la școală, evitarea sarcinilor, plâns repetat.
- Manifestări cognitive: dificultăți de concentrare, memorie slabă în timpul evaluărilor.

Exemplu: un copil care știe foarte bine lecția acasă, dar nu reușește să răspundă la clasă din cauza emoțiilor intense.

III. Metode de prevenire a anxietății școlare:

- Crearea unui climat de siguranță emoțională: salutul zilnic, încurajarea comunicării libere, reguli clare și corecte pentru toți elevii.
- Promovarea evaluării formative: folosirea feedback-ului constructiv („Ai făcut un pas înainte!”) în locul criticilor.
- Învățarea prin joc și activități interactive: utilizarea poveștilor, experimentelor și jocurilor educative pentru a reduce stresul.
- Rutine clare: program stabil, anunțarea din timp a schimbărilor, ceea ce reduce incertitudinea.
- Colaborarea cu părinții: organizarea de întâlniri periodice, consilierea părinților pentru a evita presiunile excesive.

Învățătorul este mediatorul principal între copil, familie și școală. El poate observa primele semne de anxietate, adapta metodele de predare, comunica empatic cu elevii, colaborează cu părinții și consilierul școlar, cultiva un climat bazat pe respect, încurajare și acceptare.

Anxietatea școlară, deși frecventă, nu este imposibil de controlat. Prevenirea și reducerea acesteia necesită implicarea simultană a cadrelor didactice, părinților și colegilor de clasă. Prin metode simple, precum crearea unui climat pozitiv, dezvoltarea abilităților emoționale și sprijinul constant, copiii pot dobândi încredere și pot transforma școala într-un spațiu al reușitei și al bucuriei de a învăța.

Bibliografie:

1. Neacșu, I. – *Psihologia învățării*, Editura Polirom, Iași, 2018.
2. David, D. – *Tratat de psihoterapii cognitive și comportamentale*, Editura Polirom, Iași, 2018

The Magic of Reading Aloud: Why Your Voice Matters More Than You Think

Prof. engleză Mara Barbatei

Reading aloud to your child isn't just a bedtime routine, it's a daily investment in their future. A short story before bed makes a measurable difference in how children learn, think, and connect with others. And all it takes is your voice, a book, and a few quiet minutes together.

When parents read out loud, they help build their child's language, memory, attention, and emotional understanding. A 2014 policy statement by the American Academy of Pediatrics (Council on Early Childhood, High & Klass, 2014) recommends shared reading from infancy, linking it to stronger vocabulary, early literacy, school readiness, and social-emotional skills.

Further research confirms this. A meta-analysis by Mol and Bus (2011), covering 99 studies from infancy to early adulthood, found consistent, moderate to strong links between reading exposure and vocabulary, comprehension, and spelling across age groups. Reading aloud gives children repeated access to rich language structures and storytelling patterns that they might not hear in everyday conversation.

But the benefits are not only academic. Reading together also nurtures emotional closeness. Children begin to understand emotions through characters, build empathy through shared story experiences, and feel secure in the quiet, focused attention of a trusted adult. Through stories, they learn how the world works, and how people feel.

You don't need a bookshelf full of classics or a degree in literature. Just pick a book, speak expressively, and enjoy the moment. Let your child ask questions or point to pictures. Let them choose the same book again and again. Repetition helps them understand rhythm, structure, and language. And if they want to finish a sentence themselves, that's reading readiness in action.

Most of all, read consistently. Literacy programs like *Reach Out and Read*, endorsed by the AAP, emphasize that it's not how long you read, but how often. A few minutes a day can quietly shape your child's future in ways that last a lifetime.

Reading aloud helps children love language. It teaches them that words are meaningful, stories are worth listening to, and books are a place of comfort and excitement. It creates a habit that supports learning, confidence, and connection for years to come.

Tonight, read for ten minutes, point to pictures, ask one why-question, and let your child finish a few lines.

References

- Council on Early Childhood, High, P. C., & Klass, P. (2014). Literacy promotion: An essential component of primary care pediatric practice. *Pediatrics*, 134(2), 404–409. <https://doi.org/10.1542/peds.2014-1384>
- Mol, S. E., & Bus, A. G. (2011). To read or not to read: A meta-analysis of print exposure from infancy to early adulthood. *Psychological Bulletin*, 137(2), 267–296. <https://doi.org/10.1037/a0021890>
- Reach Out and Read. (2023). *What We Do*. <https://www.reachoutandread.org>

Cuprins nivel gimnazial și liceal

1. Prof. Becze Maria Bianca

Recomandări pentru o dezvoltare fizică armonioasă și creștere în înălțime a copiilor

2. Prof. Damian Alina

Teaching vocabulary

3. Prof. Hamboussi Liliana

Bridging the gap:Easing the move from Primary to Secondary school

4. Prof. Ioan Elena

Amenajarea spațiului didactic cu tematică lingvistică și literară

5. Prof. Mircea Cristian Pavel

Exercițiile din atletism și importanța lor în realizarea cerințelor programei de educație fizică și sport-ciclul gimnazial

6. Prof. Nistor Decebal

Captarea atenției

Cuprins nivel gimnazial și liceal

7. Prof. Pierșinaru Cristina

Motivația negativă și pozitivă

8. Prof. Răducanu Anamaria

O dezvoltare armonioasă prin ritmica muzicală

9. Prof. Sîrbu Laura

Strategii de management al grupei în educația timpurie

10. Prof. Stamate Florina

Starting Fresh: Whay the Magic of New Beginnings Matters in Teaching

11. Prof. Ursu Rodica

Scrierea corectă în limba germană

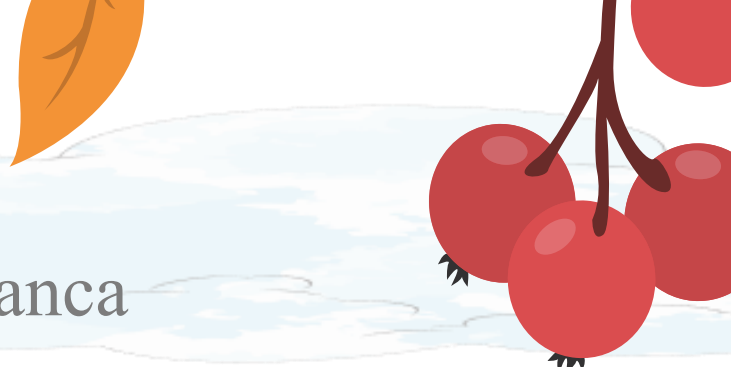
12. Prof. Liță Lavinia

Învățarea limbii germane: Provocări și beneficii pentru elevi

Recomandări pentru o dezvoltare fizică armonioasă și creștere în înălțime a copiilor

Prof. Becze Maria Bianca

Dezvoltarea fizică armonioasă și creșterea în înălțime a copiilor depind de o combinație de factori genetici, nutriționali, psihologici și de stil de viață. Rolul părinților și al educatorilor este esențial în a oferi un cadru sănătos care să sprijine dezvoltarea optimă a celor mici.

O dietă variată și bogată în nutrienți este fundamentul creșterii. Copiii au nevoie de proteine de calitate (carne slabă, pește, ouă, lactate), glucide complexe (cereale integrale, legume, fructe), grăsimi sănătoase (ulei de măsline, nuci, avocado), precum și vitamine și minerale esențiale. Calciul, vitamina D, magneziul și fosforul sunt indispensabile pentru dezvoltarea oaselor, în timp ce proteinele stimulează sinteza hormonilor de creștere. Este important ca mesele să fie regulate, evitând excesele de zahăr și alimente procesate.

Mișcarea zilnică ajută la dezvoltarea musculară, menținerea unei greutate sănătoase și stimularea secreției de hormon de creștere. Sporturile precum înotul, baschetul, gimnastica sau alergarea sunt deosebit de benefice pentru dezvoltarea armonioasă și pentru o postură corectă. De asemenea, exercițiile de stretching contribuie la flexibilitate și la o creștere echilibrată a oaselor și articulațiilor.

În perioada copilăriei și adolescenței, organismul secretă cea mai mare parte a hormonului de creștere în timpul somnului profund. De aceea, respectarea unui program regulat de somn, adaptat vârstei (9-12 ore pentru copii, 8-10 ore pentru adolescenți), este crucială. Un mediu liniștit, aerisit și fără surse de lumină artificială excesivă favorizează odihna de calitate.

Menținerea unei posturi corecte previne deformările coloanei vertebrale și favorizează creșterea armonioasă. Părinții ar trebui să supravegheze modul în care copiii stau la birou, poartă ghiozdanul sau folosesc dispozitivele electronice. În plus, controalele medicale periodice pot depista eventualele probleme ortopedice sau de dezvoltare.

Stresul cronic sau lipsa unui mediu afectiv sigur pot influența negativ secreția de hormoni și, implicit, creșterea. Copiii au nevoie de sprijin emoțional, joc și interacțiuni sociale sănătoase pentru a se dezvolta armonios.

Creșterea în înălțime și dezvoltarea fizică a copiilor nu depind doar de factorii genetici, ci și de modul de viață. O alimentație corectă, activitatea fizică zilnică, odihna adecvată, postura corectă și echilibrul emoțional sunt pilonii care asigură o dezvoltare sănătoasă și armonioasă. Rolul familiei este de a încuraja și de a crea obiceiuri benefice, care să-i ajute pe cei mici să atingă potențialul lor maxim de creștere.

Words are the building blocks of a language, and as such, the acquisition of vocabulary is extremely important. Through building vocabulary, students can express themselves more fully and with more confidence. Conversely, having a limited vocabulary can negatively affect how students are able to communicate.

Teaching vocabulary is a broad and complex topic. This article aims to introduce some useful and practical ideas to help make this important area of language teaching a little easier.

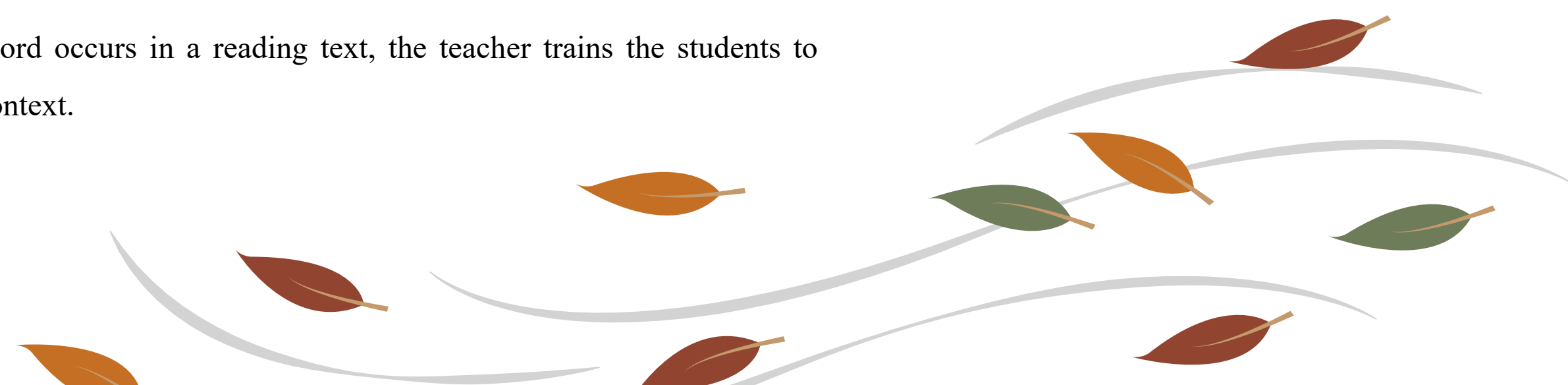
Exercises that focus on word meaning

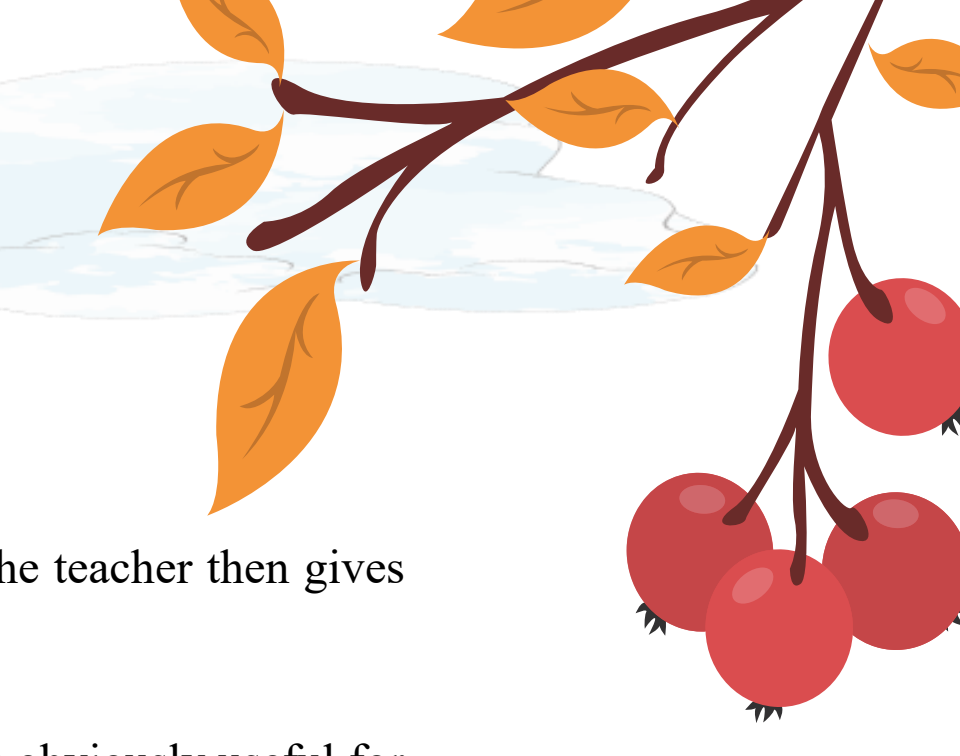
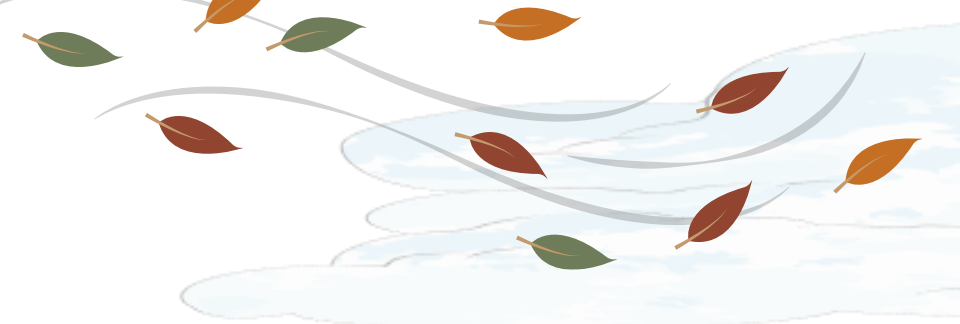
Find the fundamental meaning: Students read through dictionary entries and find the common meaning of the different uses of the word.

Word card testing: In pairs, students give their cards to their partner who tests them on their recall of the meaning by saying the word and asking for a translation of the word in return. This process can also be done in reverse i.e., saying the word in the first language and asking for it in the target language in return.

Using the dictionary: When a target word occurs in a text, the teacher trains students in the correct use of a dictionary to locate the meaning of that specific usage.

Guessing meaning from context: Whenever a guessable word occurs in a reading text, the teacher trains the students to employ the various strategies of inferring the meaning from context.

Exercises that focus on word form

Spelling dictation: The teacher calls out words or phrases for students to write down as accurately as possible.

Pronunciation: The teacher writes words on the board and asks students to choose a word and attempt the correct pronunciation. The teacher then gives feedback and/or models the correct pronunciation.

Word parts: The teacher writes words on pieces of paper and students cut them into parts and give the meanings of the parts. This is obviously useful for teaching prefixes and suffixes.

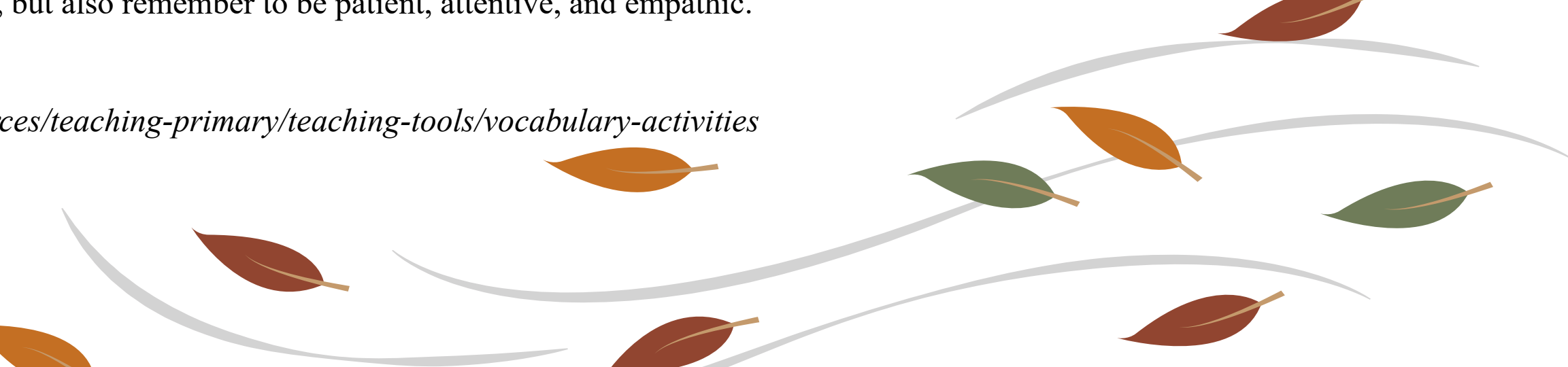
Exercises that focus on word use

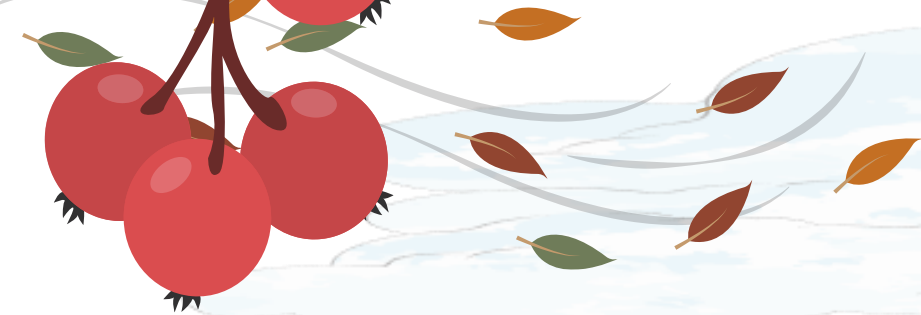
Suggest collocations: The students work together in pairs or small groups to list collocations for a given word.

Word detectives: A student reports on an unfamiliar word they have found in their reading. They then give a mini-presentation about the meaning, spelling, pronunciation, word parts, origin, collocations, and grammar of the word.

In summary, teachers need to deal with vocabulary as a long-term goal and be constantly aware that vocabulary acquisition can be a slow process that requires repetition. Simply presenting new words to students and expecting them to memorise their meaning is an ineffective practice. It is important to link vocabulary to previously acquired language. Meaningful, continuous, and thoughtful exposure to vocabulary is the key. Ultimately, teachers should not only seek to employ effective vocabulary learning activities, but also remember to be patient, attentive, and empathic.

Resources: <https://www.teachingenglish.org.uk/teaching-resources/teaching-primary/teaching-tools/vocabulary-activities>

Bridging the gap:Easing the move from Primary to Secondary school

Prof. Hamboussi Liliana

The transition from primary to secondary school is one of the most significant educational milestones in a child’s life. It’s a time of change—new buildings, new teachers, new classmates—and with it comes excitement, anxiety, and big adjustments.

Whether you're a student starting 5th grade, a parent watching your child take this leap, or a teacher guiding new learners, understanding the differences and challenges between the two school cycles can make all the difference.

What Changes from Primary to Secondary?

1. Structure & Independence

In primary school, pupils are mostly taught by one teacher in one classroom. In secondary school, students rotate between subject specialists and classrooms, following a timetable.

This shift encourages independence and organizational skills—but it's a lot to manage at first. Research shows that executive functions like planning and time management are still developing well into adolescence.

Tip: Parents can help by introducing planners or calendars at home. Students: use checklists and set small goals. It’s okay to take time to adjust.

2. Friendships & Social Changes

In primary school, friendships tend to be close-knit. Secondary school introduces a much larger peer group, which can feel overwhelming or isolating at first. Psychologist Erik Erikson called this the “identity vs. role confusion” stage—young people are exploring who they are, often through their social world.

Tip: Encourage students to be open to new friendships, and remind them it’s normal to feel unsure. Adults can support by creating safe spaces for expression without pressure.

3. Academic Expectations

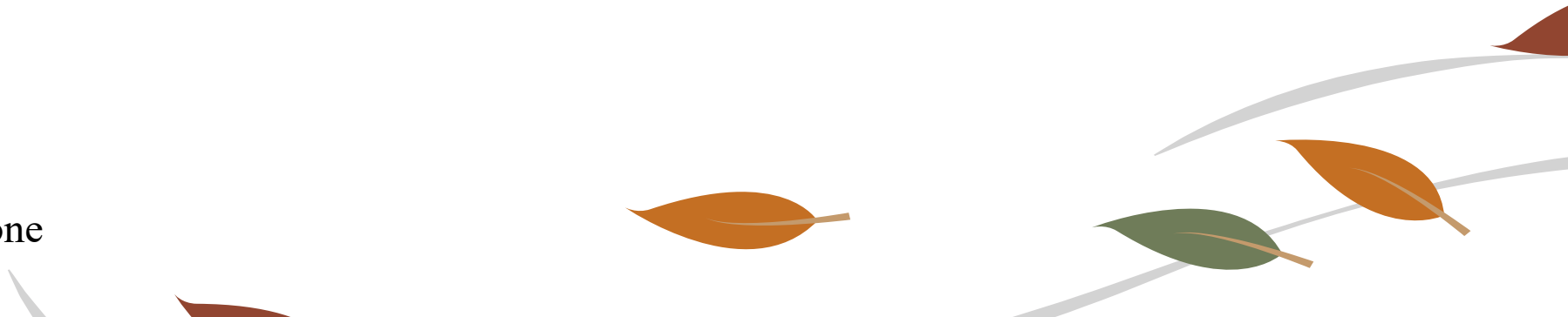
Secondary school usually brings more structured assessments, homework, and higher academic expectations. Students may feel under pressure to perform.

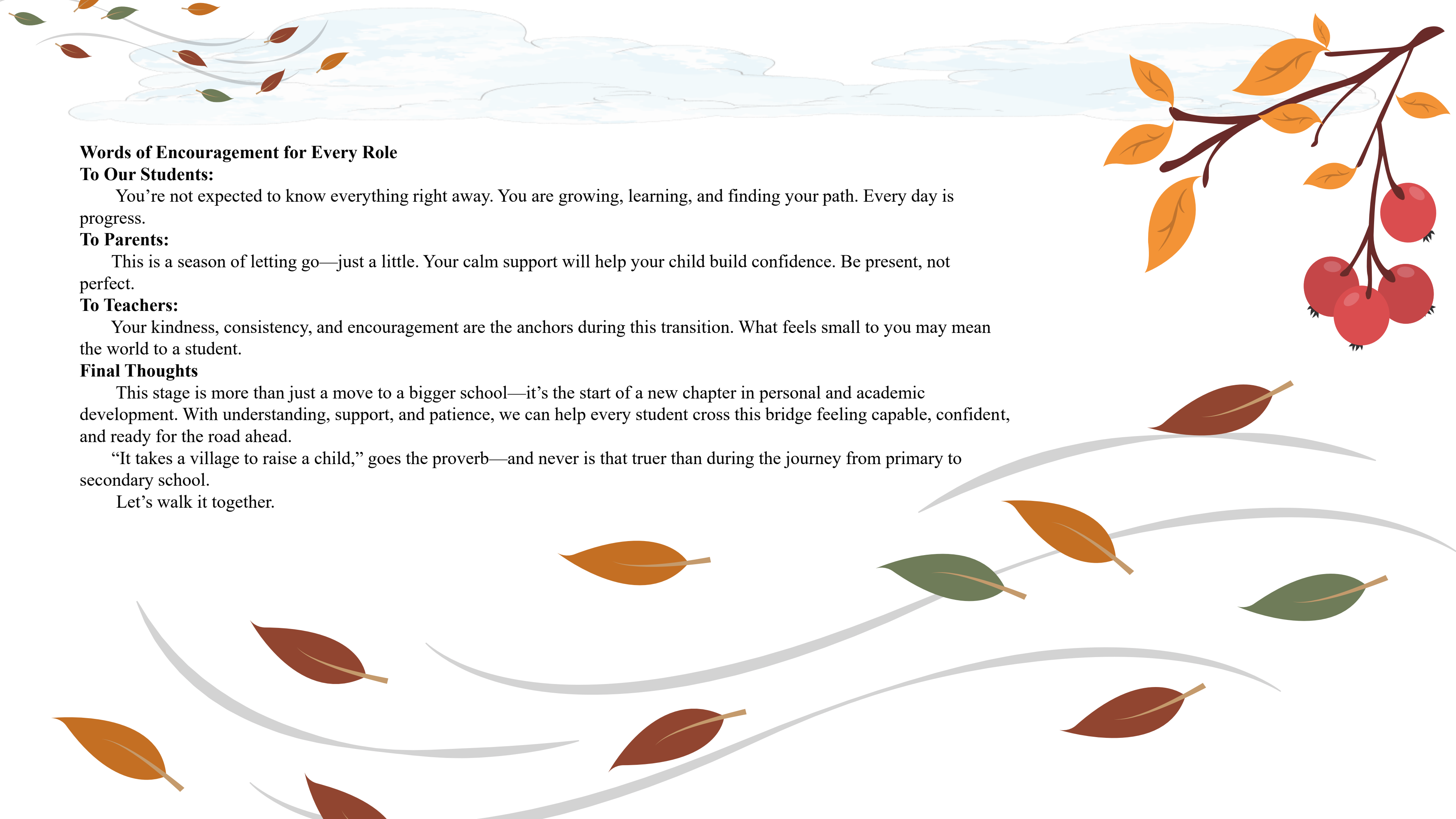
However, emotional wellbeing and resilience are just as important, and it’s important to remember that students who learn how to manage their own learning (metacognition) often perform better over time.

Tip: Teachers should promote a growth mindset—praising effort, not just results. Parents, celebrate progress and avoid comparing your child to others

Common Challenges & How to Support Them

Challenge	Supportive Response
Getting lost/confused	Help students learn their timetable and layout gradually—patience is key.
Homework overload	Break tasks into smaller steps. Use routines and reward completion.
Withdrawing or mood swings	These are normal. Keep lines of communication open—ask, don’t assume.
Fear of failure	Reassure students that mistakes are part of learning. Everyone is adjusting.

Words of Encouragement for Every Role

To Our Students:

You're not expected to know everything right away. You are growing, learning, and finding your path. Every day is progress.

To Parents:

This is a season of letting go—just a little. Your calm support will help your child build confidence. Be present, not perfect.

To Teachers:

Your kindness, consistency, and encouragement are the anchors during this transition. What feels small to you may mean the world to a student.

Final Thoughts

This stage is more than just a move to a bigger school—it's the start of a new chapter in personal and academic development. With understanding, support, and patience, we can help every student cross this bridge feeling capable, confident, and ready for the road ahead.

“It takes a village to raise a child,” goes the proverb—and never is that truer than during the journey from primary to secondary school.

Let's walk it together.

Amenajarea spațiului didactic cu tematică lingvistică și literară

Prof. Ioan Elena

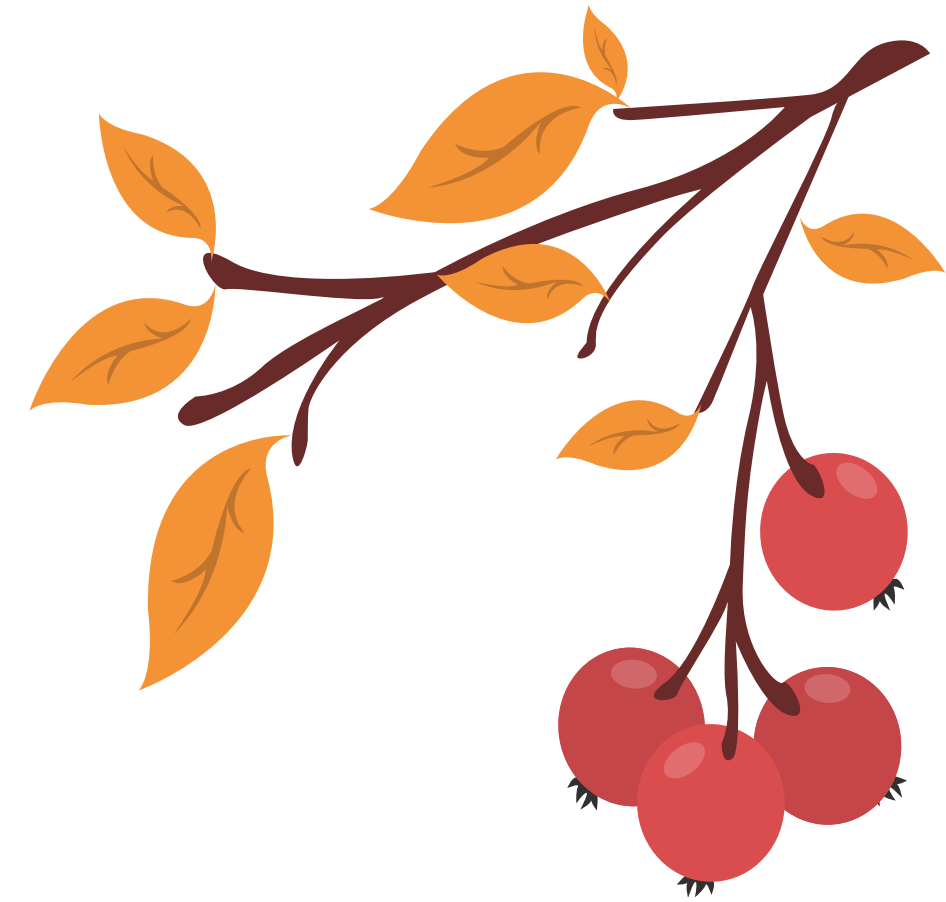
La început de an școlar, ambianța unei clase poate influența în mod semnificativ atitudinea elevilor față de învățare. Pornind de la această premisă, am ales să realizez individual pavoazarea clasei, cu scopul de a transforma spațiul educațional într-un mediu estetic, motivant și tematic. Tema aleasă – Limba și literatura română – reflectă atât identitatea disciplinei pe care o predau, cât și dorința de a crea o atmosferă care să încurajeze lectura, reflecția și expresivitatea limbajului.

Proiectul de pavoazare a fost conceput ca o extensie vizuală a conținuturilor curriculare. Astfel, fiecare element decorativ are o valoare simbolică și didactică. Pe unul dintre pereți am realizat un colț literar, unde sunt expuse portretele unor scriitori reprezentativi ai literaturii române, însoțite de citate memorabile și scurte descrieri ale contribuției lor culturale. Acest perete funcționează ca un reper vizual constant și stimulează familiarizarea elevilor cu patrimoniul literar național.

În partea centrală a clasei se află un panou tematic interactiv, intitulat „*Cuvinte cu suflet*”, unde, pe parcursul anului, elevii vor putea adăuga expresii, versuri, fragmente sau creații proprii care i-au impresionat. Această inițiativă are rolul de a încuraja scrisul creativ și reflecția asupra limbajului ca instrument de expresie și gândire.

În plus, am amenajat un colț dedicat tipurilor de texte în limba engleză, în care sunt prezentate, prin materiale vizuale sintetice și accesibile, principalele categorii de texte. Scopul acestui spațiu este de a sprijini învățarea transdisciplinară și de a consolida vocabularul de specialitate într-o limbă străină.

Prin această pavoazare tematică, mi-am propus nu doar să înfrumusețez spațiul, ci și să ofer elevilor o experiență de învățare multisenzorială, în care estetica vizuală susține interesul pentru lectură, comunicare și învățare activă. Cred cu tărie că un mediu bine gândit pedagogic poate deveni un aliat important în dezvoltarea gustului pentru cultură, literatură și limbi străine.

Exercițiile din atletism și importanța lor în realizarea cerințelor programei de educație fizică și sport-ciclul gimnazial

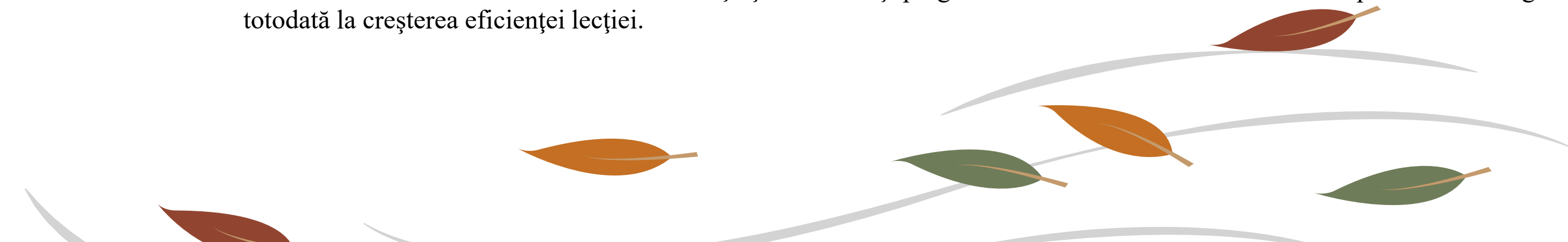
Atletismul este o ramură a educației fizice și sportului ce are ca obiectiv principal studiul ansamblului de acte și acțiuni motrice privind alergările, săriturile și aruncările, executate cu scopul dezvoltării fizice armonioase pe de o parte sau obținerii de performanțe cât mai înalte pe de altă parte. Abordarea atletismului în lecțiile de educație fizică și sport este destul de dificilă din cauza lipsei atractivității mijloacelor, a monotoniei, dar în multe situații și din cauza lipsei bazei materiale, precum lipsa gropii cu nisip necesară execuției săriturii în lungime sau lipsa zonei de aterizare pentru învățarea săriturii în înălțime cu pășire.

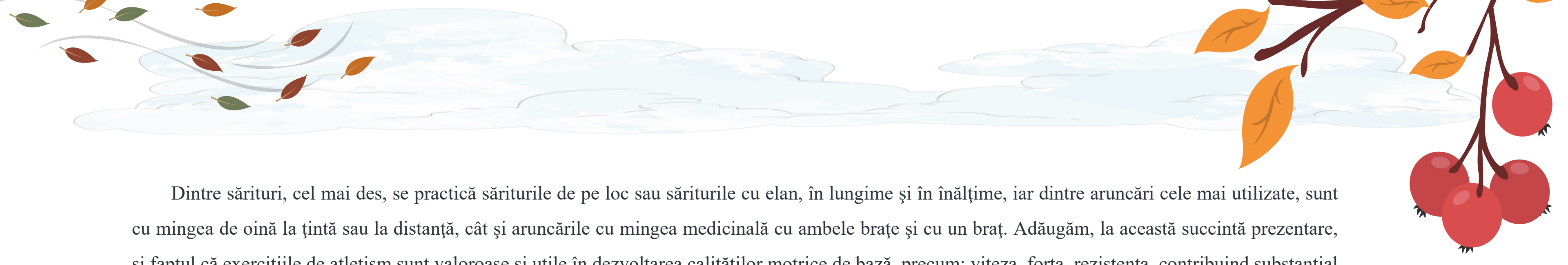
Este necesară stimularea interesului elevilor pentru însușirea deprinderilor specifice atletismului prin creșterea atractivității metodelor și mijloacelor de lucru în lecția de educație fizică, începând de la ciclul de învățământ primar. Scopul final al învățării nu este acela de a realiza neapărat o performanță, ci dezvoltarea și acumularea experienței motrice, cultivarea gustului pentru practicarea exercițiilor atletice sub formă de jocuri sau întreceri.

Trebuie precizată diferența dintre atletismul școlar și/sau de masă și atletismul de performanță, care deși utilizează în principiu aceleași metode și mijloace au finalități diferite. Indiferent de orientare se urmărește învățarea și perfecționarea deprinderilor motrice specifice:

- alergarea să se desfășoare într-un timp cât mai scurt pe distanța cerută de fiecare probă în parte
- săriturile să permită un drum cât mai lung al corpului individului în lungime sau în înălțime, depinde de probă
- aruncările trebuie să trimită obiectul specific probei cât mai departe

Cele mai multe jocuri de mișcare se desfășoară pe bază de întrecere și sub formă de ștafetă fiind cea mai eficientă formă de angrenare în efort, probă pe echipe – simplă sau combinată – care se desfășoară pe o anumită distanță. Întrecerea constituie un element care bine dirijat poate asigura desfășurarea unor acțiuni menite să contribuie la dezvoltarea motricității și a formei și pregătirii fizice a elevilor. Întrecerea între parteneri îi atrage în mod deosebit pe elevi, contribuind totodată la creșterea eficienței lecției.

Dintre sărituri, cel mai des, se practică săriturile de pe loc sau săriturile cu elan, în lungime și în înălțime, iar dintre aruncări cele mai utilizate, sunt cu mingea de oină la țintă sau la distanță, cât și aruncările cu mingea medicinală cu ambele brațe și cu un braț. Adăugăm, la această succintă prezentare, și faptul că exercițiile de atletism sunt valoroase și utile în dezvoltarea calităților motrice de bază, precum: viteza, forța, rezistența, contribuind substanțial la întărirea sănătății și a organismului.

Atletismul este una dintre disciplinele de bază în educația fizică școlară. Aproape că nu există disciplină sportivă în structura căreia să nu se regăsească cel puțin una din mișcările specifice atletismului. Pentru aceasta însușirea corectă a exercițiilor și deprinderilor din școala atletismului trebuie învățate cât mai corect, și ne referim aici la alergări, sărituri și aruncări, sub toate tipurile lor de manifestare. Înainte de a învăța oricare dintre probele atletice este obligatorie parcurgerea exercițiilor cuprinse în sfera școlii atletismului. Aplicarea în lecții a unui program de jocuri, ștafete și concursuri în lecțiile ce abordează teme din cadrul disciplinei sportive atletism, crește atractivitatea acestora deci se vor parcurge cu plăcere și va stimula elevii în însușirea deprinderilor motrice specific atletice și chiar practicarea atletismului ca sport școlar și de performanță.

Bibliografie:

Marius Stioca, 2000, „Atletism- metodica predării exercițiilor de atletism în școală”, București, Editura Printech

Sabău Elena, Gheorghe Daniel (2012), “ATLETISM/Curs în tehnologie IFR” – București, Editura Fundației România de Măine

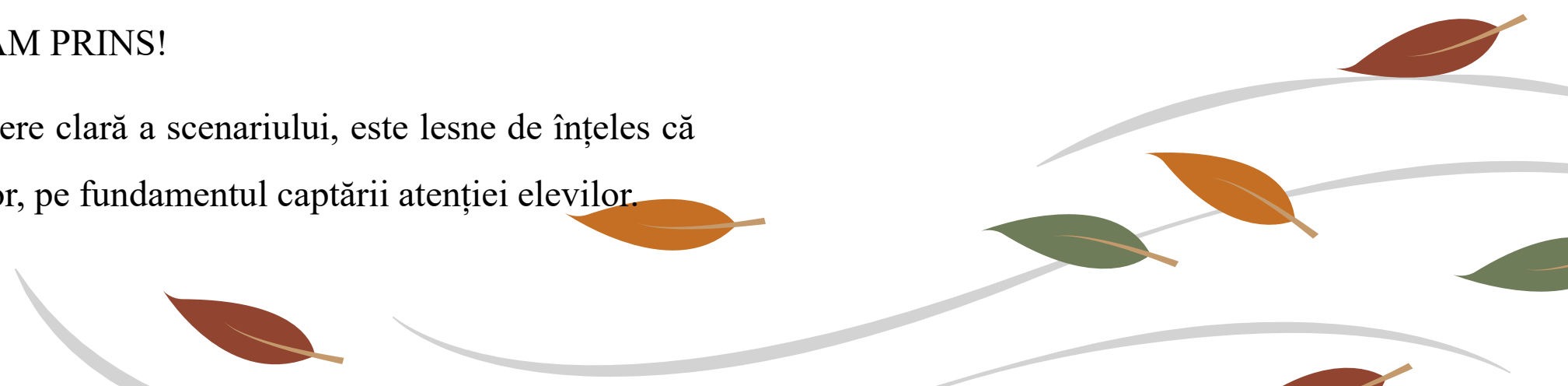
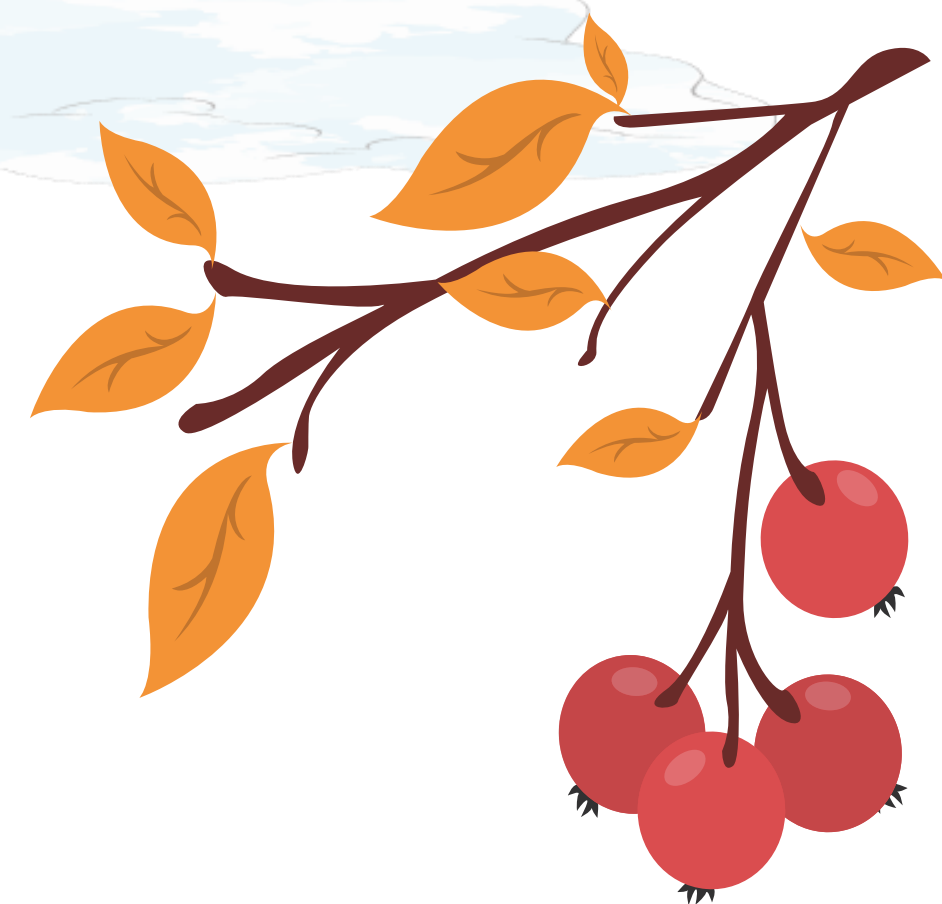
www.edu.ro/index.php?module=uploads&func=download&fileId

În cadrul orei de Educație Plastică/Vizuală, se conturează următorul scenariu: A sunat clopoțelul; profesorul intră în sala de curs -profesor nou, clasă nouă-, acolo unde elevii încă neașezați în bănci, iau act de prezență și se conformează cu calmitate regulilor. Este bine știut faptul că orice prezență nouă, mai ales a unui profesor, stârnește curiozitate și cumpătare, cel puțin în prim-plan. Teza noastră este, în acest context, stabilirea, de la bun început, a unei relații corecte profesor-elev, care să stabilească tonul în care se vor desfășura, în viitor, orele de curs. Cunoaștem bine tipologiile comportamentale ale elevilor, prin urmare, ca scop inițial, propun analiza subiectivă, personală, pentru un grup de elevi de clasa a 5-a, care abia încep ciclul de învățare gimnazial.

În mod voit, amîn, cu un minut sau două, intrarea în clasă, pentru a observa modul de organizare al elevilor; dacă se așează în bancă, dacă se pregătesc, dacă sînt gălăgioși, și așa mai departe. Acest lucru mă face să înțeleg energia clasei și să pregătesc modul de abordare al lecției introductive. După cum am descris mai sus, grupul de elevi este distras, aceștia nu se află în bancă, iar volumul conversațiilor este unul destul de ridicat, aproape strident. Deschid ușa cu o mișcare lentă, și o las să se trîntească ușor de perete, făcînd un pas sau doi, în deplină tăcere, în clasă. Postura este una dreaptă, capul aplecat spre elevi și tac, în timp ce îi observ cu o privire judecîndă (Shht, ȘȘȘȘ, liniște, a intrat domnul, se anunță unii pe alții). Am atins scopul; elevii s-au așezat în bancă precum piesele de domino care cad rînd pe rînd și rămîn în tăcere. Ei nu mă cunosc, iar eu îi observ în continuare pentru cîteva clipe, fără să mă mișc, aproape copleșindu-i cu prezența, încît simt cum stau agățați de orice mișcare a mea, de privirea ochilor, de orice grimasă care să le dea un indiciu, de un sunet al glasului. I-AM PRINS!

În acest context, fără o descriere exhaustivă a subiectului, dar cu o înțelegere clară a scenariului, este lesne de înțeles că jocul de rol completează puterea transiterii conținutului și însușirea informațiilor, pe fundamentul captării atenției elevilor.

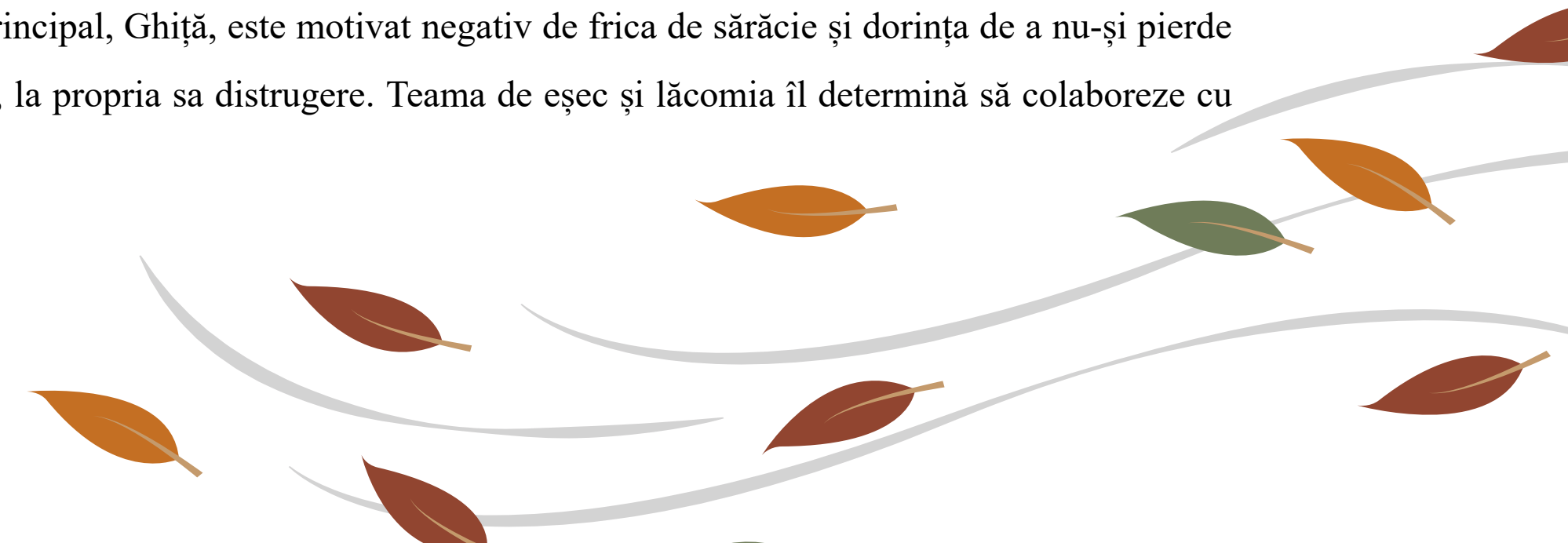
Motivația negativă și pozitivă

Prof. Pierșinaru Cristina

Motivația este forța interioară care determină comportamentul uman și orientarea acestuia spre atingerea unor scopuri. În funcție de natura stimulului, motivația poate fi pozitivă, atunci când este generată de dorința de a obține o recompensă sau un rezultat plăcut, sau negativă, atunci când este declanșată de teama de consecințe ori de dorința de a evita un disconfort. Ambele forme joacă un rol esențial în viața individului, însă modul în care sunt utilizate poate influența profund dezvoltarea personală și performanța.

În primul rând, motivația pozitivă stimulează individul prin promisiunea unui beneficiu. Aceasta este considerată cea mai sănătoasă formă de motivație, deoarece dezvoltă dorința autentică de a învăța, de a performa sau de a evolua. De exemplu, în romanul „Enigma Otiliei” de George Călinescu, Felix Sima este un personaj motivat pozitiv de dorința de afirmare profesională și de iubirea sinceră față de Otilia. El își dedică timpul studiului și dezvoltării personale, ghidat de idealuri înalte, ceea ce îl ajută să evolueze și să devină un medic de succes. Motivația sa este internă, pozitivă, bazată pe aspirație, și duce la o formă de reușită personală.

Pe de altă parte, motivația negativă funcționează prin presiune sau teamă, cum ar fi frica de pedeapsă, de eșec sau de dezamăgirea celor din jur. Deși poate da rezultate pe termen scurt, această formă de motivație este adesea însoțită de stres, anxietate și lipsă de satisfacție. Un exemplu relevant se regăsește în nuvela „Moara cu noroc” de Ioan Slavici. Aici, personajul principal, Ghiță, este motivat negativ de frica de sărăcie și dorința de a nu-și pierde statutul. Astfel, acceptă compromisuri morale care duc, în cele din urmă, la propria sa distrugere. Teamă de eșec și lăcomia îl determină să colaboreze cu Lică Sămădăul, deși conștiința îl avertizează că greșește.

Un alt exemplu îl găsim în tragedia „Oedip Rege” de Sofocle, unde motivația negativă se manifestă prin încercarea personajului principal de a fugi de destin. Oedip este motivat de frica de a-și împlini profeția teribilă — aceea că își va ucide tatăl și se va căsători cu mama sa. Însă tocmai această frică îl determină să ia decizii greșite, care grăbesc împlinirea sorții. Așadar, motivația negativă, deși bine intenționată, conduce la un rezultat tragic.

Totuși, în anumite situații, motivația negativă poate fi utilă. Uneori, conștientizarea unor riscuri sau consecințe poate mobiliza individul să acționeze. De exemplu, în romanul „Baltagul” de Mihail Sadoveanu, Vitoria Lipan este motivată de teama de necunoscut și de convingerea că soțul ei a fost ucis. Motivația sa este o combinație între teamă, durere și dorința de dreptate, ceea ce o determină să pornească într-o călătorie lungă și grea, demonstrând curaj și perseverență.

În concluzie, motivația – fie ea pozitivă sau negativă – are un impact puternic asupra comportamentului uman. Deși motivația pozitivă este de preferat pentru că stimulează dezvoltarea personală și bunăstarea emoțională, și motivația negativă își are locul său, mai ales în situațiile care cer reacții ferme. Exemplele din literatură ne arată că, indiferent de natura ei, motivația este o forță esențială care influențează alegerile, destinul și caracterul uman.

O dezvoltare armonioasă prin ritmica muzicală

Prof. Răducanu Anamaria

Muzica înseamnă mai mult decât sunete plăcute. Ea începe cu **ritmul**, acel puls care ne face să batem din palme, să dăm din picior sau să zâmbim instinctiv. Pentru copii, deși exercițiile ritmice par a fi doar jocuri distractive, acestea reprezintă adevărate instrumente de învățare și dezvoltare.

Un prim pas simplu este **reproducerea unor formule ritmice**. Atunci când copiii repetă bătaii de palme, lovituri pe masă sau mici fragmente de tobe, ei își dezvoltă memoria auditivă și capacitatea de concentrare. Este un exercițiu care îi învață să fie atenți, să asculte și să răspundă prompt.

La fel de atractiv este și **body percussion-ul** – folosirea propriului corp pentru a crea muzică. Bătăi din palme sau din picioare, pocnituri din degete sau lovituri ușoare pe piept și coapse transformă corpul într-un instrument viu. Aceste activități dezvoltă coordonarea, simțul motric și îi ajută pe copii să fie mai conștienți de propriul corp.

Un alt pas este **utilizarea instrumentelor muzicale de percuție** – de la tamburine și triangluri până la boomwhackers sau chiar xilofon. Prin acestea, copiii învață regulile de bază ale colaborării: așteaptă să le vină rândul, respectă indicațiile și își adaptează intensitatea pentru a nu acoperi grupul.

Ritmul are un rol esențial în **dezvoltarea globală a copilului**. Prin exerciții ritmice, copiii își formează o gândire structurată, învață să anticipeze, să organizeze și să găsească soluții rapide. În același timp, ritmul le oferă stabilitate emoțională: bătaile regulate induc calm și siguranță, iar variațiile aduc energie și entuziasm.

Beneficiile acestor exerciții în mod regulat se văd rapid:

- cresc **atenția și răbdarea**;
- dezvoltă **creativitatea** și spiritul de joc;
- stimulează **lucrul în echipă**.

În plus, ritmul aduce bucurie. Chiar și cei mai timizi copii prind curaj când descoperă că pot face muzică alături de colegi. Ritmul îi unește, îi pune în mișcare și îi ajută să comunice fără cuvinte.

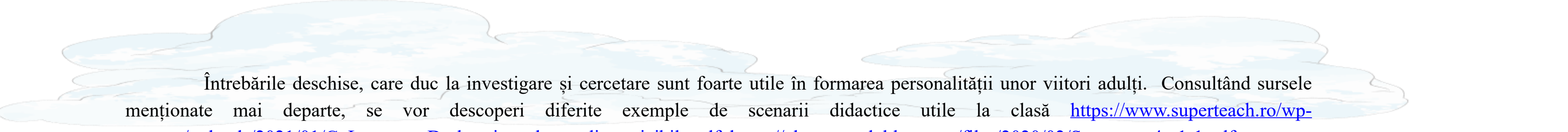
Astfel, prin exerciții simple și jucăușe, ritmul devine un prieten de nădejde în dezvoltarea armonioasă a copiilor.

Strategii de management al grupei în educația timpurie

Prof. Sîrbu Laura

Un obiectiv important al actului didactic este acela de a le dezvolta elevilor gândirea critică. Profesorii pot face acest lucru prin a-i învăța să pună întrebări pertinente referitoare la cele descoperite pe parcursul lecției. Exercițiul prin care formulăm întrebări conduc gândirea la multiple variante de răspunsuri, dezvoltă capacitățile de analiză și sinteză. Întrebările îi ajută pe elevi să dea sens celor învățate. Ele pot stimula curiozitatea, oferi alternative, generează investigația.

Deseori, pe parcursul lecției, profesorul este cel care adresează elevilor cele mai multe întrebări, spre a se asigura că aceștia au înțeles noul conținut. Totuși, profesorii nu pun întrebări individuale, ci se raportează la toată clasa. Acestea vizează, în genere, cunoștințele pe care le au elevii. Pot fi întrebări de sondaj, de verificare a cunoștințelor. Este important ca profesorii să utilizeze întrebări cu răspuns deschis, întrebări divergente, care să-i stimuleze pe elevi în a formula răspunsuri ample. Aceștia trebuie determinați să gândească asupra cunoștințelor, valorilor, opiniilor pe care le-au acumulat. Ei trebuie încurajați să facă legături între conceptele învățate și experiențele lor de viață, utilitatea pe care acele conținuturi școlare o au în viața de zi cu zi. Cele mai bune sunt întrebările care dau posibilitatea unor interpretări, dezbateri. Provocarea este cum îi pregătim pe elevi să formuleze astfel de întrebări. Ele sunt oportune deoarece dezvoltă argumente clare, coerente, relevante, dezvoltă gândirea critică. Ar fi util pentru profesori să beneficieze de pregătire în acest sens, să existe ghiduri care să-i ajute ce înseamnă întrebări eficiente și cum să le formuleze, cum să includă în planificare astfel de întrebări. Conform lui Phil Cam, profesor la Universitatea din Sidney, există un "model" al întrebărilor. Acestea sunt întrebări tip manual, pentru care răspunsul se regăsește în manualul școlar, în conținutul predat, întrebări tip Google, răspunsul regăsindu-se în urma unei căutări pe internet, întrebări brainstorming de tipul "Ce părere aveți despre...?; Ce s-ar întâmpla dacă....?". Mai sunt și întrebări deschise, cele mai recomandate în a fi utilizate la clasă. Aceste întrebări conduc la dezbateri și sunt cele care ajută la dezvoltarea gândirii critice. Spre exemplu, după ce elevii vizionează un scurt film, citesc o afirmație, se poate iniția cu ușurință o dezbatere, ei precizându-și opiniile despre ceea ce tocmai au vizionat/lecturat. Întrebările directe aduc clarificări și răspunsurile lor se regăsesc în diferite surse folosite de profesor la oră și nu numai. Pot fi surse variate, pe care elevii le vor consulta pe cont propriu, individual, în cadrul unui exercițiu de cercetare. Întrebările speculative sunt cele care explorează conținuturile, cele care duc la existența mai multor variante de răspunsuri/posibilități.

Întrebările deschise, care duc la investigare și cercetare sunt foarte utile în formarea personalității unor viitori adulți. Consultând sursele menționate mai departe, se vor descoperi diferite exemple de scenarii didactice utile la clasă https://www.superteach.ro/wp-content/uploads/2021/01/C_Lomaca_-De-la-mirare-la-gandirea-vizibila.pdf; <https://clomaca.edublogs.org/files/2020/02/Suceava-p4c-1-1.pdf>

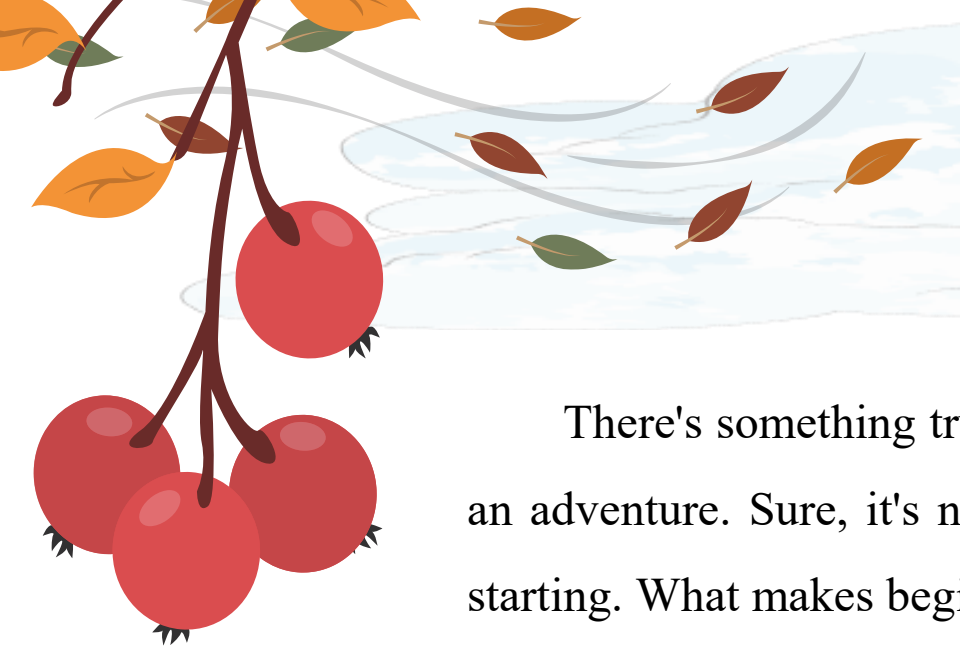
Nu trebuie omis nici faptul că elevii trebuie pregătiți și ei să pună întrebări. Controversa creativă reprezintă o metodă utilă în acest sens. Discuțiile în contradictoriu și dezbaterile aferente pe o temă lansată sau nu de profesor dezvoltă o perspectivă amplă asupra unei tematiche. Elevii sunt împărțiți în perechi pentru a cerceta o anumită temă. Unul dintre ei va oferi argumente pro, celălalt contra. Echipele se vor întâlni pe poziții contradictorii și vor dezbate cu argumentele alese. Rolurile în echipă se vor inversa, încercând să susțină punctul de vedere opus cu argumente potrivite. Se poate ajunge și la un compromis, încercând, la final, să se decidă o idee comună. Profesorul poate aduce ca temă de discuție ceva controversat iar elevii primesc sarcina de a face cercetări pe această temă, realizând un document cu argumentări pro și contra, în urma cercetărilor efectuate. Se formează echipe mici de lucru, fiecare membru expunându-și opiniile prin alegerea a trei argumente pe care le consideră importante. Membrii grupului se ascultă reciproc și ajung la un consens. Concluziile sunt prezentate în fața întregii clase, la final fiind un document unic, amplu. Este și un excelent exemplu de muncă colaborativă. Acest tip de metodă se potrivește foarte bine la orele de literatură, istorie etc.

Pentru a le forma copiilor astfel de abilități, este necesar să se stabilească câteva reguli clare, precum respectarea interlocutorilor, a nu se vorbi peste ceilalți, aranjarea mobilierului didactic (poziționarea pupitrelor într-un mod care permite colaborarea și cooperarea), începerea lecției cu un moment de captare, care să-i stimuleze și să-i introducă în poveste. La final, nu trebuie uitate (auto)evaluarea și reflecția. Nu trebuie să oitem că un proces de învățare începe cu întrebări, subiectul abordat stimulând curiozitatea elevilor. Reacția profesorului la răspunsurile și la întrebările elevilor este crucială. Astfel, profesorul trebuie să demonstreze răbdare, empatie, trebuie să facă pauze pentru ca informațiile să fie primite de elevi. Un exercițiu benefic pe care profesorul îl poate face este și acela de a invita elevii să analizeze întrebările puse de colegii lor, activitate ce se desfășoară tot în grupuri mici de lucru.

Bibliografie:

Constantin Lomaca (2024). Profesor autentic. Repere și perspective, editura Nomina

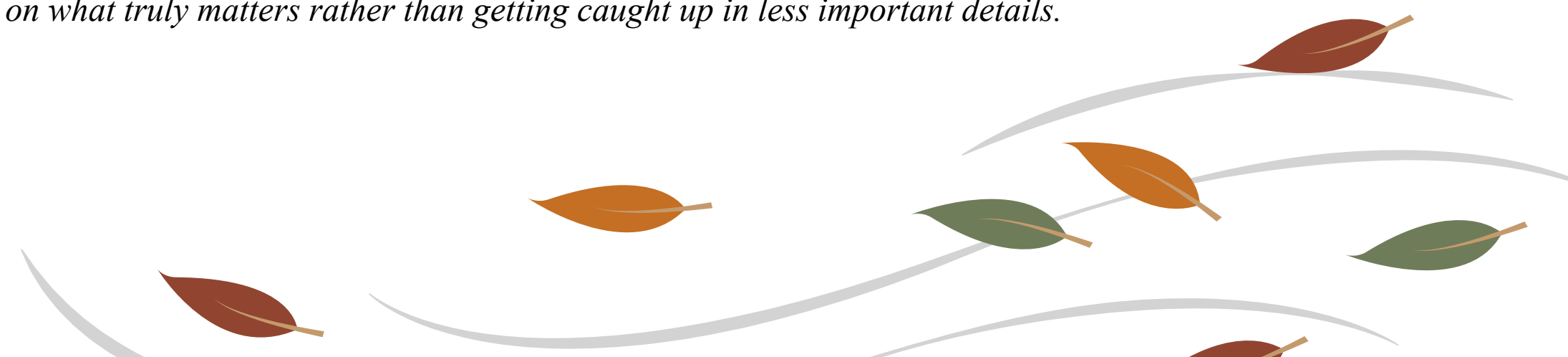
Starting Fresh: Why the Magic of New Beginnings Matters in Teaching

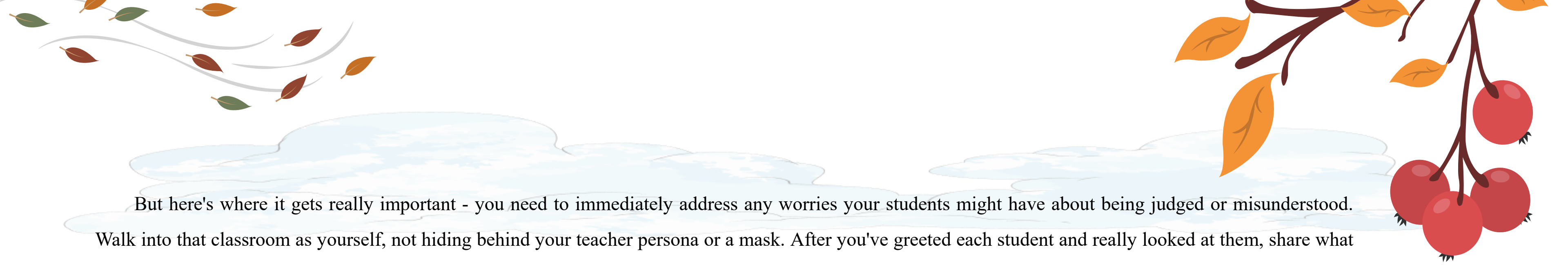
Prof. Stamate Florina

There's something truly magical about fresh starts. Think about it - meeting someone for the first time, building your dream house, or setting off on an adventure. Sure, it's not always obvious where one chapter ends and another begins, but there's this unmistakable feeling when something new is starting. What makes beginnings so special? They're a beautiful mix of the unknown and exciting, sometimes scary but always brimming with possibility. You're stepping into uncharted territory, hopefully with an open heart. And here's the thing - to embrace something new, you have to be willing to release what came before.

If you want to kick off the school year on the right foot, take a moment to really think about what this fresh start means to you personally. What do you need to feel genuinely open to new possibilities? What about your students - what might they need? This isn't just an intellectual exercise. You've got to tune into your emotions too. Too many of us fall into the trap of over-planning our lessons, our trips, even our creative projects, until we've squeezed out all the spontaneity and reduced everything to what feels predictable and safe. But that's not really a beginning anymore - that's just going through familiar motions. Real beginnings are built on curiosity and questions. *One way to maintain this openness is to regularly check in with yourself throughout the planning process, asking "Am I leaving room for discovery and authentic moments?"*

Of course, you still need direction. Just like planning any journey, you need to know your destination before you can map out the route. In teaching, this means getting crystal clear on what you want your students to learn, understand, and be able to do by the end. I've always been a fan of the **backwards design approach** - start with your end goals and work your way back to figure out how to get there. *This method also helps you identify the most essential concepts early on, so you can spend more time on what truly matters rather than getting caught up in less important details.*

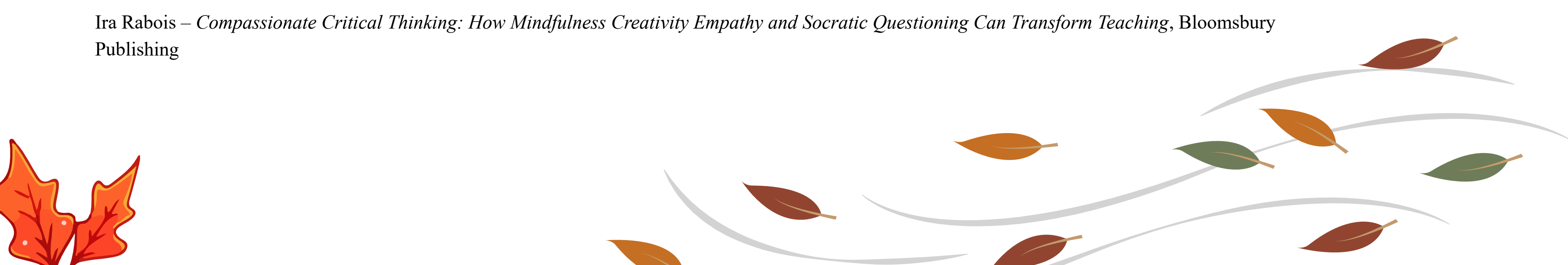

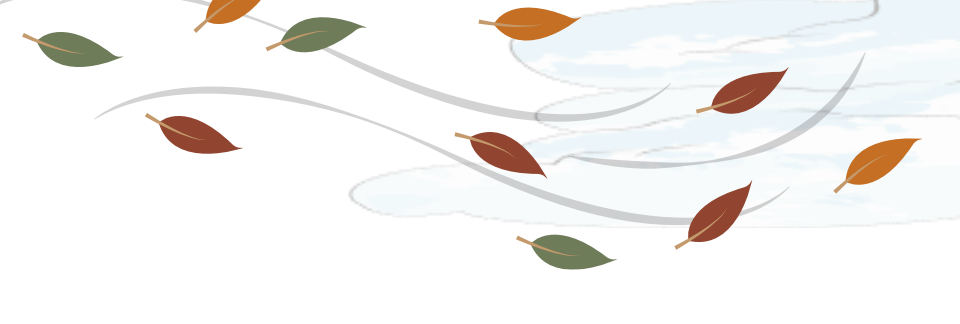
But here's where it gets really important - you need to immediately address any worries your students might have about being judged or misunderstood. Walk into that classroom as yourself, not hiding behind your teacher persona or a mask. After you've greeted each student and really looked at them, share what you're genuinely feeling in that moment. Talk about your excitement, your nerves, whatever's real for you. When you show that kind of trust and vulnerability, students will trust you back. You're demonstrating awareness - both of your own inner experience and of the people sharing this space with you. You're completely present, not wishing you were anywhere else. That's what real compassion looks like. *This authentic presence also helps establish psychological safety from day one, creating an environment where students feel comfortable taking intellectual risks and making mistakes as part of their learning process.*

To truly teach, you have to become a student of your students. Every moment becomes a learning opportunity. You acknowledge that there's so much more you don't know than what you do know. And one of those unknowns you're most curious about? Who these incredible human beings in front of you really are. When you approach your classroom with this kind of compassionate awareness, something beautiful happens - you naturally become more relaxed and confident.

Bibliografie

Ira Rabois – *Compassionate Critical Thinking: How Mindfulness Creativity Empathy and Socratic Questioning Can Transform Teaching*, Bloomsbury Publishing

Scrierea corectă în limba germană

Prof. Ursu Rodica

Scrierea corectă în limba germană poate părea uneori dificilă, mai ales pentru cei care încep să învețe această limbă. Totuși, există câteva tehnici simple și eficiente care pot fi folosite pentru îmbunătățirea calității textelor scrise și pentru a asigura un mesaj clar și corect din punct de vedere gramatical. În acest articol, voi explica 5 tehnici ușoare pe care le poți aborda pentru a scrie corect în limba germană.

1. Învață și folosește corect articolele și declinările

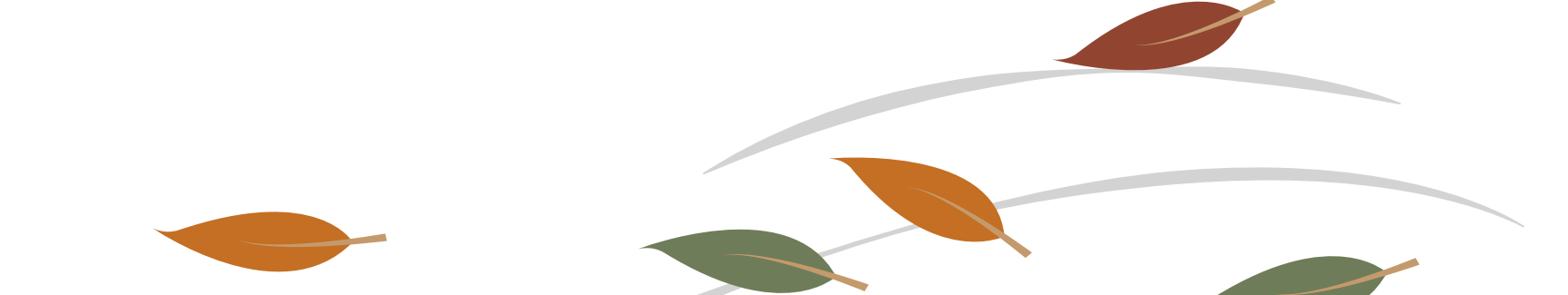
Germana are articole specifice pentru genurile și cazurile substantivelor: „der” (masculin), „die” (feminin și plural), „das” (neutru). Este foarte important să știi care articol se potrivește cu substantivul tău și în ce caz îl folosești: nominativ, acuzativ, dativ sau genitive (similar cu limba română, va trebui să cunoști întrebarea specifică fiecărui caz). O metodă simplă de a evita greșelile este să înveți articolele împreună cu substantivele, în perechi. De exemplu, memorează expresii precum „der Baum” (copacul), „die Dame” (doamna) și „das Haus” (casa). Atunci când scrii propoziții, verifică dacă articolul și cazul sunt corecte conform contextului.

2. Folosește liste de reguli simple și exersează regulat

Germana are reguli clare despre conjugarea verbelor, formarea pluralului, și poziția adjectivelor. De exemplu, regula despre ordinea cuvintelor în propoziție te poate ajuta mult: verbul conjugat trebuie să fie în poziția a doua în propoziție afirmativă și la final în subordonate. Învață aceste reguli și exersează-le zilnic. Poți face liste de reguli și apoi să scrii propoziții simple, verificând dacă respecți aceste reguli. Respectarea acestor reguli devine instinctivă cu timpul.

3. Folosește un dicționar

Un dicționar, fie clasic sau online, este un instrument esențial pentru corectarea și îmbogățirea vocabularului. Când scrii, verifică dacă cuvintele sunt folosite în sensul corect și dacă forma lor gramaticală este cea potrivită. În special pentru verbele neregulate și adjectivele cu forme de comparativ și superlativ, verificarea poate ajuta la evitarea greșelilor.

4. Propoziții scurte și clare

Un truc simplu pentru a scrie corect este să-ți structurezi ideile în propoziții scurte și clare. Aceasta îți permite să te concentrezi la fiecare propoziție în parte, verificând dacă ai folosit timpul verbal corect, dacă ai poziționat corect substantivul și dacă ai respectat ordinea cuvintelor.

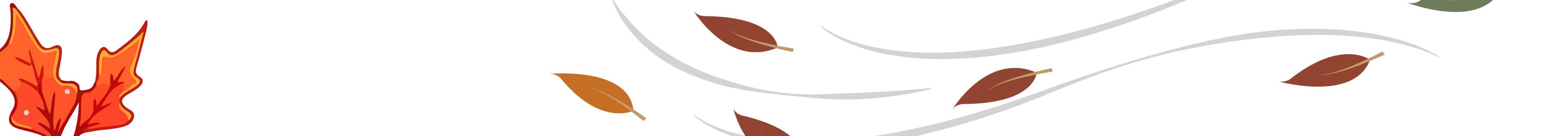
5. Recitește și corectează

Nu te grăbi să termini de scris și apoi să trimiți sau să prezinți textul. Recitește-l cu atenție și verifică dacă toate propozițiile sunt corecte din punct de vedere gramatical. Poți chiar să citești textul cu voce tare, pentru a descoperi greșelile de ordonare a cuvintelor sau de conjugare. Corectează și reformulează dacă e cazul. Practica recititului și corectării te ajută să devii mai atent și mai sigur în scris.

În concluzie

Scrierea corectă în limba germană nu trebuie să fie o povară. Cu aceste 5 tehnici simple – memorarea articolelor și declinarea corectă, respectarea ordinii cuvintelor, verificarea vocabularului, structurarea propozițiilor și recitirea textului – se va observa treptat și progresul mult așteptat. Mult succes și nu uita: greșelile sunt parte din procesul de învățare!

Top of Form

Învățarea limbii germane: Provocări și beneficii pentru elevi

Prof. Liță Lavinia

Învățarea limbii germane trezește, de multe ori, un sentiment de reticență în rândul elevilor, fiind considerată o limbă dificilă. Deși ea poate reprezenta uneori o provocare, datorită gramaticii sau pronunției, ea poate constitui, de asemenea, și o oportunitate foarte valoroasă, atât pe plan personal, cât și profesional.

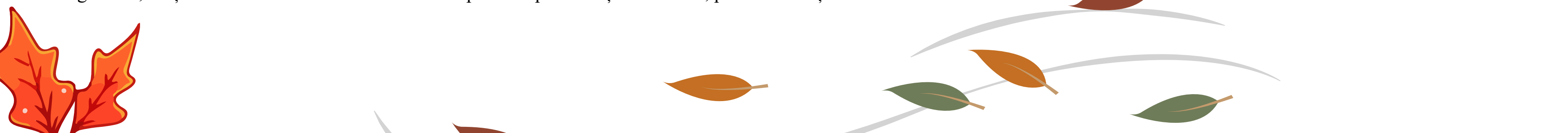
O primă provocare pe care elevii o întâlnesc este gramatica limbii germane. Sistemul de cazuri (nominativ, acuzativ, dativ și genitiv) nu reprezintă un șoc, fiind deja familiarizați de la orele de limba română, dar necesită mult exercițiu și atenție pentru a putea fi stăpânite cu ușurință pe parcurs. Un aspect care provoacă însă multe întrebări este ordinea neobișnuită a cuvintelor în propoziție, dar și pronunția, care poate fi deseori un obstacol, mai ales sunetele pe care nu le regăsim nici în română, nici în engleză, cum ar fi „ü” sau „ö”.

Cu toate acestea, avantajele pe care le aduce învățarea limbii germane sunt numeroase. Pe plan personal, învățarea unei limbi străine complexe, precum limba germană, dezvoltă memoria, gândirea logică și capacitatea de concentrare. Datorită structurii riguroase, germana îi ajută pe elevi să devină mai organizați și mai atenți la detalii.

Pe plan profesional, limba germană oferă o multitudine de oportunități de studiu și de muncă. Odată cu stăpânirea limbii germane, elevii pot avea acces la burse universitare, programe de schimb cultural și locuri de muncă la diverse companii germane (Bosch, Siemens, Deutsche Bank România). Un exemplu foarte bun de oportunități de studii este DAAD, o organizație germană care sprijină schimburile internaționale în domeniul educației și cercetării. Practic, DAAD oferă burse pentru studenți, profesori și cercetători din întreaga lume care doresc să studieze, să predea sau să facă cercetare în Germania.

Pe plan cultural, limba germană oferă multe oportunități de învățare și deschide orizontul către literatura clasică și filosofia europeană. Este o cu totul altă experiență să citești operele lui Goethe, Schiller, Nietzsche sau Kafka în original și, totodată, literatura și contactul cu o limbă străină dezvoltă toleranța și respectul pentru diversitate.

În concluzie, învățarea limbii germane nu este lipsită de obstacole, dar recompensele sunt considerabile. Elevii care depășesc dificultățile inițiale nu doar că își dezvoltă abilitățile lingvistice, ci își deschid orizonturile către un viitor plin de oportunități academice, profesionale și culturale.

JUST4KIDS

HIGH SCHOOL

cu nivel preșcolar, primar, gimnazial și liceal

Mulțumim!